

Giới thiệu Honey Thật Vất Vả

Truyện Honey Thật Vất Vả của tác giả Mạnh Ny phản ánh về thực trạng hôn nhân hiện nay, cuộc sống quá nhanh làm cho cảm xúc của con người chúng ta trở nên nhạt nhòa trong mắt đối phương.

Cho đến hôm nay, cô chưa bao giờ cảm thấy hôn nhân của cô và ông xã có vấn đề. Mặc dù, bọn họ là chính sách đám hỏi, anh được coi như một người đàn ông biết lo cho gia đình. Mặc dù, anh lớn lên rất đẹp trai, lại nhiều tiền, nhưng lại chưa bao giờ để chuyện xấu nào truyền ra ngoài cả. Cô có chút cô đơn, một chút nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Giới thiệu:

“Đó là con của tôi Hành Vân”

Quan sát người thanh niên này cả đêm, Hạ Chấn Hoàn cuối cùng mở miệng, lời này thành công làm Phuong Lầy Kính chú ý, đem tầm mắt anh từ trên người cô gái xinh đẹp, tao nhã kia dời đi.

Phuong Lầy Kính nhìn người đàn ông trung niên này, ông bình tĩnh chừng chạc, cặp mắt lấp lánh có hồn, cả người tản ra một cỗ khí thế không giận mà uy. Ông ấy là Hạ Chấn Hoàn, ông khôn khéo, giao hoạt cùng anh tài phú nổi tiếng giống nhau.

“Hành Vân là con một, cũng là hòn ngọc quý trên tay tôi” Trong giọng nói của ông có chút kiêu ngạo.

Phuong Lầy Kính hơi nhíu mày, không nói một lời, chỉ nhìn ông chăm chăm, suy tính lời này của ông có ý nghĩa gì.

Trong bữa tiệc này đều là y hươu tán ánh, tụ tập đủ tinh anh của giới thượng lưu cùng quan to quyền thế, trên sàn nhảy, có một bóng dáng uyển chuyển đang nhảy múa, đôi mắt cô sáng như vì sao, cười lên dịu dàng động lòng người, phong cách phóng khoáng này làm cho người ta không nhìn được mà nhìn thêm vài lần.

“Muốn lấy được nó, sẽ phải bỏ ra một cái giá thích hợp” Hạ Chấn Hoàn ý vị thâm trường nói.

Phuong Lầy Kính lần nữa đem tầm mắt chuyển đến trên người cô. Anh luôn không giỏi giao tiếp, biểu tình nghiêm túc trầm mặt làm cho người ta khó mà tiếp cận, anh từ trước đến nay vừa lý trí lại cụ thể, tác phong làm việc cẩn thận tỉ mỉ, mà kiềm chế bản thân quá mức chặt chẽ.

“Kia tất nhiên là một cái giá trên trời rồi”

Hạ Chấn Hoàn lại cười. Ông biết tiểu tử này là ai, cũng tin tưởng ánh mắt của mình, lúc này giữa mắt ông hiện lên tinh quang, giống như ở trên trời trên cái cân cân nhắc cái gì.

Chỉ cần biết Hạ Chấn Hoàn là ai nhất định sẽ không xem nhẹ tinh quang trong đáy mắt ông, mà ông mỗi lần nhìn trúng sinh ý trong buôn bán chưa bao giờ sai.

Cũng trong lúc đó, ánh mắt Phuong Lầy Kính tự nhiên có ý thức chuyển qua nhẹ nhàng trên bóng dáng kia, cả đêm, tầm mắt của anh cũng không có dời đi.

Chương 1.1: (vì 1 chương của truyện này rất dài nên Ngân sẽ chia làm 3 phần)

“Hành Vân, ông chồng đầu gối của cậu giờ như thế nào?” Lời nói trên tức được xuất phát từ một phụ nữ xinh đẹp, kiểu tóc hợp với khuôn mặt, lúc này sóng mắt lưu chuyển thoạt nhìn quyền rũ động lòng người.

“Đừng gọi anh ấy đầu gối này đầu gối nọ, người không phải cây cũng bị cậu kêu thành cây” Hạ Hành Vân nhin không được lên tiếng oán giận.

“Được, không nói anh ấy là đầu gối, vậy kêu người cuồng công việc đi. Cậu có biết trên tạp chí hình dung anh ấy như thế nào không? Nói anh ấy một ngày làm mười bảy giờ là người máy điện hình”

Hành Vân cười khi một tiếng, “quá khoa trương, làm gì đến mười bảy giờ, nhiều nhất là mười bốn giờ mấy”

Vậy thì có gì khác biệt! Thư Đình khê hừ một tiếng, “Lầy Kính làm ông chủ thật là tốt, nhưng làm ông xã thì chung quy vẫn thiếu chút thú vị.”

Phuong Lầy Kính cho người ta ấn tượng đầu tiên là chín chắn, tri thức, nội liễm, nghiêm túc, bình tĩnh, không để lộ cảm xúc ra bên ngoài, kiềm chế tốt, yêu cầu đối với người khác nghiêm khắc.

Hơn nữa, anh còn đem phẩm chất này vận dụng vô cùng nhuần nhuyễn trên phương diện buôn bán, thành công diễn tốt vai diễn bản chất của người làm ăn trên lập trường kinh doanh.

Làm cho người ta ngạc nhiên nhất chính là, anh lại có thể là chồng của Hành Vân.

Hành Vân tính tình lãng mạn, tính tế lại nhạy cảm, cô yêu âm nhạc, yêu hội họa, cùng anh hoàn toàn trái ngược, cho nên khi hai người có quan hệ thông gia thương nghiệp thật làm cho người ta không coi trọng.

Nhưng ngoài dự đoán, đôi vợ chồng này thế nhưng không giống bên ngoài suy đoán liê ly hôn tuyên bố chấm dứt, ngược lại bình bình ổn ổn qua rất nhiều năm, sớm bị liệt vào mười chuyện khó tin trong giới giao tiếp.

“Thực ra, có đôi khi. .... mình cảm thấy được Lầy Kính đối với mình rất tốt”. Hành Vân như có suy nghĩ nói.

“Hà, tốt như thế nào?”. Thư Đình nhếch đôi mi thanh tú, cảm thấy ứng thú hỏi.

“Mình cũng không hình dung được”. Cô nhún nhún vai, “cảm giác rất trừu tượng, dù sao có đôi lúc mình vẫn cảm thấy anh ấy đối với mình không tệ, tuy rằng anh ấy tương đối không thích nói chuyện”. Cảm giác theo cuộc sống từ từ tích lũy mà thành, rất khó miêu tả.

Thư Đình có chút xem thường, “loại người máy kia sẽ tặng quà cho cậu sao? Cùng cậu hẹn hò sao? Thường xuyên hướng cậu nói lời âu yếm, hỏi han ân cần sao? Cùng cậu nan xá khó phân* sao? Cậu có phải nói vậy để cho mình hâm mộ phải không?” Ngữ khí chắc chắn một dạng không có khả năng.

* Không biết là gì nhưng chắc là không thể tách rời.

Ách.....

“Cũng không có” Nghĩ như vậy, cô cũng không khỏi có chút ừ rừ.

“Haizz. ....! Mình đã nói rồi, kết hôn nhiều năm như vậy những chuyện này một cái cũng không làm, có thể thấy được cái cậu gọi là cảm giác chỉ là do cậu tưởng

tượng mà thôi.”

Hạ Hành Vân khí chất đoan trang lại thanh thuần, khuôn mặt xinh đẹp tao nhã xem ra dịu dàng điềm tĩnh, Hành Vân (trong raw và cv đều ghi là Như Vân, Ngân nghĩ là bị sai nên tự sửa lại) tóc dài búi thành một búi cắm một cây trâm gỗ, mấy sợi tóc rơi trên cổ càng khiến cô tao nhã như một bức tượng mỹ nhân cổ điển.

Ông tay áo rộng thùng thình toát ra mấy phần phiêu dật, khi cô gợn tay nhắc chân tự nhiên lộ ra ý vị. Yếu mềm cùng thanh thực tạo thành một loại tính khiết, thanh thuần. Thật sự không nhìn ra cô đã kết hôn nhiều năm.

Cô và Thư Đình là bạn tốt thời trung học, một người tính tình như lửa, một người trầm tĩnh như nước. Mặc dù tính tình bất đồng lại hoàn toàn không ảnh hưởng đến tình cảm như chị em của hai người.

Cô hơi sẵn giọng: “Cậu dường như rất cao hứng.”

Thư Đình bướng bỉnh nháy mắt mấy cái “mình là cô gái xấu, tự nhiên không nhìn được người ta quá hạnh phúc.”

Đây là cái luận điệu quỷ gì! Chọc cho Hành Vân tức giận liếc cô một cái “đã bao nhiêu tuổi còn muốn lãng mạn cái gì.”

Thư Đình chặc chặc hai tiếng lắc đầu, giọng nói khoa trương: “ừ! Cậu quả nhiên có oán hận. Ai! Nhà cửa trống trải, trái tim tịch mịch a!”

“Xem cậu đang nói cái gì.” Cô hơi cúi, tâm tình lúng túng bị vạch trần.

Thư Đình cùng Lầy Kính giống như trời sinh xung khắc, luôn không hài lòng. Nhưng chồng Thư Đình – Đường Kính Giang lại cố tình cùng Lầy Kính là bạn tốt học chung trường, trên phương diện làm ăn lại có quen biết. Hai người quen biết nhau cũng là do Lầy Kính và Hành Vân giới thiệu.

“Lo nói chuyện bụng mình đã đói rồi, cậu cũng kêu thức ăn đi!” Thư Đình gợn tay gọi phục vụ.

Hành Vân nhúu mày nhìn thực đơn, tò mò hỏi: “món uyên ương là món gì?”

“Chính là món cá kho tàu.”

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chương 1.2

“Cho tôi một phần món uyên ương.” Cô nở nụ cười nhẹ nhàng nói với phục vụ.

Phục vụ là một cô gái đáng yêu có hai lúm đồng tiền thật sâu, chỉ thấy cô lộ vẻ mặt khó khăn “tiểu thư, món uyên ương của chúng tôi một lần kêu phải gọi hai phần, gọi một phần nhà bếp không thể làm”

“Tại sao?” Nội quy kỳ quái! Hành Vân hơi nhăn mày.

“Trong tiệm chúng tôi đây là món ăn chiêu bài, bởi vì món ăn đều thành đôi thành cặp cho nên được đặt tên là uyên ương, ngụ ý cát tường. Với lại quy định khách khi gọi thì phải gọi hai phần.”

Cô ăn không hết hai phần, vậy dĩ nhiên....

Vừa nhìn Hành Vân lại chuyển hướng nhìn cô, Thư Đình vội vàng khoát tay “Đừng nhìn tôi, một ngụm cá tôi cũng không ăn.”

“Được rồi, vậy thì kêu hai phần đi! Ăn không hết thì ăn không hết!”

Thức ăn bùng lên rồi, sau khi ăn xong người luôn luôn bắt bẻ là Thư Đình cũng nhịn không được liên tiếp khen “ừm...Không hổ là người thích ăn ngon*, mùi vị thật đúng là không tệ. Cậu làm sao tìm được quán ăn ngon như vậy?”

*Nguyên văn ‘không hổ là lão đạo thích nhất’, N không hiểu là gì nên trở tài chém gió =))

“Lấy Kính dẫn mình tới, anh ấy ở đây chiêu đãi qua không ít khách.”

Nhìn Hành Vân thông thả ung dung ăn món cá, dùng chiếc đũa cẩn thận chia thịt bò (không hiểu sao đang ăn cá bay xuống cái thành chia thịt bò), mỗi món đều được ăn sạch sẽ. Cứ chỉ dùng com thanh tú mà chuyên tâm, cơ hồ có thể liệt vào nghi lễ dùng com tiêu chuẩn.

“Thật không hiểu cậu làm sao thích ăn món này, rất phiền toái.”

“Ăn là một loại hưởng thụ, ăn nhanh có gì tốt, dĩ nhiên là phải ăn từ từ.” Hành Vân mỉm cười trả lời.

Lấy Kính cũng không thường xuyên ăn cá kho tàu, lý do cũng là ngại phiền toái. Nhưng cô lại ăn không hết hai phần cá kho tàu, nhịn không được tưởng tượng cảnh mình và anh ăn chung. Nhưng loại nguyện vọng đơn giản này theo sự nghiệp càng ngày càng lớn của anh mà khó lòng thực hiện.

“Cậu bây giờ còn vẽ tranh không?” Thư Đình hỏi “bức tranh thế nào?”

“Mình càng vẽ càng thấy có ý tứ, ông chủ Tất còn nói mình tiến bộ rất nhiều đấy!” Nói đến hội họa ánh mắt của cô nhịn không được sáng lên.

“Ai ngờ được cậu có thể vẽ tranh.” Thư Đình lắc đầu một cái “đúng rồi, nói đến con đường vẽ tranh của ông chủ Tất, cậu có hay không nghe qua chuyện của ông ấy?”

“Ông chủ Tất làm sao?” Cô nhăn mày lại, không hiểu Thư Đình tại sao phải hỏi như vậy.

“Nghe nói ông ấy cùng thư ký của ông có quan hệ mờ ám, sau bị vợ ông phát hiện, tức giận đến mức muốn cùng ông ly hôn. Nhà mẹ đẻ của vợ ông thế lực hùng hậu, quan hệ chính thương cũng không tệ, hiện tại ép ông vào đường cùng rồi, chỉ là phí phạm đường còn không kém nhiều lắm muốn cho ông phá sản.”

Hành Vân hơi sững sốt, nghĩ đến trước đây không bao lâu nhìn thấy ông chủ Tất thì thấy thần sắc ông ấy âm trầm khó coi, cùng với hốc mắt lõm xuống, trong lòng không khỏi thở dài một trận,

“Cần gì chứ.....” Cô than một tiếng “dù sao cũng từng là vợ chồng.”

Thư Đình cười khanh khách “vợ chồng sơ với kẻ thù còn đáng sợ hơn, cái gọi là không phải oan gia không đụng đầu. Khi làm vợ chồng nhất định là hai người tích đức trăm đời, nếu nhue là thù hận sẽ chờ đời này báo lại.”

Nghe vậy cô không khỏi run lên, cảm thấy hơi lạnh trả qua toàn thân “như thế nào đáng sợ như vậy.”

“Cậu không thấy tin tức trong xã hội sao, có bao nhiêu là cặp vợ chồng tàn sát lẫn nhau, có lẽ bà ấy đối với ông ấy là hận a! So với kẻ thù giết cha còn mãnh liệt hơn.”

Thanh âm của cô trầm thấp, lạnh như băng, trên khuôn mặt mỹ lệ tựa hồ hiện ra oán hận.

“Thư Đình.....” Hành Vân lo lắng nhìn cô, thờ dài nói “cậu cùng Kính Giang* vẫn như vậy chứ?”

Bọn họ đôi vợ chồng này tình huống so với cô và Lầy Kính phức tạp hơn.

Đường Kính Giang hoa tâm làm cho vợ chồng hai người như nước với lửa, nhiều lần tin vào tình cảm khiến cho bọn họ từ từ quyết liệt vụn vỡ. Lầy nhau được mấy năm bọn họ lúc trước ngọt ngào ân ái ai ngờ hôm nay sẽ đi đến một bước này.

“Mình đối với Đường Kính Giang đã sớm chết tâm, đường hần hần đi, đường mình mình bước. Nước sông không phạm nước giếng.” Thư Đình bấu môi một cái, nhún nhún vai giống như không thèm để ý. Nhưng biểu tình cô đơn lại không thoát được ánh mắt của bạn tốt.

“Mình không tin cậu một chút cảm giác cũng không có.”

“Mình lười phải quản hần, hần yêu ai cùng ai tốt liền cùng người đó tốt đi, đừng phiền đến mình là được rồi. Nếu có một cô gái mặc danh kỳ diệu tát mình một cái tát, mình sẽ liều mạng với hần!” Cô lạnh lùng nói.

Có một lần trong một bữa tiệc, tình nhân của Đường Kính Giang trước mặt mọi người tát cô một cái, Thư Đình lập tức cho biết tay trả về hai cái tát. Chuyện này trong giới kinh doanh thượng lưu đưa tới một mảnh xôn xao, phóng viên báo chí cũng vội vàng bốn phía viết báo. Lời đồn Đường phu nhân mạnh mẽ khó dây vào bị truyền đi xôn xao.

“Nghĩ như vậy, mình còn phải cảm ơn Lầy Kính, tối thiểu mình còn chưa bao giờ đối mặt với loại khó chịu này.” Cô giờ lên khoe miệng, tay vỗ vỗ làm động tác cảm ơn.

Thấy thế, Thư Đình buộc miệng cười “nếu Kính Giang cũng có danh tiếng tốt như Lầy kính, mình cùng hần cũng không náo loạn thành như vậy.”

Danh tiếng tốt....Cô muốn chồng có danh tiếng tốt làm cái gì, cũng không thể sưởi ấm, không thể lấy để ôm..

Ai! Là cô quá tham lam sao?

Chính là cùng so sánh với Thư Đình cô thật sự là người trong phúc mà chẳng biết phúc.

Lầy Kính trừ bỏ trầm mặc nội liễm, bận rộn công việc, ở ngoài tính tình nghiêm túc một chút, dường như cũng không có khuyết điểm gì lớn.

Anh không quan tâm, chưa từng chọc tin* tình cảm. Anh khôn khéo có khả năng báo chí thường nhìn đến trên người anh. Anh hiểu thuận, thân là con trai trưởng một vai là gánh nặng chăm sóc mẹ và trách nhiệm với em trai em gái.

*Bí luận

Thân là chồng, anh không làm cho cô chịu qua ủy khuất. Làm một người cha anh nghiêm nghị giáo dục con trai duy nhất. Chỉ là con trai mặc dù ưu tú nhưng cùng cha vô hình trung có khoảng cách. Vậy đại khái miễn cưỡng xem đó là khuyết điểm duy nhất đi!

Mà thân là một người vợ, cô hi vọng chồng đối với mình có thể nhu tình một chút, ngọt ngào một chút, thân thiết một chút.....Là một yêu cầu xa vời sao?

.....

“Phu nhân đâu?”

Phuong Lầy Kính vừa vào trong nhà, thấy trong đại sảnh không có bóng dáng chờ mình ở cửa liền mở miệng hỏi.

“Phu nhân gọi điện về bảo hôm nay muốn cùng lão thái thái đánh bài, trễ chút mới về.” Cô giúp việc* ở Phuong gia làm việc đã nhiều năm nói.

*Nguyên văn là ‘Gi mẹ’, bạn N không hề biết Gi mẹ là cái gì nên đã chuyển thành cô giúp việc nhé.

Phuong Lầy Kính gật đầu một cái. Anh biết Hành Vân và mẹ anh luôn luôn rất tốt, lão nhân gia đối với người con dâu này vô cùng vừa lòng. Coi cô như con gái, Hành Vân cũng coi bà như mẹ mình mà hiểu thuận. Hai người mẹ chồng nàng dâu lúc ở cùng nhau so với mẹ con bình thường còn tốt hơn.

Anh lấy tay vỗ trán. Hôm nay cả một ngày đều cảm thấy hỗn loạn, lúc lạnh lúc nóng. Anh biết là mình bị cảm, hơn nữa bệnh còn không nhẹ.

“Dì giúp việc, lấy thuốc cảm cho tôi uống”

“Tiên sinh người không thoải mái à? Có muốn ăn điểm tâm trước khi uống thuốc hay không?” Dì giúp việc quan tâm hỏi.

“Không cần, dì đem thuốc đưa cho tôi là được rồi.” Nói xong liền xoay người lên lầu, thay áo ngủ nằm lên giường.

Lúc sau, anh mơ mơ màng màng uống thuốc, lại hỗn loạn ngủ. Nhớ không rõ lúc trước bị bệnh nặng như vậy là khi nào.

Xoay người thì anh hoảng hốt nghĩ đến đã trễ thế này Hành Vân như thế nào còn chưa trở lại. ....Trong phòng to như vậy lại thiếu hơi thở của cô, nhất thời có chút trống trải mà vắng lặng.

Ngực của anh giống như có vật đè ép nặng nề, hô hấp có chút khó sở. Cả người lúc lạnh lúc nóng, vừa ướt lại vừa dính, cổ họng khát khô giống như có

lửa. Anh giống như rơi vào khu vực bóng tối, không thể tránh thoát.

“Lấy Kính.....Lấy Kính.....”

Có một thanh âm êm ái kêu anh, thanh âm kia thật ấm áp, rất quen thuộc, giống như.....Hành Vân! Tay cô lạnh như băng vuốt ve trán anh, trong nháy mắt dập tắt cơn nóng ran trong người, anh cảm thấy không được thở dài ra một tiếng. Anh giống như bắt được một cái bèo gỗ, nắm thật chặt tay cô, làm cho cô có chút hoảng sợ.

“Bác sĩ lập tức tới ngay, anh kiên nhẫn một chút...” Thanh âm dịu dàng tựa hồ cất dấu âu lo.

“Nước....” Anh cứng rắn nặng ra một từ.

Không bao lâu, một cánh tay nhẹ nhàng nâng đầu anh lên, đưa ly đến gần bên môi, anh vội vàng uống một hớp. Nước như cam tuyền* trong nháy mắt chạy qua cổ họng anh.

*Cam tuyền là nước trong bình của bồ tát cầm trên tay.

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 1.3

Anh ừng ực uống liền vài hớp, cả nguyên mềm xuống tựa vào đầu vai nhỏ nhắn của cô. Cô có một thân thể rất mềm mại, đó là vợ của anh a....Có lẽ là ngã bệnh, cũng có lẽ là hơi thở ngọt ngào của cô giống như trong mơ. Giờ khắc này, anh phóng túng bản thân mình say mê ôm lấy cô thật chặt.

“Lấy Kính, bác sĩ tới.....” Cô kêu nhỏ, muốn gạt mở tay đứng lên.

Tại sao thanh âm của cô nghe có chút lo lắng? Tại sao thân thể cô lại khẽ run? Cô không thích anh ôm sao?

Một trận tức giận không khỏi dâng lên, anh bók đồng ôm cô càng chặt hơn chút. Anh bị bệnh, không có tỉnh táo như ngày thường, giống như đứa trẻ muốn làm gì thì làm. Một tay nắm tay nhỏ bé của cô, một tay ôm chặt hông của cô không chịu để cô rời đi.

“Cậu ấy bắt đầu phát sốt.....” Một thanh âm trầm thấp truyền đến, tiếp theo là một đoạn đối đáp anh nghe không rõ.

Người bên cạnh thật ồn ào, đến tận cùng là ai ở bên tai anh huyền ảo? Anh nhắm mi lại, nghĩ lớn tiếng đuổi bọn họ đi ra ngoài, kêu bọn họ an tĩnh một chút. Nhưng anh hao hết toàn lực cũng không phát ra được âm thanh nào.

“.....Uống thuốc trước rồi chích để cậu ấy hạ sốt, ngày mai tôi lại tới xem một chút.....” Thanh âm bác sĩ đã đi xa.

Cô lại lần nữa thử rút tay bị anh nắm chặt thì anh không vui xiết chặt lồng mầy, lâu lâu một tiếng đem tay cô nắm thật chặt. Như thế lặp lại hai, ba lần cô chỉ có thể bỏ cuộc.

“Xem ra anh thật sự bị bệnh đến mơ hồ.” Bình thường anh cũng sẽ không làm ra hành động trẻ con này. Cô nhẹ nhàng nói nhỏ “Lấy Kính, anh biết tay anh nắm là của người nào sao? Trong mơ của anh có em sao?”

Không thể tưởng tượng nổi, khóe miệng của anh gợi lên một chút tươi cười, giống như trả lời vấn đề của cô.

Cô ngừng thờ nghĩ là anh tỉnh, nhưng anh vẫn nặng nề ngủ. Cho nên cô yên tâm phóng túng chính mình vuốt ve mặt anh. Lần trước thân cận với anh là lúc nào nhỉ? Đường như.....Đường như xa xôi giống như chuyện của thế kỷ trước.

Anh nhíu mày thật sâu để trong lòng cô vọt qua một hồi thương tiếc. Anh luôn là tính lực dồi dào, lần đầu tiên thấy anh bệnh nghiêm trọng như vậy. Ai! Không biết bình thường phiền lòng phí công như thế nào, mới có thể làm cho anh lập tức ngã bệnh.

“Anh nghĩ đến em sao?” Bởi vì anh ngủ quá sâu, hơn nữa còn có bóng đèn che chở cho nên cô yên tâm nói nhỏ “Anh.....Yêu em sao?”

Cô xem kỹ ngũ quan của anh “Lấy Kính, không cần bận rộn công việc như vậy có được không? Kiếm tiền ít một chút, không cần gấp gáp. Em sợ anh thân thể mệt mỏi, chúng ta thật lâu thật lâu không có cùng nhau trò chuyện rồi.”

Cô véo nhẹ lấy mặt anh, khiến cho anh nhếch miệng lên hiện ra vẻ mặt mỉm cười. Nhìn anh để cho cô định đoạt không nhận được hiện lên tươi cười bừng bừng.

“Em thật sự không muốn nguyên rủa anh, nhưng mà anh thỉnh thoảng ngã bệnh cũng không tồi.”

Anh bình thường kiên cường như siêu nhân không thể chinh phục, chỉ khi ngã bệnh mới cho cô mới cảm nhận được một chút yếu ớt của chồng, một mặt tính người.

Cô yên tâm sờ sờ mặt của anh cho đến khi bắt đầu buồn ngủ, mặc anh nắm lấy tay cô chui vào chăn ngủ bên cạnh anh.

“Chúc anh có giấc mơ đẹp, trong mơ của anh có em.” Cô mỉm cười nỉ non.

.....

Hành Vân ở trong nắm sớm tỉnh lại, mới mở mắt ra liền nhìn thấy gương mặt phóng đại của anh. Anh không chớp mắt nhìn cô chăm chăm. Cô trừng mắt nhìn, trong lúc nhất thời còn tưởng rằng mình đang nằm mơ.

“Chào buổi sáng!” Tiếng anh khàn khàn trầm thấp nói.

“A.....Chào buổi sáng.” Cô lúc này mới lúng túng phát giác mình còn tựa vào đầu vai anh.

Trên mặt của anh vẫn còn mang theo mệt mỏi cùng tái nhợt, cảm mạo lún phún râu trong mắt hiện đầy tơ máu. Thấy vẻ mặt anh còn bệnh lòng cô rối loạn một trận.

“Hôm nay cảm giác khá hơn chút nào không?” Cô nhin không được đưa tay vuốt lên vết nhăn giữa trán anh.

Anh nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm xúc dịu dàng của cô “tốt hơn nhiều. Anh bị cảm?”

“Bác sĩ nói anh phải nghỉ ngơi mấy ngày, tối nay ông ấy lại tới.”

Cô đứng lên đỡ anh ngồi dậy. Có lẽ là vì ngã bệnh, anh mất đi uy nghiêm tinh táo của ngày thường, yếu ớt như một đứa trẻ.

“Anh muốn ăn cái gì?”

“Không muốn ăn” Lắc đầu một cái, anh mắt của anh nhìn chăm chú trên người cô “Em tối hôm qua trở về?”

“Ừ! Sáng sớm hôm qua gặp Thư Đình, buổi tối đi xem mẹ. Mẹ kiên trì muốn đánh mấy ván bài, cho nên trở về chậm.” Trong giọng nói mang theo chút bất đắc dĩ. Mẹ chồng là một người mê bài, hơn nữa rất thích cùng cô đánh bài. Chưa đến 5:00 giờ liền cùng cô đánh mấy ván.

“Mệt không?” Anh khẽ vuốt ve mặt mũi cô. Nhiều năm qua cô vẫn xinh đẹp như trước, năm tháng chưa từng lưu lại trên người cô vết tích gì. Mỗi lần đều khiến anh không dời mắt được, tựa như lần đầu tiên nhìn thấy cô.....

“Nào có ai làm việc đến ngã bệnh.” Trong tiếng nói tựa như cát dẫu nhàn nhạt oán giận, nhưng chính cô cũng không nhận ra.

Ai! Anh ở trong lòng thở dài, biết mình vì công việc mà bỏ qua cô, nhưng anh cũng không muốn a! Chỉ vì cái cam kết đó.....

“Em nên dậy rồi.” Nói xong cô ngồi dậy “A-----”

Anh lật người một cái liền đem cô đè lại xuống giường, cùng cô mắt đối mắt, mũi đối mũi, hơi thở quyện vào nhau.

“Anh làm sao....” Nhìn thấy trong mắt anh có ánh sáng khác thường, cô đỏ bừng mặt xoay đầu đi, tim đột nhiên không khống chế được đập nhanh.

“Em đỏ mặt....” Ngón trỏ anh lướt qua rặng mây hồng trên mặt cô “Thật đáng yêu.....” Giọng nói tràn đầy từ tính vang lên bên tai cô.

Mặt Hành Vân kinh ngạc, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi hé mở, này.....Không giống anh a....Thân mật như vậy, hấp dẫn như vậy.....

Cô còn chưa lấy lại tinh thần đã cảm thấy môi anh đang dán lên môi mình. Mang một ít vội vàng, rồi lại trần trọc dịu dàng làm cho cô thở dài nhắm mắt lại.

Ánh mặt trời ấm áp rọi vào cửa sổ, chiếu rọi lên bóng dáng hai người.

“Lấy Kính.....” Hai tay kê sát lưng anh, cảm thụ được tay chân anh nặng nề. Cô say mê triền miên khó có được tại đây, luyến tiếc dừng lại nhưng.....”Lấy kính, anh đang bệnh hơn nữa hôm nay bác sĩ Đỗ sẽ đến.”

Đầu chôn trên cổ cô đột nhiên dừng lại, hơi thở nhẹ nhàng phun trên cổ mẫn cảm của cô. Làm cho cô nhin không được hít vào một hơi.

“Anh không nên hôn em.” Anh không dám vọng động, cố gắng hô hấp bình thường.

Nghe như vậy mi tâm cô khẽ nhăn, lúc anh ngẩng đầu lên vừa hay nhìn thấy biểu tình như vậy của cô.

“Anh sẽ làm em cảm theo.” Anh nhàn nhạt nói.

Mặt Hành Vân nóng lên “Em nên dậy rồi, anh ngủ tiếp một chút đi!” Đẩy thân thể nặng nề của anh ra, cô ngượng ngùng thoát khỏi ngực anh chạy vào phòng tắm.

Phương Lắc Kính vẫn nằm trên giường, nghĩ đến bộ dáng vợ thẹn thùng thanh thuần, nụ cười trên môi thật lâu không tiêu tan. ....

Không bao lâu bác sĩ Đỗ tới, ông có một hàm râu xám trắng là một trưởng giả hiền lành uy nghiêm. Ông đã làm bác sĩ gia đình cho Phương gia nhiều năm, đối với người nhà này vô cùng quen thuộc. Gần như là nhìn anh lớn lên.

Bác sĩ Đỗ cẩn thận kiểm tra một lần, cũng tỉ mỉ hỏi tình trạng của anh.

“Cũng may phát hiện ra sớm, tối hôm qua cậu cảm thiếu chút nữa là chuyển thành viêm phổi cấp tính. Chỉ là hiện tại nghỉ ngơi mấy ngày là được.”

Hành Vân thở phào nhẹ nhõm, nghe thấy bác sĩ tiếp tục nói: “Cậu bình thường làm việc quá mệt mỏi, lần này ít nhất phải nghỉ ngơi năm ngày đến một tuần. Người không phải máy móc, không chịu nổi vất vả như vậy.”

Lông mày Phương Lắc Kính nhíu lại “Tôi cảm thấy hôm nay đã tốt hơn nhiều, nghỉ ngơi hai ngày là được. Tôi còn rất nhiều việc bận rộn.”

“Vậy cậu đến bệnh viện để tôi theo dõi cậu, không thể để cậu ở nhà được.” Bác sĩ Đỗ trầm mặt xuống không khách khí nói. Minh không phải công nhân Phương gia không cần để ý sắc mặt anh.

“Lắc Kính, anh phải dưỡng bệnh thật tốt!” Âm thanh mềm mại truyền tới.

Lông mày vốn đang nhíu chặt sau nhìn thấy gương mặt Hành Vân lo lắng liền giãn ra, cũng không nên tiếng nữa.

Tiền bác sĩ đi xong, khi Hành Vân trở lại trong phòng thì chỉ thấy anh lại ngủ thật say. Bao phủ trong nắng sớm nhìn anh có vẻ dễ gần hơn nhiều.

Cô do dự một lúc thật lâu mới sờ nhẹ tay anh anh lập tức nắm chặt tay cô, cùng cô mười ngón tay quấn quýt. Như một loại thói quen nhiều năm.

Cô không hề biết anh có loại thói quen này, đang ngủ thích nắm tay người khác. ....

“Nếu anh ngủ mà vẫn nắm tay người khác* như vậy làm sao được. Nói không chừng lúc nào đó em phải vội vàng đuổi phụ nữ tìm tới cửa.” Cô nói nhỏ.

*Cái này chém

Thật ra thì đáng đáp anh rất đẹp mắt, chỉ là nhìn như học giả khí chất lạnh nhạt. Làm cho người ta không dễ thân cận, nếu như không phải cười cô, anh có lẽ đã là một nhà khoa học. Mà không phải trở thành người mặt lạnh nổi danh trên thương trường Phương Lắc Kính.

Có lúc cô không nhận được sẽ nghĩ rốt cuộc là vì lý do gì để anh vứt bỏ con đường đã chọn ban đầu, buông tha khổ học cùng nước Mĩ hậu đãi mời chào để cưới cô. Làm chủ công ty Hạ thị, một bước tiến vào thương trường. Tiếp đó anh tạo ra rất nhiều vụ buôn bán tốt, mà anh cũng trở thành truyền kỳ thứ nhất trên thương trường*.

*Nguyên khúc này chém hết =))

Cô lẳng lặng vuốt ve bàn tay to của anh, tay anh ấm áp hữu lực. Là đôi tay này cho cô một ngôi nhà, vì cô chống lên cả một mảnh trời. Mười bảy tuổi gả cho anh, đến nay mười hai năm rồi, luôn theo lời cha, anh chưa từng bạc đãi cô.

Nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, đã gần trưa rồi. Khó được lúc này anh còn ở nhà, nếu như cô có thể tự mình xuống bếp làm một bữa cơm vì chồng, hẳn là một chủ ý tốt đi!.

.....

Cứ như vậy Phương Lắc Kính hỗn loạn ngủ một ngày, Hành Vân gọi anh dậy rồi giường ăn cơm, uống thuốc. Đến tối tinh thần của anh tốt hơn rất nhiều, nói chuyện cũng có khí lực hơn.

“Ăn thêm chút nữa.” Cô lại dứt một hộp cháo cho anh.

Mặc dù mới ăn một chén nhưng với bệnh nhân mà nói như vậy đã rất tốt.

Sau khi cơm nước xong anh lẳng lặng nằm xuống nhìn Hành Vân thu thập bát đĩa. Lại cúi người cẩn thận đắp chăn cho anh, thật là một cái thể nghiệm mới mẻ! Anh hứng thú nhìn cô vì mình mà bận rộn.

Bình thường khi anh trở về đêm đã khuya cô đã ngủ rồi, buổi sáng tỉnh mơ anh liền đi làm. Cho dù ngày nghỉ trong tuần cũng như vậy. Cuộc sống có quy luật giống như quân nhân, mà cuộc sống đơn điệu này kéo dài gần mười hai năm.

“Hành Vân” Anh khàn khàn kêu cô “Anh muốn ôm em.”

Một tảng mây hồng nổi lên trên mặt cô, cô nhìn anh tay chân có chút lúống cuống. Trong quá khứ, anh muốn ôm...đều trực tiếp đến trường giường ôm cô, sẽ không nhìn cô nói ra như vậy.

Trên mặt anh dâng lên nụ cười “Anh hiện tại không còn hơi sức làm chút chi phân chi tưởng*, chỉ là trời lạnh anh cả người rét run.”

*No hiểu

Nghe vậy cô đau lòng một hồi, nhẹ nhàng nằm bên cạnh anh. Thương anh bây giờ suy yếu cô thậm chí chủ động ôm chặt anh, cố gắng làm ấm thân thể của anh.

“Không biết có phải hay không là anh bị bệnh đến hồ đồ rồi, anh đột nhiên cảm thấy thỉnh thoảng ngã bệnh cũng không tồi.” Anh kéo nhẹ khóe miệng.

“Vậy anh bệnh thêm mấy ngày nữa là được rồi.” Cô nhẹ giọng lầu bầu, trong lòng thật ra thì cũng mang theo mong đợi. Mong đợi hai người ở chung như vậy lâu một chút.

Anh buồn cười, nhìn cô kinh ngạc tròn tròn hai mắt. Ngượng ngùng phát hiện anh vậy mà nghe thấy cô lẩm bẩm lầu bầu.

Phuong Lầy Kính nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau liền nặng nề ngủ say.

Bọn họ bình thường cũng không chung giường, có riêng một phòng ngủ lớn. Trong phòng ngủ của hai người có một cái cửa thông nhau. Cánh cửa kia bình thường không khóa lại, chỉ có lúc cô tức giận cô mới đem cửa khóa lại, ám hiệu anh đừng đến chọc cô. (Vợ chồng không chung giường quá dị thể không biết)

Vợ chồng nhiều năm tuy nói không có như keo như sơn nhưng trong mắt người ngoài cũng là tương kính như tân, mà ở trong trí nhớ của cô số lần cãi nhau của hai người có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Cô sâu kín than một tiếng, đối với lần này cô nên thật thỏa mãn, thật sự cô nên....thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 2.1

Sáng sớm không khí Phuong gia đặc biệt thân thiện, dĩ giúp việc cũng ở nhà giúp Aram (what???) chăm sóc trong ngoài, có thể nói rằng không thấy bóng dáng. (Nguyên đoạn này ed mà không hiểu gì hết)

“Phu nhân đâu?”

“Tiên sinh, phu nhân ở trên lầu cùng thiếu gia nói chuyện! Thiếu gia sáng sớm hôm nay trở về.”

Thư Vĩ?

Anh sưng sốt. Đúng, trường học đã được nghỉ hè, con thật sự nên từ Mi trở về. Anh cũng có hơn nửa năm không gặp con.

Hành Vân đi lại nhẹ nhàng, từ trên lầu đi xuống, vui vẻ cười nói: “Lầy Kính, Thư Vĩ đã trở lại.”

Lúc này, một đứa bé từ trên lầu lười biếng đi xuống, hào hoa phong nhã. Còn mang theo một cỗ nòng nặc mùi sách. (Mùi sách là mùi ntn?)

“Ba!” Thư Vĩ cúi nhẹ đầu coi như chào hỏi, cho dù không thường gặp mặt ba mình Thư Vĩ cũng không thể hiện thân thiện.

Ánh mắt lạnh nhạt của con trai làm cho anh sưng sốt, đảo mắt hỏi, đứa nhỏ này đã 12 tuổi rồi. Từ một đứa trẻ trong tà lót đã biến thành một đứa trẻ tuổi dậy thì rồi.

Sẽ không ai xem nhẹ hai ba con có chỗ tương tự này, mặt mày giống nhau, nho nhã đẹp mắt giống nhau, khí chất lạnh nhạt cũng một dạng. Nhưng bắt đầu là trên người Phuong Dĩ Kính* có khí chất nghiêm túc nội liễm. Mà Thư Vĩ mang theo mùi sách lại trầm ổn trưởng thành sớm.

*Vâng xin thưa, ngày từ khi bắt đầu ed truyện mình đã thấy cái tên Phuong Lầy Kính (PLK) nghe không đc xuôi tai cho lắm nhưng lại không tìm đc tên thay thế. Đến bây giờ sau bao ngày tháng lặn lội cuối cùng mình cũng phát hiện PLK còn đc gọi là Phuong Dĩ Kính. Và đương nhiên là PDK để nghe hơn nên mình sẽ đổi PLK thành PDK. Khi nào xong truyện mình sẽ beta lại và sửa sau.

Lần trước cùng con nói chuyện là lúc nào? Là nửa năm trước hay là một năm trước?

Anh cười nhạt: “Trở lại là tốt, nhanh ăn cơm đi!”

Ở trên bàn cơm, Hành Vân vội vàng vì con trai gấp thức ăn, cười đến mặt mày đều cong.

“Ăn nhiều một chút, đây là cải trắng xào dấm chua con thích ăn nhất, còn có thịt viên.”

Phương Di Kính không giống với Hành Vân hân hoan dịu dàng, vẫn là nghiêm túc trước sau như một: “Thành tích học tập của con còn có thể tốt hơn, kể ra phương diện vật lý cũng không tồi.”

Thư Vĩ hơi nâng lên lông mày, ba đối với cậu từ trước đến giờ là yêu cầu nhiều hơn khen ngợi. Thừa nhận lần này đúng là khó có được, cậu có chút kinh ngạc.

Tiếp theo, Phương Di Kính hỏi về tình hình học tập của con. Phương Di Kính có hai cái bằng thạc sĩ và một bằng tiến sĩ, sau khi tốt nghiệp nổi tiếng khắp giới đại học. Yêu cầu của anh đối với Thư Vĩ so với thầy giáo còn chuyên nghiệp khó hiểu hơn.

Đây là điều mà mỗi lần Thư Vĩ về nhà đều phải trải qua, cũng nhẹ hơn so với cuộc thi. Nếu câu trả lời của cậu làm Phương Di Kính không hài lòng, anh thường sẽ khếp lông mày lại, nhàn nhạt nói: “Con cần phải cố gắng hơn.”

Dứt lời Thư Vĩ trầm mặc xuống, biết trở lại nữa năm không dễ chịu bởi vì ba giao bài tập so với việc học bình thường còn nặng hơn. Có lẽ là thói quen ba uy quyền, cũng có lẽ là lòng háo thắng của cậu mạnh, thành tích của cậu vẫn luôn đứng nhất.

“Đừng nói nữa Thư Vĩ, ba con đang bị bệnh. Bị cảm thiếu chút nữa là chuyển thành viêm phổi rồi, bác sĩ nói phải nghỉ ngơi một tuần.”

Thư Vĩ hơi nhú lông mày, thần sắc lạnh nhạt hòa hoãn không ít.

“Nhưng bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi.” Đối với đôi ba con trầm mặc này cô luôn đứng lúc làm vật bồi trơn. Tin chắc rằng nếu cô không nói lời nào, đôi ba con này có thể trầm mặc cả ngày.

Đã kiểm tra xong, hai mẹ con bắt đầu thân thiện nói chuyện với nhau. Người ngoài nếu nhìn đến họ chắc chắn sẽ cho bọn họ là chị em, mà không phải là một đôi mẹ con. Đáng người Thư Vĩ được di truyền từ Phương Di Kính, nhưng tâm tư suy nghĩ thì lại cùng Hành Vân có nhiều chỗ giống nhau hơn.

Phương Di Kính cầm bánh mì lên, Hành Vân tự nhiên đưa tới mứt hoa quả, khi anh hơi nghiêng mặt còn chưa lộ ra ánh mắt tìm kiếm thì cô đã đưa mứt hoa quả cho anh. Anh bôi mứt lên bánh mì xong liền đưa cho Hành Vân, Hành Vân từ từ ăn.

Phương Di Kính lại bôi mứt lên một miếng bánh khác rồi để xuống bàn ăn của cô. Anh vận nắp bình nước quả lại, lấy cà phê đen ăn cùng bánh mì, hai người phối hợp ăn ý mười phần.

Hành Vân vừa ăn miếng bánh mì thứ hai trên bàn vừa nghe Thư Vĩ trò chuyện về quan hệ bạn bè của con, cô nghe không khỏi có chút kinh ngạc.

“Con nói ba mẹ Thái Toa ly hôn, còn từng người đã kết hôn mà còn thường mang theo chồng của mình, vợ của mình đi chơi?”

“Đúng, hơn nữa còn là hàng xóm của nhau. Quen biết nhau, tình cảm cũng rất tốt.”

Cô ghen hòng nhìn trần trối: “Đã ly hôn tình cảm còn có thể tốt như vậy, chồng trước cùng chồng hiện tại thậm chí không ghen!”

Thư Vĩ cười to: “Vậy thì có quan hệ gì, hai người đã ly hôn. Mình sống cuộc sống của mình, nếu có thể làm bạn tại sao không làm?” Thư Vĩ xem như chịu nửa sự giáo dục ở nước ngoài mà lớn lên, ở phương diện này cũng thực phong phú thay đổi trưởng thành sớm. Khác xa với tư tưởng truyền thống của Hành Vân.

Phương Di kính tuy rằng bị “gạt” qua một bên, nhưng cũng rất chuyên chú nghe cuộc trò chuyện của bọn họ.

“Nói thì dễ dàng, nhưng muốn thực hiện được thì thật sự quá khó khăn rồi.” Hành vân lắc đầu nói, vẫn là không thể giải thích vì sao.

“Mẹ thật là người cổ hủ, người hiện đại tình cảm cùng hôn nhân luôn là phân phân hợp hợp, có gì phải ngạc nhiên.” Thư Vĩ xem thường nói.

Hành Vân âm thầm nói thầm, chỉ có Phương Di Kính chú ý tới con trai nghiêng mặt nhìn một cái, giống như là thị uy hoặc như là giễu cợt. Anh thế này mới cảm giác được lời Thư Vĩ nói lúc này chứa đầy hàm ý.

Phương Di Kính vẫn bất động như núi nhưng tâm tư đã là thiên hời bách chuyển*.

*Kiểu như nội tâm biến động dữ dội vậy á.

Thư Vĩ khi còn nhỏ hoạt bát hiếu động rất thích quẩn lấy anh, khi đó bởi vì công việc bận rộn hai ba con thời gian chung đụng không nhiều lắm, ngược lại tình cảm cùng Hành Vân rất tốt. Tựa như tình thương không có được ở chỗ ba đều được mẹ bồi thường.

Xem ra con trai thật sự đã trưởng thành, khi lớn lên sẽ phản kháng lại ba, sẽ khiêu chiến uy quyền của ba.

Ánh mắt của anh chuyển sang Hành Vân, nhìn cô bị Thư Vĩ chọc cười đến mặt mày cong cong anh cũng nhịn không được khoe miệng giương nhẹ, mím

cười theo cô.

.....

Phuong Di Kinh có một khuyết điểm duy nhất, phăng phắt như một nhọc tích lũy nhiều năm cùng lúc bộc phát ra, đúng hạn uống thuốc kết quả là cả ngày ngủ mê man. Anh âm thầm quyết định không thể uống thuốc nữa, bởi vì uống thuốc chết tiệt làm anh chỉ biết ngủ. Anh căm ghét không tỉnh táo, căm ghét việc lãng phí thời gian như vậy.

“Phu nhân đâu?” Câu hỏi này gần đây trở thành câu hỏi thường xuyên của anh, anh âm thầm lắc đầu.

“Phu nhân cung thiếu gia đều ở trên lầu.”

Hai mẹ con này giống như là có chuyện nói không hết, anh cười khỏ. Không biết là nên may mắn vì Thư Vĩ không đến quán anh, chiếm đi thời gian của anh. Hay là ghen tỵ. Thư Vĩ có nhiều chủ đề có thể cung Hành Vân tán gẫu như vậy.

Tần thượng là không gian riêng của Hành Vân, là phòng vẽ tranh của cô. Anh biết cô học vẽ nhưng cô cũng không muốn cho anh xem tác phẩm của cô, đối với việc này anh cũng không miễn cưỡng cô. Chỉ biết cô ở trong phòng tốn không ít thời gian.

Vừa lên cầu thang, đến gần đã ngửi được một ít hương vị của gỗ tùng, bốn phía có không ít các bức tranh.

Phía trước có một cái cửa sổ sắt đất, phía trên mái nhà là một cái cửa sổ có ánh nắng mặt trời hắt vào tỏa ánh sáng khắp nơi. Dây trường xuân cùng một số thực vật không biết tên tươi mới vui mừng. Phía trước là một mảnh xanh tươi, thoát nhìn làm người ta vui sướng thoải mái. (Trời ơi, ghét nhất ba cái vụ tả cảnh này nọ)

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chương 2.2

Tối tăng cao nhất, ở đây có một cái vồng rất thoải mái cùng một cái bàn tao nhã. Gần cái vồng có để vài cuốn sách và đầy đủ dụng cụ pha cà phê.

Âm thanh mẹ con bọn họ truyền từ trong phòng truyền ra, anh bất giác bước nhẹ chân, nghe được Hành Vân đang nói chuyện.

“Con mẹ thật thông minh, cũng may là con di truyền thông minh từ ba, nếu giống mẹ liền thảm.” Tiếng nói mang theo hài hước.

Thành tích học tập của Thư Vĩ trước giờ đều rất ưu tú, cũng không làm cho người ta lo lắng. Từ lúc cậu 7 tuổi, Phuong Di Kinh đã đưa cậu ra nước ngoài du học, một người sống một mình tha hương, làm cho cậu trưởng thành sớm và tính tình độc lập. Thân là một người mẹ, cô vừa vui mừng lại có chút buồn bã. Bởi vì cậu đã không còn như khi bé thích vòng quanh mép váy của cô nữa rồi.

Thư Vĩ liếc cô một cái, muốn cười mà không cười: “Biết mình ngốc, vậy cũng không phải là không cứu được.”

“Ồ! Con còn cười, lại còn dám giễu cợt mẹ.” Cô xoa eo, trợn mắt nhìn: “Mẹ ngốc nhưng ba con rất thông minh.”

Cậu hừ nhẹ một tiếng.

“Thành tích của con mặc dù tốt nhưng so ra kém một chút so với ba con.”

Cô khẽ mỉm cười, chính giữa mặt cũng là dịu dàng và kiêu ngạo: “Nhà ba con vốn là gia cảnh rất tốt nhưng ông con đầu tư thất bại, lúc học cấp 3 thì ông con qua đời. Ba con thân là con trai trưởng trên vai gánh vác gánh nặng gia đình, chăm sóc mẹ cùng em trai em gái lại còn cố gắng đạt tới địa vị như ngày hôm nay. Con ngay từ nhỏ đã không còn như vậy, con không bằng ba, không bằng ba đã cố gắng khắc khổ.”

Thư Vĩ không lên tiếng dựa vào sofa, vốn trong lòng có không phục cũng lắng xuống. Cậu mặc dù tuổi trẻ khí thịnh nhưng cậu biết ba giống như một tòa núi lớn khó có thể vượt qua, là người ba cũng là người thầy nghiêm khắc.

Phuong Di Kinh nghe được kiêu ngạo không chút che dấu trong giọng nói của vợ mình, bộ mặt cứng rắn cũng mềm mại hẳn xuống.

“Mẹ dự định cứ như vậy cùng ông ấy đi tiếp?”

“Cái gì mà ông ấy, ông ấy hả, là ba con đó.” Cô tức giận chọc đầu con một cái.

Cậu hừ nhẹ một tiếng, cô dựa vào vai con trai không khỏi thở dài: “Ba con công việc bận rộn, cực nhọc làm việc cũng là vì chúng ta, con đừng đối xử xa

cách với ba con.”

“Hừ!”

Cô làm bộ nhéo con một cái: “Nào có con cái đối với ba như vậy, hai người là ba con cũng không phải kẻ thù, làm sao mỗi lần đều đối chọi gay gắt. Giống như hai con sư tử, như là muốn đem đối phương nuốt xuống.”

“Ba đối với mẹ không tốt.” Cậu lăm bằm nói.

Cô hòng cô như ghen lại đồng thời trong mắt dâng lên một đám sương. Đứa con này! Con trai di truyền tính tình nhạy cảm cùng nặng tình giống cô, từ nhỏ đã hiểu chuyện lại thân thiết, biết đau lòng mẹ của mình. Tỉ mỉ chú ý tới mẹ luôn là một bóng dáng cô đơn.

Dĩ Kính tính tình kín kẽ an tĩnh, không quen biểu đạt, đối với đứa con trai duy nhất này thì lại áp dụng chính sách giáo dục cứng rắn mạnh mẽ. Lúc Thư Vĩ còn nhỏ thì đã thúc ép cậu rời mẹ, thời gian ba con gặp nhau cũng rất ít cũng không thường giao tiếp với nhau. Mà Thư Vĩ lại đúng lúc là thời kì phản nghịch của thanh thiếu niên, làm cho cậu luôn mang lòng đối địch với ba cậu.

“Mẹ và ba con đã là người lớn, chúng ta sẽ tự mình giải quyết, đứa bé như con trông nom nhiều chuyện như vậy làm gì.”

“Là ai nói với con đầu óc mẹ dần.” Cậu trêu chọc nói.

“Còn nói mẹ dần, con cũng là mẹ sinh ra nha!”

“Mẹ vừa mới nói đó thôi, con thông minh là di truyền từ ba. Mẹ đối với sự thông minh của con cũng không cố gắng được gì.”

Cô mất hạnh trọn lên, tức giận gõ đầu Thư Vĩ một cái. Cậu vừa cười vừa trốn, trong phòng truyền đến tiếng cười của hai mẹ con. Phương Dĩ Kính đứng ngoài cửa không muốn xuất hiện cắt ngang tươi cười của hai mẹ con, nhưng trong lòng lại có chút bi thương, bi thương mình không thể tham gia vào việc vui vẻ đó.

“Con tuyệt đối sẽ không giống như ba.” Cậu khẳng định nói.

“Giống ba con thì thế nào?” Hành Vân không hiểu khép chặt mi tâm.

“Ba căn bản không yêu mẹ, ba luôn làm tổn thương lòng mẹ.” Cậu trả lời một câu kinh người.

A! Cô sùng sốt thấy Thư Vĩ đang nghiêm túc nhìn cô, làm cho cô có chút khó chịu như vết sẹo bị vạch trần có chút không tự nhiên.

“Cái gì.....Cái gì yêu hay không yêu, ba mẹ đã là vợ chồng già rồi....”

Cậu không lên tiếng, chỉ là lại khinh thường hừ một tiếng.

Cô hoảng hốt giải thích: “Ba con.....ba rất bận, mẹ không biết con nghe được cái gì.....Thật ra thì con còn nhoe, có rất nhiều chuyện con không—”

“Con không phải là trẻ con!” Cậu cắt đứt lời cô, cười nhạo một tiếng: “Con biết ba mẹ tình cảm luôn không tốt, mẹ không cần giấu diếm làm gì. Hơn nữa nếu tình cảm hai người tốt vì sao còn phân giường ngủ, trong mắt ba chỉ có công việc mà thôi.”

“Này.....Sao.....Làm sao có thể, không phải như vậy.” Cô sột ruột muốn cãi lại.

Cậu đột nhiên nói ra một câu làm người khác kinh ngạc: “Bằng không mẹ cùng ba ly hôn đi!”

Ly.....Ly hôn?!

Cô kinh ngạc tròn tròn mắt, cho dù cô và Dĩ Kính không được đầm ấm, khoảng cách giữa hai vợ chồng còn rất xa xôi. Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ muốn ly hôn a! Tuy rằng anh chất phác trầm mặc, tuy rằng anh có đôi khi nghiêm túc lạnh nhạt, nhưng cô ngẫu nhiên vẫn sẽ nghĩ tới bộ dáng hai người tóc trắng xóa, thậm chí còn cảm thấy tư vị của hạnh phúc.....

Thư Vĩ vẫn tiếp tục nói: “Lúc này ba và mẹ không thể gọi là hôn nhân, bất quá là cùng sống chung mà thôi. Con đã lớn như vậy rồi, mẹ còn trẻ tại sao phải cùng ba sống như vậy. Mẹ nếu còn cùng ba tiếp tục như vậy, rất nhanh sẽ bị cô đơn tra tấn thành bà lão.”

Cô vẫn kinh ngạc không ngừng, thật lâu mới phản ứng lại: “Mẹ.....Mẹ cảm thấy chúng ta sống như thế có gì không tốt, mẹ.....”

Mẹ yêu ba a! Nhưng những lời nầy cô không thể nào nói ra được.

Hai người sống cùng nhau 12 năm, mặc dù anh không nhiệt tình, thường làm cho cô không hiểu rõ tâm ý. Nhưng có lúc cô lại cảm giác được anh tình tế ôn nhu, cô thật sự không muốn cùng anh xa nhau. Nhưng lại không biết nói thế nào cho con hiểu.

Cô rất thỏa mãn, cho dù cô không phải là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới. tốt xấu gì cũng được liệt vào hàng ngũ phụ nữ hạnh phúc rồi.

“Ly hôn đi! Người hiện đại ly hôn cũng giống như thay áo, không có gì to tát.” Cậu nhún nhún vai, nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi.

Hành vân liếc mắt trừng cậu: “Sao con có thể nói ra những lời làm tổn thương lòng mẹ vậy?”

“Con biết mẹ vì con nên mới nhân nhượng ba, nhưng con đã lớn như vậy mẹ không cần phải hy sinh chính mình. Nhanh đi tìm mùa xuân thứ hai của mình đi!”

Cô cầm gối dựa quay đầu liền đánh lên người cậu, che giấu cái động lớn trống không trong lòng: “Mẹ thật sự ly hôn, xem con có khóc hay không.” Thanh âm mơ hồ có chút run rẩy.

“Có cái gì tốt mà khóc, mẹ cùng ba ly hôn con liền đốt pháo ăn mừng.”

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 2.3

Ba từ trước đến giờ chỉ thích mỗi mình ba, trong mắt ba chỉ có công việc. Công ty không lồ như một con quái vật nuốt luôn ba, có lẽ ba cũng là một con quái vật. Ba căn bản không xứng với mẹ dịu dàng xinh đẹp.

Phương Di Kính khiếp sợ nói không ra lời, con của mình cư nhiên.....Cư nhiên hy vọng bọn họ ly hôn, mà Hành Vân.....Lại không có lớn tiếng phản đối?!

Sự thật này làm anh chấn động vô cùng to lớn, trong mắt anh đứa bé phản nghịch ấy đã lớn lên thành một người đàn ông rồi. Đang cố gắng thoát khỏi cánh của anh, vỗ cánh hướng chỗ cao bay đi. Hơn nữa cậu đối với anh thậm chí có thành kiến sâu như vậy.

Anh rời đi cánh cửa, suy nghĩ phức tạp dâng lên.

.....

Bữa tiệc – rốt cuộc là ai phát minh ra cái hoạt động xã giao này? Nếu như biết là ai, cô tuyệt đối sẽ nửa đời nguyên rủa người này!

Từ gương phản xạ ở bên trong, Hành Vân thấy được trên mặt mình hiện lên chữ mệt mỏi. Cô thu lại nét mặt, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Di Kính thân thể điều dưỡng tốt lắm, nhưng bệnh vừa mới tốt lên thì phải tham gia bữa tiệc. Cô mặc dù không muốn tham gia nhưng không muốn nhìn anh một mình mệt mỏi.

Kéo cánh tay chồng cô cơ hồ đã cười cứng cả miệng, khoe miệng ắn ắn đau đớn. Mười mấy gương mặt xa lạ kèm theo chức vụ liên tục ở trước mặt cô lúc ăn lúc hiện, cô đã mệt mỏi vầng đầu hoa mắt rồi.

Phương Di Kính lấy tay vòng lấy hông của cô, để cho cô dựa trên người anh để anh chịu một phần trọng lượng của cô. Cô không chút khách khí đem phần lớn sức nặng giao cho anh, ai kêu anh là thủ phạm làm hại cô chịu tội.

Không biết vì sao, anh hai ngày nay trầm mặc quả thực là nâng cao một bước. Cô nghĩ nghĩ, cô thậm chí có thể cảm thấy anh đang hết sức đè nén cái gì đó. Nhưng cũng giận anh, thói quen chết nhắm há miệng của anh vẫn vậy, một chữ cũng không chịu nói.

Gà cho một người chồng như vậy, quá mệt mỏi a!

“Hôm nay anh có chút việc, phải đợi một lát mới có thể về. Nếu em thật sự cảm thấy khó chịu, anh sẽ kêu tài xế đưa em về trước.”

Tiếng nói của anh ở trên đỉnh đầu cô truyền xuống, cô chỉ có thể vô lực gật đầu một cái.

“Phương tổng, đã lâu không gặp.” Một người đàn ông trung niên nâng cao bụng bia đến trước mặt anh chào hỏi.

“Lâm tổng.” Anh lễ phép gật đầu một cái.

“Phương tổng thật là vợ chồng tình thâm a!” Người đàn ông trung niên làm bộ giương nhẹ ly rượu.

“Đâu có!”

“A! Phương phu nhân, làm sao mà cô giống y như mười năm trước vậy, một chút cũng không thay đổi.”

“Xuyt, đừng có để lộ ra bí mật của tôi! Tôi còn muốn giả bộ nhỏ tuổi hơn một chút nữa.” Cô dí dỏm nháy mắt một cái, sau đó hớp một ngụm rượu Bò Đào.

Nghe vậy, đối phương cười to một tiếng: “Phương tổng có một người vợ xinh đẹp lại đáng yêu thật là phúc khí.”

Hắn khẽ mỉm cười, một nụ cười trầm ổn.

Ai! Cô đã chịu đủ anh hai ngày nay âm dương quái khí rồi. Biết anh không thích khiêu vũ lại trả thù kéo anh vào sàn nhảy, từng đôi nam nữ trong sân nhảy múa vòng quanh.

Hai người vừa nhảy vừa cùng những người trong sân nhảy gật đầu mỉm cười. Hoàn mỹ giống một đôi vợ chồng ân ái, cô giương gương mặt tươi cười cố nén dạ dày từng đợt cuộn cuộn.

Ai! Bụng rỗng uống rượu quả nhiên là sẽ đau bao tử.

“Đừng nhảy, được không? Em có chút mệt mỏi.” Nụ cười của cô vẫn như cũ lễ độ rục rờ.

“Vậy em ngồi nghỉ ngơi một chút, anh lại cùng mấy người bạn chào hỏi.” Anh vỗ nhẹ bả vai cô trước khi đi.

Cái trán bởi vì đau đớn mà phát ra mồ hôi lạnh, cô cắn răng cố nén, cả người bởi vì đau đớn mà khẽ run. Nên ăn no bụng rồi hẳn uống rượu, bởi vì ngấm bức Dĩ Kính kỳ quái cô lại quên dạ dày chính mình rất yếu ớt. Giờ phút này, Dĩ Kính đang ở một chỗ khác cùng chủ nhân bữa tiệc cười nói, cô không muốn tạo thêm gánh nặng cho anh. Nhưng cô thật sự rất khó chịu, muốn rời đi quá. Âm nhạc và tiếng người làm cho cảm xúc của cô thêm phiền não. Cô tìm ghế dựa ở nơi hẻo lánh ngồi xuống.

“Dạ dày của cô không thoải mái sao?”

Một thanh âm dịu dàng ở bên tai cô vang lên khiến cô nhẹ nhàng run lên, hốc mắt bởi vì đau đớn mà phát ra nước mắt. Bóng một người cao lớn bao phủ trước mắt cô.

Người đó có một đôi mắt ấm áp, trên mặt hiện lên sự thành thực chắc chắn, làn da màu cổ đồng. Ngũ quan khắc sâu và xuất sắc, khi cười lên sự nam tính lộ rõ mười phần.

Anh cao to, trông mắt như biển sâu thăm thẳm. Như một linh hồn phóng đảng không kèm chế được bị giam trong thân thể ấy. Tiêu sái lại tràn đầy hơi thở của người nghệ sĩ. Nụ cười của anh nho nhã thân thiết, toàn thân tản ra một loại khí chất đặc biệt, là ấm áp, thuần hậu. Giờ phút này đang quan tâm nhìn cô.

“Loại đồ ăn trong bữa tiệc này đều không dùng được, đều là dọn ra để người ta nhìn, cô ăn đồ ăn này rồi hả?” Thái độ của anh ấm áp thân thiết, làm cho người ta như tắm gió xuân: “Tôi luôn mang theo thuốc đau bao tử, rất có tác dụng, hai phút thôi là cô hết đau ngay.”

Nhìn thấy cô chần chừ, anh nghiêm chỉnh nói: “Đứng, không thể tùy tiện cầm đồ của người lạ, huống chi là uống. Chỉ là, chủ nhân bữa tiệc có thể đảm bảo nhân cách của tôi. Nếu không tôi uống trước một viên cho cô xem, chứng minh trong sạch của tôi?”

Cô bị vẻ mặt nghiêm trang nhưng lại bướng bỉnh là cho tức cười: “Không cần, bốn phía đều ta thân bằng hảo hữu của tôi, chỉ sợ anh không kịp làm chuyện gì xấu thì đã bị bắt rồi.”

Nhận lấy ly nước cùng thuốc đau bao tử anh đưa tới, cô đem thuốc và nước nuốt xuống.

“Tôi không thường tham gia loại bữa tiệc này, thật là gầy vò mà.” Anh than thở, có vẻ không thể làm gì.

Cô tràn đầy đồng cảm, không nhịn được gật đầu: “Tôi cũng không thích bữa tiệc, nhưng là.....”

“Nhưng là thân bất do kỷ a!” Dứt lời, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Không biết có phải là do tâm lý hay không, cô tựa hồ cảm thấy dạ dày hình như tốt hơn một chút rồi, đau đớn cuồng cuộn chậm lại. Cô buông lỏng thân thể, dựa vào trên ghế.

“Nếu không phải thấy trong bữa tiệc này có mấy bức tranh nhìn cũng không tệ lắm, thì tôi đã sớm đi rồi.”

Cô mang chút kinh ngạc nhìn anh: “Anh cũng thích xem tranh sao?”

Anh gật đầu một cái, nhìn xung quanh phòng. Chủ nhân bữa tiệc này mua không ít tranh danh tiếng, nhân dịp bữa tiệc chia ra đặt trong các phòng khác nhau.

“Vẽ không tệ, đáng tiếc người thưởng thức không nhiều.” Anh chỉ vào một bức tranh nói: “Tôi có giữ một bức tranh của họa sĩ này, ông ấy càng lớn tuổi tác phẩm càng thành thực, đây là bức tranh ông ấy vẽ khi còn trẻ đấy.”

Cô gật đầu: “Vẽ tranh lúc tuổi còn trẻ và lúc tuổi già phong cách hoàn toàn khác nhau, tôi thích tác phẩm khi có tuổi của ông ấy hơn.”

“Tôi thích bức kia hơn.”

“Tôi thích bức kia hơn.”

Hai người cùng lúc chỉ về một bức tranh mang sắc thái hoa lệ, hai người ngạc nhiên mà cười, vì sự ăn ý giống nhau mà kinh ngạc.

Anh cười nhẹ, giọng nói hơi trầm mang lại cảm giác anh là một người được giáo dục tốt. Làm cho cô liên tưởng đến bức tranh nông thôn ấm áp: “Tôi tên là Tôn Phẩm Chân*, chẳng hay tên cô là gì?”

*Truyện này toàn tên lạ lạ không à.

“Hạ Hành Vân, Hành Vân nước chảy mây trôi.” Cô mỉm cười nói.

Anh tựa hồ còn muốn nói gì đó, nhưng Phương Di Kính đã lướt qua đám người đi tới, anh lễ phép hướng về phía Tôn Phẩm Chân gật đầu nhẹ.

Hành Vân hướng về hai người giới thiệu: “Đây là chồng tôi Phương Di Kính, vị này là Tôn Phẩm Chân.”

Phương Di Kính hướng về phía anh chào hỏi, sau đó chuyển sang Hành Vân: “Bữa tiệc còn chưa kết thúc, phải đợi một lát mới có thể đi. Anh kêu tài xế đưa em về trước.”

“Tốt.” Cô gật đầu một cái.

Kéo Di Kính chuẩn bị rời đi, cô vẫn không quên hướng về Tôn Phẩm Chân nở một nụ cười lễ phép. Mà Tôn Phẩm Chân lại nhìn cô như có điều suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chương 3.1

Sáng sớm, thấy Thư Đình ngồi ở đại sảnh miễn cưỡng đọc báo thì Đường Kính Giang có chút kinh ngạc. Thư Đình từ trước đến giờ dậy trễ, hai người cơ hồ vào buổi tối mới ngẫu nhiên chạm mặt nhau. Lúc này gặp cô, anh khó tránh khỏi cảm thấy kỳ quái.

“Khó được hôm nay em dậy sớm.”

“Mười giờ hôm nay có chuyến bay, không thể làm gì khác hơn là dậy sớm.” Cô không nhìn anh cái nào, chỉ là lật một tờ báo.

“Em muốn đi đâu.” Anh sừng sốt.

“Đi Paris một chuyến, muốn xem mấy sân khấu thời trang.” Cô nhàn nhạt trả lời.

Thư Đình tự mình kinh doanh công ty thời trang, quanh năm suốt tháng luôn đi nước ngoài vài chuyến, cho nên anh không cảm thấy có gì kỳ lạ.

“Lần này đi bao lâu?”

“Một tuần lễ!” Cô lười ngẩng đầu lên nhìn anh, hiển nhiên chồng cô đối với chuyện quốc gia đại sự càng quan tâm nhiều hơn.

“Anh sẽ nhớ em.” Anh thuần thục khom người muốn hôn cô thì cô lập tức nghiêng đầu, làm cho nụ hôn của anh chỉ có thể dừng lại trên tóc cô.

Bàn tay trắng nõn khẽ vung, ánh mắt cô vẫn còn chăm chú vào tờ báo: “Anh đi nhanh đi! Không phải muốn đi làm sao?”

Đối với sự nhiệt tình của anh cô thì có vẻ lạnh nhạt rất nhiều, làm cho anh ngửi ra một tia không bình thường.

Tháng này, anh vừa mới gặp lại bạn gái thời đại học, hai người đang lúc nhiệt tình mới từ Nhật Bản đi chơi về. Về nhà đối mặt với vợ không khỏi cảm thấy áy náy.

“Thế nào, không chào đón anh vậy sao?”

“Em trang điểm rồi, không muốn trang điểm lại.” Cô rút cuộc ngẩng đầu ngược mắt nhìn anh: “Lại nói, người để ý anh nhiều như vậy, không thiếu một người như em.”

Cô đã biết cái gì sao? Kết hôn mười năm nay anh vẫn phong lưu không ngừng, không phải là không có các lời đồn đại truyền tới tai cô. Nhưng cô từ trước đến giờ thông minh, có đôi khi anh nhìn không được suy đoán có phải cô cái gì cũng biết.

Anh có chút xấu hổ: “Cũng là vợ chồng già rồi, em nói những lời này có phải là ghen hay không?”

Thư Đình khẽ mỉm cười, cười đến phong tình vạn chủng: “Anh cảm thấy em giống như đang ghen sao?”

Không giống, cô cười đến quặn rũ động lòng người, đáy mắt đuôi mày đều không một chút để ý, không có một tia ghen tỵ. Điều này làm cho trong lòng anh không chút mùi vị, anh vừa hi vọng cô ghen, lại vừa hi vọng cô không để ý, thật là mâu thuẫn a!

“Linh~~linh~~”

Thư Đình ngồi cạnh điện thoại, cô tự nhiên cầm lên điện thoại.

“Alo, đúng, tôi là Đường phu nhân đây.” Cô tà tà liếc nhìn Đường Kính Giang, vẻ mặt cười như không cười làm anh cả người cảnh giác.

“Cô họ gì. ....Chu tiểu thư phải không? Ha ha! Thật có lỗi, tôi thật sự không nhớ nổi. Chồng của tôi thật sự rất có sức quyến rũ, ba ngày hai bữa luôn có người tìm anh ấy, trên phương diện làm ăn thì cô cùng anh ấy nói đi! Tôi cũng không thể giúp được gì.”

Tiếng nói của cô càng thêm thanh thúy dễ nghe, một bên ha ha cười duyên, cười đến như gió xuân lướt qua người nhưng anh vẫn như rơi vào hầm băng.

“Nếu như cô muốn khóc lóc ồn ào, vậy thì cô hãy đi tìm người có thể nghe cô khóc lóc kể lể đi. ....Nếu như cô muốn tìm truyền thông, vậy cô tìm tuần san X đi! Bọn họ đối với chuyện như vậy rất có hứng thú, ồn ào càng lớn càng tốt, tốt nhất là có thể làm cho cô nổi tiếng lên! Ha ha. ....A, cô mang thai à? Vậy thì càng tốt, dù sao Đường gia có nhiều con riêng như vậy cũng không thiếu một mình cô. Đúng rồi, đừng nói chị đây không nhắc nhở cô, cô cần phải giữ gìn thân thể đem con sinh ra, sau đó đi làm xét nghiệm DNA. Luật pháp sẽ bảo vệ cô, Đường gia rất giàu nuôi một đứa bé thì có là gì. Dù sao vợ nhỏ cũng đã nuôi mười mấy người rồi, nhiều thêm một người cũng không nghèo được. ....”

“Ai, thôi đừng khóc! Phụ nữ hướng phụ nữ rơi nước mắt rất lãng phí, nên để dành cho đàn ông đi. ....Ha ha, tôi là phụ nữ xấu? Lời nói này thật hay, tôi làm phụ nữ tốt làm gì. ....Tôi hiểu rất rõ cô không muốn nói chuyện với tôi, vậy cùng chồng tôi nói chuyện thì sao? Vừa hay anh ấy đang ở bên cạnh ---” Giọng nói dừng lại.

“A! Tại sao lại cúp? Thật không có ý tứ.” Cô tự mình oán trách, đem điện thoại để xuống.

Đường Kính Giang sắc mặt đại biến, hô hấp cũng trầm trọng theo, mắt thấy cô bình tĩnh tiếp tục xem tập chí.

Người phụ nữ đáng chết kia, cư nhiên. ....Lại dám gọi điện cho Thư Đình! Họ không phải mỗi người đều nhu thuận nghe theo sao? Bọn họ dịu dàng như nước, giống như những con mèo nhỏ vậy.

Chỉ là, tại sao Thư Đình lại không tức giận, không kêu to, không một chút nào oán hận? Thậm chí cô bình tĩnh ung dung, giống như đã luyện tập trăm ngàn lần rồi.

Khi cô lần đầu tiên phát hiện trên áo sơ mi của anh có vết son môi thì cô và anh chiến tranh lạnh 3 tháng, cho đến khi anh bày ra tư thế nhận lỗi hướng cô đau khổ cầu khẩn thì hai người mới nói lại tình xưa. Cô bây giờ cư nhiên luyện thành tấm lòng rộng lớn. ....Không đúng, nhất định có vấn đề! Anh thấp thòm thăm nghĩ.

“Em thường nhận được loại điện thoại như thế này?” Anh lo lắng hỏi.

Những người phụ nữ kia cư nhiên ở sau lưng anh làm ra chuyện này, làm cho vợ anh khó chịu, cũng hại anh giờ này vừa chột vạt vừa áy náy, quả thực là xấu hổ vô cùng.

“Năm năm gần đây dường như nhiều hơn một chút.” Cô nhàn nhạt nói, lại lật qua một tờ.

“Bọn họ. ....Không có gì. ....” Anh nói năng lộn xộn giải thích.

Vì sao cô không làm ài lên? Tại sao cô không giống như trước kia hai mắt phun lửa, tức giận trừng mắt nhìn anh? Tại sao cô lại có bộ dạng không sao cả, đáng vẻ thờ ơ? Tại sao cô một câu chất vấn cũng không có?

“Về sau. ....Sẽ không có điện thoại như vậy nữa.” Anh vội vã bảo đảm.

Cô vẫn lạnh nhạt: “A! Gọi điện thoại cũng không sao, không tìm tới cửa là tốt rồi.”

Nghe vậy, sắc mặt của anh lại thay đổi: “Họ còn tìm tới cửa?”

“Anh không biết sao?” Cô có chút kỳ quái nhìn anh: “Lần đầu tiên có người phụ nữ đến tìm em làm em sợ chết khiếp, cô ta hình như tên là. ....tên là Thiển Nhã, là một người mẫu, em không biết làm sao ngồi lại nghe cô ta khóc hơn hai tiếng. Nhưng mà giờ em đã có kinh nghiệm, không tới ba phút là có thể đuổi người đi.”

Anh đưa tay lau mặt một cái, trên khuôn mặt là một mảnh khó chịu: “Thật xin lỗi, anh không có. .... Không có nghe em nói qua, nên không biết những chuyện này.” (Cầu mong sau này anh sẽ bị chị ngược cho chết đi sống lại, lại chết đi sống lại lần nữa)

Anh mở miệng xin lỗi làm Thư Đình cảm thấy rất kỳ quái, rốt cuộc ngẩng đầu nhìn anh một cái, chẳng hề để ý nhún vai một cái: “Em cảm thấy cuối cùng em cũng không làm tốt nhân vật Đường phu nhân này, em hẳn nên đi chào hỏi từng tình nhân của anh, dặn các cô ấy chăm sóc anh thật tốt. Nói cho họ biết bữa sáng anh thích uống một ly cà phê đen, bữa trưa thức ăn tương đối phong phú. Anh sợ nóng, Hạ Thiên (chắc là trợ lý hay gì đó, truyện này nhắc đến nhiều nhân vật không biết ai luôn) vừa đến lafanh liền kêu máy lạnh quá nóng. Anh ghét mùi tiêu, vì vậy cái gì cũng không thích thêm tiêu—”

Hồ hấp của anh dồn dập, hoảng hốt cắt đứt lời cô: “Đây là châm chọc sao? Nếu vậy thì em thành công rồi, quả thật làm cho anh cảm thấy ác cảm.”

Cô giống như có cũng được mà không có cũng không sao nhún mi một cái: “Không sao, không quan trọng.”

“Đình, hôm nay anh về sớm chút, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm được không? Chúng ta đã rất lâu không ăn cơm cùng nhau rồi.” Anh ôm cô, nghiêng người ngửi mùi hương trên tóc cô.

Cô không dấu vết tránh thoát, đem tạp chí bỏ lên bàn: “Em nói rồi, em đang chờ người đưa ra sân bay.”

“Phu nhân, đây là hành lý của cô, tài xế đang ở bên ngoài chờ cô.” Ngoài cửa có người thúc giục.

“Trước đem hành lý để lên xe đi, tôi sẽ ra ngay.” Cô sửa sang khăn lụa một chút, xoay người rời đi, bóng lưng xinh đẹp ưu nhã. Điều này làm trong lòng anh dâng lên lo lắng, bóng lưng của cô rất kiên quyết, hướng về mặt trời bước ra cửa, cô làm cho anh cảm thấy xa lạ.

“Đình” Anh đuổi theo, gọi cô lại.

Cô khiêu nhẹ đôi mày thanh tú, bình tĩnh dừng lại, xoay người lại.

Anh bước lên bắt lấy tay cô, vội vàng nói nhỏ: “Chúng ta còn có cơ hội, phải không?”

Anh coi thường cô quá lâu, cho đến lúc này mới mơ hồ cảm giác được cô thay đổi, trở nên xa lạ, trở nên làm cho anh sợ hãi. Một cỗ ý lạnh bỗng chốc từ lòng bàn chân dâng lên.

Cô nhìn anh chằm chằm, ánh mắt trong suốt lạnh lùng giống như nhìn người qua đường, làm cho lòng anh run rẩy.

“Phải không?” Anh khẩn cấp hỏi lại.

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chương 3.2

Cô vẫn không lên tiếng, chỉ thấy một giọt mồ hôi từ trán anh chảy xuống.

“Phu nhân, xe đã chuẩn bị xong, cô có muốn đi ngay không?” Ông Lưu lái xe cung kính hỏi.

“Em phải đi rồi.”

Lúc cô cất bước rời đi, một nỗi sợ hãi từ đáy lòng lan tràn, giống như nơi cô muốn đi không phải là Paris, mà là đến một nơi xa xôi anh không thể nào chạm tới.

Trong nháy mắt, một câu nói như quỷ mỵ trong đầu anh vang lên –

“Kính Giang, em sẽ không vĩnh viễn chờ anh.”

Sáu năm trước, khi cô lần đầu tiên phát hiện ra anh và thư ký có tư tình thì hai người phụ nữ trước mặt anh vật lộn thành một đoàn. Chờ anh tách họ ra, thì người cô đã một thân chật vật. Đó là lần đầu tiên anh thấy cô khóc, cũng là lần duy nhất. Cô tỉnh tỉnh kiên cường, không dễ dàng rơi nước mắt, lần đó nước mắt của cô làm anh đau lòng không thôi.

“Anh đảm bảo, sẽ không có lần sau.” Lúc đó anh thề son sắt bảo đảm.

Mà cô cũng nói đúng những lời này, cùng với – em cũng sẽ không tha thứ cho anh lần nào nữa, có một ngày, em cũng sẽ đi không quay đầu lại.

Hai tay anh ôm đầu, tại sao giờ phút này lại nhớ tới những gì sáu năm trước cô từng nói, lại có dự cảm xấu như vậy? Hiện tại. ....Anh còn có cơ hội không?

.....

Trong phòng ăn là một cô gái quen thuộc thanh cao, cô dịu dàng ưu nhã, uyển chuyển hàm xúc, mỹ lệ. Luôn cố định ngồi gần cửa sổ, cố định kêu 2 phần cá kho tàu, sau khi ăn xong liền lẳng lẳng rời đi.

Cô như một câu đố, một câu đố xinh đẹp lại mê người, làm cho cô luôn tạo nhẽ cùng người khác hoàn toàn đối lập. Giống như mỹ nữ cổ đại bỗng bồng bước ra từ trong tranh.

“Xin hỏi tiểu thư muốn gọi món gì?”

Hành Vân không nhìn thực đơn: “Cho tôi hai phần món uyên ương và một ly rượu đỏ.”

Nữ phục vụ nhìn không được nở nụ cười: “Tiểu thư, có vị tiên sinh cũng thường gọi món uyên ương, hôm nay ngài ấy cũng đến, hai người cùng nhau ăn hai phần là tốt rồi, không cần gọi bốn phần.”

Cô có chút tò mò: “Người đó cũng đi một người?”

“Đúng vậy! Vị tiên sinh này mỗi lần tới đều kêu hai phần uyên ương, ngài ấy chỉ vừa kêu xong mà thôi.”

Theo hướng người phục vụ chỉ tay, cô nhìn thấy một người đàn ông tác phong nhanh nhẹn ngồi phía bên kia gần cửa sổ, ánh mắt lấp lánh có hồn nhìn về phía cô. Nhất thời, cô kinh ngạc tròn tròn mắt.

Đó chính là Tôn Phàm Chân!

Anh đi tới, khoe môi tươi cười: “Thật trùng hợp, lại gặp mặt.”

Trong vẻ mặt của anh có hưng phấn không che dấu được, lần đầu gặp mặt trong bữa tiệc cô để lại cho anh ấn tượng rất tốt đẹp, có thể lần nữa nhìn thấy cô anh rất bất ngờ.

“Đúng vậy! Thật là trùng hợp, là.....Tôn tiên sinh” Cô lễ phép gật đầu hàn huyên.

Nữ phục vụ gương mặt tươi cười: “Thì ra hai vị biết nhau a! Vậy thì tốt quá rồi.”

“Một mình cô dùng cơm sao? Tôi và cô ngồi cùng bàn có được không?”

“Vô cùng hoan nghênh, một mình tôi dùng cơm cũng thấy nhàm chán, có người nguyện ý làm bạn với tôi, tôi cầu còn không được!” Lần trước gặp mặt, anh lịch sự nho nhã cùng hiểu biết về vẽ tranh làm cho ấn tượng của cô đối với anh rất tốt.

“Cô cũng thích ăn món cá kho tàu?” Anh vui mừng cười nói: “Tôi thật vất vả mới tìm được người tri âm a! Lần đầu tiên có người cùng tôi ăn món ăn này.”

Cô thông minh cười một tiếng: “Tôi cũng thật cao hứng, tôi không cần phải trả hai phần tiền.”

Anh cười nhẹ ra tiếng. Anh có giọng nói rất dễ nghe, trầm thấp lại đầy từ tính: “Xem ra đây là nguyên nhân cô chịu cho tôi dùng cơm chung.”

Cô mỉm cười đối mặt, hai người đang vui vẻ cùng ăn, vừa nói chuyện vừa hưởng thụ thức ăn ngon.

Nói đến vẽ, hai người đều là say mê cuồng nhiệt. anh nói về Paris, nói về Luân Đôn, nói về lần đầu tiên nhìn thấy Monee* kích động đến rơi lệ.

*Ai muốn biết chi tiết xin mời lên hỏi GG ca ca.

“Tôi lúc còn trẻ đến Paris học vẽ.” Trong giọng nói anh đầy mùi hã hê: “Thật ra thì tôi vừa mới xem một bộ phim mới, trong phim diễn cảnh một thanh niên đem theo đồ đạc lang thang ở Paris. Anh ta vẽ mặt trời mọc mặt trời lặn, vẽ đường phố Paris, bức tranh trở thành thiếu nữ đường phố, ở trong sương mù ngập tràn nắng sớm, anh ta yêu một cô công chúa (chắc là có liên quan=]]).”

Anh uống một ngụm rượu, ngữ điệu nhẹ nhàng chậm chạp, tiếng nói lại trầm thấp lẫn chút tang thương, còn có một phần nhiệt tình động lòng người.

“Sau khi xem phim xong, tôi thật là điên rồi, kiên trì muốn vạch hành lý đi lang thang. Địa điểm phải là biệt thự trên đường lớn ở cửa ngõ thứ hai ngay đèn đường, nhưng trong túi lại không có tiền ở Paris lại không đợi được, cho nên tôi sống hai năm qua không khác gì người lang thang. Rất cuộc thấy rõ, nghệ thuật dù có thần thánh cũng không thể làm mình no bụng, tôi còn có thời điểm nhìn bánh bao bên trong tủ kính mà chảy nước miếng.”

Anh nghiêm trang làm cho cô không khỏi nở nụ cười: “Vậy sau này anh có gặp được công chúa không?”

“Công chúa thì không có gặp, ngược lại gặp không ít kẻ điên.” Anh thừa nhận: “người học vẽ, người học nghệ thuật trong tế bào đều như người máy. Trong khoảng thời gian này, tôi không thành kẻ điên, ngược lại học xong lại cùng kẻ điên sống chung.”

Cô gật đầu mỉm cười phụ họa một cái: “Thiên tài và ngu ngốc chỉ cách nhau một đường, nói như thế, nghệ thuật gia và người điên thật là không có gì khác biệt.”

“Tôi rút cuộc hết lòng tin, trong tôi không có máu điên cuồng, cũng không có tài vẽ tranh, nhưng lại không cam lòng buông tay, cho nên nhân lúc triển lãm tranh liền trở thành người bán tranh.” Anh bỏ tay xuống: “Nghe rất buồn cười phải không? Người lớn như vậy, còn chưa từ bỏ ước mơ.”

“Tôi rất hâm mộ anh, cũng rất bội phục anh.” Cô vẫn là nhân nhạ cười, nụ cười tràn đầy trong mắt cô: “Anh tiêu sái lại cố chấp, mà cuộc sống luôn luôn có một số thứ cần sự cố chấp cùng kiên trì này.”

Thấy anh nhìn cô chăm chăm, cô có chút khẩn trương: “Tôi nói sai sao?”

“Không, cô không nói sai, cô nói rất đúng.” Nụ cười của anh làm cho cô an tâm.

Cô sâu kín than một tiếng: “Nhìn xem, tôi với anh chỉ mới quen biết, thật không nên nói điều này với anh.”

Thật ấm áp hiểu lòng người, thật là một người phụ nữ ôn tồn tinh tế a! Ở cùng cô, giống như dựa vào lò sưởi, làm người ta ấm áp dễ chịu.

“Cô nói có lý.” Chẳng qua là uống vài hớp rượu thôi vì sao anh lại có chút say?: “Luôn luôn có vài thứ đòi hỏi phải kiên trì.”

Mưa rơi róc rách, ngoài cửa sổ cảnh mưa mờ mờ màng màng, mưa bụi tí tách bay, thêm vào mấy phần lạnh lẽo, lại làm nổi bật bên trong phòng ấm áp hợp lòng người.

“Trời mưa.” Hành Văn nhìn ngoài cửa sổ nói.

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chương 3.3:

“Chúng ta đợi mưa tạnh rồi hãy đi!” Thanh âm trầm thấp trong đó có một tia khẩn trương không dễ dàng phát hiện: “Cô có muốn uống chút nước không?”

Thời gian ăn cơm trưa đã sớm qua, hiện tại là thời gian trà chiều, trong phòng ăn chỉ còn lẻ tẻ vài khách, bên trong mở nhạc jazz một môi mê người.

Cô liếc nhìn ngoài cửa sổ, hiển nhiên mưa này phải hơn 30 phút mới dừng được: “Được rồi! Tôi muốn một ly Irish Coffee*.”

*Irish coffee là loại đồ uống nóng có pha rượu whisky đặc trưng của Ireland.

“Tôi muốn một ly cà phê Blue Mountain*.” Anh hướng người phục vụ nói, rồi sau đó liếc nhìn cô một cái, khẽ mỉm cười: “Phụ nữ uống Irish Coffee xinh đẹp, nhiệt tình, đa cảm, cà phê có hương thơm, cũng có rượu mạnh nồng đậm.”

*Cà phê Blue Mountain là một trong những loại hạt cà phê arabica có giá thành cao và được ưa chuộng nhất trên thế giới. Nó có nguồn gốc ở vùng núi Blue Mountains thuộc Jamaica. Người ta gọi loại hạt cà phê này là Jamaican Blue Mountain để phân biệt với những loại hạt cà phê khác.

Đôi mày thanh tú của cô giương nhẹ: “Đàn ông uống cà phê Blue Mountain là người tình hót hiên lành, có thể đem phụ nữ năm mươi phân nói thành một trăm phân.”

Anh cười ha ha: “Hài hước! Người đàn ông có thể lấy cô làm vợ, thật hạnh phúc.”

Nếu như người chồng đầu gối của cô có thể nói một câu như vậy với cô thì thật tốt biết bao..... Cô cô đơn nghĩ. Nhưng cô đương nhiên không đem buồn bã của mình nói cho một người đàn ông xa lạ nghe, cho dù anh cùng cô trò chuyện, cho dù cô đối với anh có ấn tượng rất tốt.

Anh học rộng thông thái lại hài hước vui vẻ, thành thực chừng mực, biết dừng lại đúng lúc, cô phải thừa nhận, anh là người đàn ông rất mê người.

Đến Lê Quý Đôn để đọc truyện chính chủ.

“Xem ra mưa muốn ngừng.” Ngoài cửa sổ mưa gió dần ngừng, đã là thời gian lên đèn rực rỡ.

“Mưa ngừng nhưng trời cũng đã tối, có muốn ở lại chỗ này ăn bữa tối hay không?” Tôn Phẩm Chân đề nghị.

“Tôi đã ăn một phần bữa trưa, uống 3 ly nước.” Cô nhìn anh một cái: “Anh không phải là cố ý muốn để lại tôi chứ?”

Anh cười, thâm thúy hít mắt lại, thoát nhìn nhìn rất có mùi vị đàn ông: “Rõ ràng vậy sao? Tôi nghĩ là đã che đây rất tốt rồi.”

Nhìn ánh mắt anh vô tội, cô buộc miệng cười: “Tôi thật sự không thể ăn nữa, mưa đã tạnh, tôi tình nguyện ra ngoài đi dạo một chuyến.”

“Tôi có một phòng triển lãm tranh ở gần đây, có muốn đi xem một chút không?” Nói thật ra, anh rất thích cảm giác ở cùng cô, luyến tiếc để cô rời đi.

Anh mời làm cô có chút kinh ngạc, dù nghe rất hợp lý, nhưng bọn họ đã ở cùng nhau từ giữa trưa đến trời tối, cái này đã vượt xa lễ phép giao tiếp, lấy trực giác của một người phụ nữ là nói, cô có chút bất an. ....

“Đi bộ gần mười phút là đến, bà chủ nhà hàng này có thể đứng ra đảm bảo, tôi sẽ không lừa cô, cũng không có ý đồ khác.”

Khỏe miệng cô giương lên: “Về mặt hoài nghi của tôi rõ ràng đến vậy sao? Tôi nghĩ là mình đã che giấu rất tốt rồi.”

Anh ngửa đầu cười to: “Ở trên thương trường lăn lộn mười mấy năm, tôi chỉ học được bản lĩnh nhìn mặt nói chuyện thôi.” Huồng chỉ, tâm sự của cô cũng đơn thuần viết ở trên mặt, tâm tư giống như thủy tinh trong suốt.

Mưa đã tạnh, không khí sau khi mưa rất mát mẻ, bầu trời mờ mịt, tuy là giữa hè nhưng lại có chút lạnh lẽo.

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Hai người lững thững đi, bước chân nhàn nhã giống nhau, người đàn ông tiêu sái lịch sự, người phụ nữ nhỏ nhắn mềm mại. Hai người nhỏ giọng trò chuyện với nhau, không chú ý có một đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm bọn họ.

Ở bên kia đường, có một chiếc limousine màu đen chậm rãi quay cửa kính xuống, ánh mắt lợi hại tập trung vào bọn họ.

“Phuong tổng. ....Phuong tổng. ....”

“Ừ!” Phuong Di Kính đáp một tiếng, tầm mắt vẫn đuổi theo đôi nam nữ vừa qua chỗ rẽ.

“Khụ, anh cảm thấy đề nghị mới vừa rồi của tôi như thế nào?” Từ tổng lòng tràn đầy mong đợi hỏi.

Anh như cũ không yên lòng đáp lại, một màn mới vừa rồi trước sau vẫn ở trong lòng anh, làm thế nào cũng không đi.

.....

Đây là một phòng triển lãm tao nhã lịch sự, trước cửa có hai ngọn đèn, có đường phố Paris phong tình, thiết kế theo tư tưởng đặc thù. Ánh đèn trong phòng ấm áp, làm cho người ta phải dừng chân, dùng gỗ để trang trí tuy thô lỗ nhưng lại giản dị.

“Ai thiết kế vậy?” Cô thán phục hỏi.

“Tôi.”

Nhìn cô tròn to hai mắt, anh cười nói: “Tôi không gánh nổi cái danh họa sĩ, nhưng thiết kế một phòng triển lãm hiển nhiên là không thành vấn đề.”

“Tôi chưa nhìn thấy tranh của anh vẽ, nhưng nhìn nơi này được trang hoàng thiết kế thế này thì anh tuyệt đối có thể trở thành một nhà trang trí nội thất giỏi.” Cô chân thành nói.

“Cảm ơn.” Anh cười đáp. Cô phát hiện anh thật thích cười, luôn là cười dịu dàng.

Một cô gái mặc đồ công sở màu đen, mặt nở nụ cười thân thiết, gật đầu mỉm cười chào hỏi: “Tổng giám đốc.”

“Cô đi làm việc đi! Đây là khách của tôi.”

Trong phòng triển lãm luôn có mùi vị đặc biệt, là mùi vị cô quen thuộc, Hành Văn ít sâu một hơi, vừa đi vừa nhìn. Đi vào trong phòng mới phát hiện không gian bên trong rất lớn, tranh vẽ được treo trên tường, có đủ loại phong cách.

“Những bức tranh này chỉ sợ không hề rẻ!”

“So với tưởng tượng của cô còn muốn mắc hơn.” Anh chỉ vào một bức tranh, nói ra một con số, làm cô phải nghẹn họng nhìn trân trối.

“Biểu đạt tư tưởng, tình cảm, xem một bức tranh có thể làm người ta thanh lọc tâm hồn, không cần phải là người có tiền thì mới được hưởng thụ quyền lợi này, mỗi người chỉ cần bỏ ra giá tương đối cao là có thể có được bức tranh mình thích, đây là ý tưởng của tôi.” Anh vừa đi vừa giải thích.

“Như vậy có thể kiếm tiền được sao?” Hành Văn tò mò hỏi, người bình thường mở tiệm đều lấy kiếm tiền làm mục đích, người giống như anh thật ra rất hiếm thấy.

“Có thể, hơn nữa không ít.” Anh bướng bỉnh cười một tiếng: “Đối với khách hàng, tôi luôn luôn không nương tay.”

Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Cô trong nháy mắt có chút động lòng, bị những lời này của anh làm động lòng, chỉ có người tâm tư ấm áp, tinh tế mới có thể thiết kế ra sắc thái tình cảm và nói ra những lời như vậy.

“Cho cô xem bảo bối của tôi.”

Trong lời nói của anh có thần bí cùng hưng phấn hấp dẫn chú ý của cô: “Đó là bảo bối gì?”

“Lòng tôi yêu bảo bối, chỉ cho người đặc biệt xem thôi.” Anh bướng bỉnh nháy mắt mấy cái, như trẻ con hiển vật quý.

Anh mang cô đi vào bên trong, đi tới một gian phòng vẽ tranh kín đáo, hiển nhiên đây là phòng VIP hoặc là theo sở thích khách hàng thiết kế.

Bên trong phòng bày mấy bức tranh, mỗi tấm đều có kết cấu, sắc thái, quan niệm nghệ thuật đủ để cho mọi người sợ hãi than, danh họa nổi tiếng có khác với danh họa bên ngoài. Vừa vào cửa, tầm mắt của cô liền nhìn chăm chú vào một bức tranh tên “Ngoài cửa sổ”, cũng không rời đi nữa.

Nhìn thấy vẻ mặt của cô, trong giọng nói của anh có hưng phấn không che dấu được: “Xem ra ánh mắt của chúng ta rất giống nhau. Họa sĩ này vẽ không nhiều lắm, từ mấy năm trước tôi đã bắt đầu thu thập tranh của ông ấy, ông ấy có tài văn chương lại có tiềm lực, bức tranh vẽ gió tinh tế mà tình cảm phong phú, cô xem đây.....tại góc nhỏ sáng sủa trong phòng, có một ánh mắt tịch mịch lại khát vọng nhìn ra ngoài cửa sổ.....”

Nơi góc ngách cửa bức tranh có một cái cửa sổ, ngoài cửa sổ có một đàn bướm đang bay múa, một con đường nhỏ quanh co kéo dài đến cuối, giống như sẽ xuyên qua lồng kính, phối hợp với người vợ ở cửa sổ chờ mong.

Hồ hấp của cô cơ hồ muốn ngừng lại, kích động mệnh môn trong ngực nói không ra lời.

“Tôi còn có bốn bức tranh của cô ấy, hiện tại chỉ cần tranh cô ấy vừa xuất hiện tôi sẽ mua ngay. Nhưng mấy năm nay cô ấy rất ít vẽ tranh, hiện tại muốn mua tranh của cô ấy không hề dễ dàng.” Anh si mê nhìn bức tranh, thở dài thật sâu.

Hành Vân giống như gặp lại bạn cũ đã lâu, tinh tế nhìn nó, bức tranh này tiết lộ quá nhiều tâm sự của cô, chỉ nên đặt ở nhà của cô, tại phòng vẽ trên lầu. Không nên để ở phòng triển lãm cho người khác quan sát tình cảm của cô.

“Tôi cho là sẽ không bao giờ gặp lại được nó, tôi vẫn muốn đem bức tranh này về, nhưng ông chủ Tất luôn nói tìm không thấy, thì ra là ở đây.....”

Cô thì thầm, cái đường mòn này, cái cửa sổ này, cái khung cảnh trầm lặng này, thì ra.....Thì ra đây là tâm trạng của cô lúc đó.

“Cô.....” Anh chấn động chừng vài giây mới kịp phản ứng: “Cô là H.Y.?”

“Đó là tên viết tắt của tôi.” Cô ngượng ngùng cười: “Tôi chỉ định vẽ chơi thôi, bình thường không có đam mê với công việc gì, liền tùy tiện vẽ tranh.”

“Tôi không biết tùy tiện có thể hình dung được tranh cô vẽ.” Anh vẫn khiếp sợ: “Tôi là người cực kì thích tranh của cô.”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Mặt của cô lại đỏ lên, ngập ngừng hỏi: “Bức tranh kia thật sự rất được hoan nghênh?”

“Được hoan nghênh?” Anh khoa trương thở dài: “Tranh của cô hiện tại đã có giá rất cao rồi, hơn nữa mỗi năm lại mỗi tăng.”

Cô kinh ngạc: “Tôi nghe ông chủ Tất nói cũng không tệ lắm, nhưng không ngờ lại tốt như vậy.”

Từ nhỏ cô sống trong cảnh giàu sang, cuộc sống an nhàn sung sướng, chưa bao giờ buồn rầu vì tiền bạc, vẽ tranh là hứng thú, là tình cảm cô gửi vào trong đó, chưa bao giờ để ý giá thị trường của nó, và lại thân phận của cô vẫn luôn được giữ bí mật, đối với bên ngoài càng gia tăng thêm tính thần bí về H.Y. Rất nhiều người hiểu kì, ông chủ Tất rất phối hợp, trừ bỏ số ít người bên ngoài, không ai biết H.Y. là vợ của người đại danh鼎鼎 trong kinh doanh Phương Dĩ Kính.

“Vậy cô nên có một người đại diện.” Anh trêu ghẹo, dường như là tự đề cử mình.

“Chỉ sợ tôi không đủ tiền để thuê anh.” Cô cho là anh đang đùa nên thuận miệng đáp.

“Tôi sẽ không lấy tiền, cô chỉ cần cho tôi xem tranh vẽ của cô, còn có quyền ưu tiên mua là tốt rồi.” Anh vội vàng bày tỏ.

Tim của cô đập lờ một nhịp, cảm thấy trong lời nói của anh có gì đó, nếu anh hiểu tranh cô vẽ, vậy có phải cũng sẽ hiểu được người vẽ tranh.....

“Cô đừng sợ tôi, không tin cô có thể hỏi nhân viên nơi này, họ có thể đảm bảo nhân cách của tôi.” Nét mặt của cô tiết lộ tất cả, anh vội vàng giải thích.

Người đàn ông này thật đáng sợ, anh biết rõ sự lo lắng của cô.

Cô miễn cưỡng kéo khóe miệng, phối hợp nói: “Anh trả tiền lương cho họ, trong đó bao gồm thay anh đảm bảo nhân cách.”

Anh hài hước cười, thả hai tay: “Đây là bí mật trong buôn bán, cư nhiên bị cô phát hiện.”

Nghe anh nói như vậy, lòng của cô như được thả lỏng: “Tôi phải đi rồi.”

“Được, tôi tiễn cô một đoạn.”

Sợ tiến tới quá nhanh dễ làm cho cô sinh ra rào cản giữa hai người, anh không hề giữ cô ở lại, chỉ đi theo cô tới bãi đậu xe.

Ban đêm ở Đài Bắc chính là ồn ào náo nhiệt, đèn nê ông vẫn sáng, hai người lại trầm mặc.

Đến bãi đỗ xe, mở cửa xe cho cô, anh nói nhỏ: “Em đừng trốn tôi.” (đôi xưng hô cho nó hay) Trong giọng nói có sự cầu khẩn, cũng có sợ, sợ cô cự tuyệt, rồi đi cũng không quay đầu lại, từ đó không nhìn thấy anh nữa (chẳng hiểu được).

Tay của cô âm thầm nắm chặt, nhưng trên mặt vẫn treo nụ cười thanh nhã: “Khó có được một người yêu thích tranh của tôi, lại cùng tôi trò chuyện, tôi vì sao phải trốn anh?”

Mắt đen của anh chớp một cái, nhìn cô thật lâu, mới thấy anh yên tâm thở phào một cái.

“Tốt lắm, thứ tư tuần sau có triển lãm tranh, tác phẩm của em cũng có ở đó, muốn đi không?”

Nhìn thấu sự do dự của cô, anh liền nói: “Em không muốn biết người khác đánh giá tranh của em như thế nào sao?”

Lời mời này rất mê hoặc cô, cô chần chờ.

Đến Lê Quý Đôn để đọc truyện chính chủ.

“Này, đừng có làm ra vẻ mặt đau khổ đó! Hai năm trước tôi còn được bình chọn là một trong mười người đàn ông có sức hấp dẫn nhất đó.” Anh ra vẻ ai oán nói.

“Ai bình chọn?” Cô bị vẻ mặt của anh chọc cười.

“Nhân viên của tôi.” Anh trả lời như chuyện đương nhiên.

Cô cười khi một tiếng, sóng mắt nhẹ nhàng rung động, lại không biết vẻ đẹp của cô làm cho tim anh không cách nào kiềm chế được

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 4.1

Ban đêm, Hành Vân ngủ say, cửa phòng không tiếng động mở ra, một bóng dáng cao to nhìn cô như có điều suy nghĩ.

Đứng ở bên giường, ngón tay của anh nhẹ nhàng vẽ gương mặt cô, nhìn cô ngủ sâu! Mỗi đêm, sau khi anh trở về, lúc nào cũng lẳng lặng tới xem khuôn mặt ngay thơ khi ngủ của cô.

Mười mấy năm rồi, anh đều nhìn không chán cô, anh quen thuộc mỗi tác thân thể cô, biết chính xác mỗi loại biểu tình của cô, cho dù vậy, anh vẫn thường nhìn cô đến ngây người.

Buồn cười sao! Đối với người từ trước đến nay luôn nghiêm túc trầm mặc như anh mà nói: trong lòng lại đối với vợ mình quyến luyến và yêu thích như vậy.

Trong lúc cô mơ màng cười ngọt ngào một cái, khóe miệng cong lên một đường cong xinh đẹp.

Cô đang mơ cái gì? Trong mộng có anh sao? Hay là mơ rồi xa anh, có được cuộc sống tự do?

Không chịu được cô một mình hưởng mộng đẹp, không muốn chính mình lại trở nên cô đơn trên chiếc giường lớn, anh lặng lẽ chui vào trong chăn mỏng, chia sẻ nhiệt độ cơ thể cô, mà cô chỉ trở mình một cái, vẫn đang ngủ say.

Cô đang ngủ say, thế nhưng anh lại mang theo ác ý quấy rầy cô, bàn tay luồn vào trong áo ngủ, quen thuộc vỗ về chơi đùa mềm mại trước ngực cô, cô rên rỉ một tiếng, cự tuyệt anh quấy rầy mộng đẹp, vịn vịn thân thể ý đồ né tránh.

Mắt anh tối sầm lại, tiến lên phía trước, cổ chấp khẽ hôn vai cùng gáy cô, tay kia vuốt ve món trôn da thịt cô.

Đến Lê Quý Đôn để đọc truyện chính chủ.

“Ừm. ....” Cô ngủi được hơi thở quen thuộc: “Dĩ Kính?”

“Còn có người khác hay sao?”

Cô vẫn mơ màng ngủ không nhận thấy được trong lời nói của anh nhàn nhạt ghen tức, chỉ thành thực nói: “Không có a! Chỉ có anh.”

Trong lòng anh buồn lũng, phiền não mấy ngày gần đây nhất thời trở thành hư không.

“Hành Vân. .... Anh muốn em.” Anh chôn đầu bên cổ cô, ngón tay quen thuộc trêu chọc cô.

Anh nhìn mặt cô không chán, muốn cô không đủ, ngay cả anh cũng kinh ngạc vì anh đối với cô không bao giờ thỏa mãn.

“Em buồn ngủ quá.” Giọng làm nũng lại giống thâm oán, cô rớt cục mở mắt.

Trong lúc ngủ mơ màng cô vừa lười biếng vừa đáng yêu, trong bóng tối, nghe thanh âm ní non của cô, phản ứng của cô đơn giản cũng thật thành thực.

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Anh khẽ cắn lỗ tai của cô, cô cười nhẹ rụt lại, anh một đường ngang ngược tiến đến, nửa người đè ép cô, như tình nhân lão luyện trêu chọc vùng nhạy cảm trên thân thể cô.

“Anh luôn như vậy. ....” Cô lầu bầu một tiếng, ý thức dần dần thanh tỉnh: “Em mệt quá! Có thể dừng lại hay không?”

“Không được!” Anh bá đạo cự tuyệt, môi nặng nề đè lại, có ý trêu đùa cô.

Cô rên rỉ một tiếng, cảm giác tỉnh táo, dục vọng cũng bị anh đốt lên.

Ai ngờ người chồng bình thường nghiêm túc, ở trên giường là một người nhiệt tình, đang ban ngày ban mặt, bọn họ không có ôm hôn, nhưng đêm qua anh lại khác hẳn, có lúc cô không khỏi hoài nghi, có phải hay không khi tắt đèn chồng của cô liền đổi người.

“Em thật sự không muốn động, em muốn nằm. ....” Cô lần nữa mềm mại lười biếng kháng nghị.

“Được, em cứ nằm trước đi.” Anh thở dài một tiếng, cảm nhận được hai người da thịt trần trụi tiếp xúc.

“Em vẫn muốn nằm. ....”

Yêu vầu của cô bị môi anh bịt lại, cô lầu bầu một tiếng, lười biếng hưởng thụ sự thân thiết của anh, thân thể tùy ý anh định đoạt.

Trong bóng tối, tình cảm mãnh liệt cùng thở dốc, trong không khí phiêu dạt mùi thân mật kiêu diễm.

“Nói chuyện như anh vậy không tính.” Cô nằm trên ngực chồng oán trách, tiếng nói vẫn mang theo buồn ngủ.

“Là em yêu cầu đối tư thế, anh chỉ là phối hợp với em.” Anh cười khế.

Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Cô mở nửa mắt, nửa giận nửa oán chu miệng liếc anh một cái.

Ngón tay anh vỗ về chơi đùa mái tóc dài của cô, cô có một mái tóc dài thật đen lại sáng bóng, lúc tóc của cô phủ trên người thì luôn có một loại mê hoặc quyến rũ phong tình, tôn lên khuôn mặt của cô, khép hờ mắt suy nghĩ nhìn anh thì thấy anh đối với cô có một loại khát vọng, mãnh liệt khát vọng.

“Hành Vân. ....” Âm thanh Dĩ Kính rất từ tốn, rất êm tai, luôn tự kiềm chế lễ độ, nhưng âm thanh lại mang theo chút lạnh nhạt, ngay lúc này nghe lại khàn khàn trầm thấp, có một loại sức quyến rũ kêu gọi phái nam.

“Hả?”

“Tối ngày mai anh sẽ trở về.” Ngón tay vỗ về tóc cô chưa từng ngừng lại.

“Ừ!” Mí mắt ngày càng nặng: “Anh đừng làm việc quá sức.”

“Ừ!” Anh lên tiếng: “Hành Vân. ....”

“Hả?” Cô rúc vào trong lòng anh, anh hiểu ý vì cô kéo chăn bông.

“Anh. ....” Lời tâm tình dịu dàng như xương cứng mắc lại giữa cổ họng, thế nào cũng không nói ra được.

“Ừm. ....Xương sống thất lưng em” Cô mềm giọng cầu xin, giọng nói yêu cầu mang theo giọng mũi bình thường không có nói.

Lòng bàn tay anh đặt tại ngang hông của cô, mát xa có quy luật, lực đạo vừa phải, làm cho cô thoải mái đến co cả ngón chân lại, phát ra thanh âm như mèo.

“Thật thoải mái. ....”

Anh có chút buồn cười nhìn phản ứng của cô, nhưng ngay sau đó nghĩ đến một màn ban ngày kia, tim anh bỗng chốc trầm xuống.

“Em. ....” Anh cắn răng một chút, rồi cuộc hỏi ra lời: “Em. .... Yêu anh không?”

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 4.2

Anh là một người chồng bình thường, một người đàn ông bình thường, muốn nghe người phụ nữ của mình đối với mình nói lời yêu thương.

Cô nghe không rõ lời anh nói, chỉ bắt lấy tay anh, kháng nghị anh không tiếp tục xoa bóp.

Anh lại dừng tay ấn nhẹ hông của cô, bị cô gián đoạn như vậy, vốn muốn hỏi lại cũng không thể.

“Hành Vân. ....”

Đêm nay Dĩ Kính thiệt nhiều lời a! Cô cố gắng mở mắt ra: “Cái gì?”

“Em... Em muốn. .... Ly hôn sao?” Anh nín thở chờ cô trả lời.

Thật sự rất mệt mỏi, thật muốn ngủ nha! Nếu không phải Dĩ Kính còn bóp cánh tay của cô, thì cô đã sớm tiến vào mộng đẹp rồi! Lắm bầm một tiếng, cô căn bản không nghe rõ anh mơ hồ nói cái gì.

“Hành Vân?” Anh cố chấp muốn biết đáp án.

Ai, anh nói cái gì vậy? Cô thật sự không có hơi sức nghe lần nữa, chỉ đành phải ---

“Ừ” Cô vô ý thức lên tiếng, sau đó liền ngủ say.

Thân thể Phuong Dĩ Kính cứng đờ, cảm giác được trong lòng đang ồ ồ chảy máu, đau đến làm cho anh không thở nổi. Thật lâu, anh dịch nhẹ thân thể, vì cô đắp kín chăn bông.

Anh xuống giường, ở trong bóng tối lục lọi cái bật lửa.

Bạc một tiếng, trong bóng đêm, một cái tàn thuốc màu đỏ cháy lên, anh hút một hơi thật mạnh. Anh đã cai thuốc được một thời gian, chỉ là tối nay, anh cần thứ có thể gây mê bản thân.

Một điếu lại một điếu, tàn thuốc thủy chung không tắt, mắt anh đầy tơ máu, cả đêm chưa chớp mắt đến trời sáng.

.....

“Đây là sau khi tôi đi qua nửa vòng trái đất, ăn được món cá kho tàu ngon nhất, gọi là hàm uyên ương là rất đúng.” Tôn Phẩm Chân cảm thấy mỹ mãn nói.

Cũng là nhà hàng đó, cũng là vị trí gần cửa sổ, một đôi nam nữ ưu nhã nhẹ giọng trò chuyện với nhau. Mấy ngày nay, bọn họ liên tục tụng mặt nhau, mỗi một lần, anh luôn luôn có biện pháp làm cho cô không thể cự tuyệt.

Hành Vân gật gật đầu: “Món này hương vị không tệ, bất quá nói nó là món cá kho tàu ngon nhất nửa vòng trái đất có phải quá khoa trương hay không?”

Tôn Phẩm Chân cười nhẹ: “Không khoa trương, tôi tin nửa vòng còn lại của trái đất cũng không có món cá kho tàu nào ngon như vậy!”

Cô lắc đầu một cái, cười một tiếng: “Cái này thì càng khoa trương hơn.”

Anh nhàn nhả tháo khăn ăn tựa lưng vào ghế: “Có lẽ là có liên quan tới tâm trạng của tôi! Cùng em ăn chung là một chuyện vô cùng vui vẻ.”

“Có người trả tiền, đối với tôi cũng là một chuyện vui vẻ.” Cô làm bộ nghe không hiểu hàm ý trong lời anh, cố hài hước qua chuyện.

Anh vừa cười, nâng lên đôi môi mê người tao nhã, khiến cho làn da màu đồng càng thêm ấm áp. Cô nhìn không được nói: “Anh rất thích cười.”

Anh nhúm mày: “Vậy sao? Lần đầu tiên có người nói như vậy.”

Cô khẳng định gật đầu: “Anh rất thích cười.”

Tôn Phàm Chân như có điều suy nghĩ nói: “Thật ra thì tôi cũng không đặc biệt thích cười, chỉ là cùng em ở một chỗ rất vui vẻ, cho nên tự nhiên cười nhiều hơn.”

Cô khẽ cười hài hước, khoe miệng chứa ý cười, lông mày như kéo dài, giống như một bức tranh sơn thủy tự nhiên, làm cho người ta niềm nở thoải mái.

“Tôi đây cảm ơn lời khen của anh.” Cô chạm nhẹ ly thủy tinh, phản chiếu ánh đèn vàng, phát ra ánh sáng hoa mỹ.

“Em nói một chút về chồng em, được không?” Thái độ của anh nhân từ, lời này giống như không chút để ý nói ra.

Cô khẽ thở dài ra một hơi, cái đề tài này coi như an toàn.

“Dĩ Kính.....Đúng, anh đã gặp rồi, tại bữa tiệc đó, anh ấy là một người chồng tốt.”

“Một câu người chồng tốt xem ta là khá quát hết thảy.” Ngữ khí giống như chế nhạo, giống như trêu chọc, lại có nửa phần hâm mộ cùng ghen tị: “Hai người vì cái gì kết hôn?”

“Ba tôi rất yêu thích anh, làm chủ để tôi gả cho anh ấy, chúng tôi liền kết hôn.” Cô mỉm cười, nói xong chuyện đương nhiên, không chút nào miễn cưỡng: “Thật bình thường.”

Anh mơ hồ làm bầm một tiếng.

“Anh nói một chút về vợ của anh đi!” Cô trả lễ hỏi lại.

Anh sự nghiệp thành công, nho nhã lễ độ, hài hước lại biết tình thú, tuổi tương đương Dĩ Kính, đàn ông như vậy nên sớm có vợ con rồi!

Đến Lê Quý Đôn để đọc truyện chính chủ.

Anh đốt lên một điếu thuốc, khói che lấp mặt, mặt của anh có chút mờ ảo: “Khi tôi hai mươi tuổi ở Newyork gặp được cô ấy, cô ấy tên Tiểu Vũ, là người con gái đẹp nhất tôi từng gặp, hai người cùng nhảy một khúc Carmen nhiệt tình không bị cản trở, giống như bị lửa thiêu đốt, tôi điên cuồng vì cô ấy, ba tháng sau chúng tôi liền kết hôn.”

“Lúc kết hôn, tôi cảm thấy tôi là người đàn ông hạnh phúc nhất thế giới, chỉ cần là nguyện vọng của cô ấy, tôi đều muốn thỏa mãn cô ấy, mua nhà ở, mua du thuyền, mua xe hơi, đi Milan mua một xe quần áo, còn có các loại đá màu sắc khác, hàng đêm ở quán bar say sưa, hoặc là ở nhà tổ chức tiệc.”

Nghe thế, cô ngây ngẩn cả người, ly để ở môi quên uống xuống.

“Nửa năm sau, chúng tôi ly hôn.”

“Tại...Tại sao?”

“Tính cách chúng tôi không hợp, sở thích không hợp, lý lẽ không hợp, phù hợp duy nhất chỉ có thân thể, kết hôn một tháng sau chúng tôi bắt đầu cãi vã. Từ nhỏ như trang trí món ăn, lớn đến quan niệm chính trị bất đồng cũng có thể âm ỹ.”

Anh than thở, nhớ tới chuyện năm đó, thật đúng là cảm thấy có chút không biết làm thế nào.

“Tôi chán ghét, cảm thấy tất cả đều rất nhàm chán, giống như trò khôi hài. Có một ngày sáng sớm tôi tỉnh lại, đột nhiên cảm thấy mọi chuyện thật sự rất buồn cười, tôi gọi cô ấy dậy, sau đó nói với cô ấy ‘chúng ta ly hôn đi’, cô gật gật đầu. Buổi sáng sau khi hoàn tất thủ tục, chúng tôi cùng nhau ăn bữa sáng, cô ấy lái xe đưa tôi ra nhà ga.”

Cô ghen hờn nhìn trần trời, không thể tin được đây là chuyện thật thế giới đã xảy ra: “Tại sao đột nhiên nói ly hôn thì ly hôn?”

“Không phải đột nhiên, mà là đã có dấu hiệu từ sớm. Hai người chúng tôi nói chuyện không ăn ý, không có một chút ăn ý, tôi thật rất thất vọng, vốn tưởng rằng cuộc đời này tôi đã tìm được người bầu bạn suốt đời, nhưng nói chuyện cùng cô ấy rất khó khăn.....” Anh cười khổ một tiếng, vẻ mặt có chút cô đơn.

“Đó là chuyện rất lâu rồi, anh không muốn kết hôn nữa sao?”

Anh lắc đầu một cái: “Một lần hôn nhân đã làm cho tâm tôi rét lạnh, nếu tìm không thấy tâm hồn đồng điệu bầu bạn, tôi sẽ không dễ dàng theo đuổi phụ nữ.”

Cô trầm mặc uống rượu, bỗng dưng cô mỉm môi mỉm cười: “Tôi phát hiện anh kể chuyện xưa có chỗ mâu thuẫn.”

Anh nhónh mày.

“Lần trước anh nói ở Paris chỉ có thể nhìn bánh bao trong tủ kính, đến Newyork thì anh lại có thể mua nhà, mua du thuyền, xem ra là xuất thân giàu có, này nghe qua rất mâu thuẫn.”

“Đáp án một chút cũng không kỳ quái. Ở gia tộc tôi chỉ cần đến mười bảy tuổi thì có thể dùng một số tài sản, tôi thời niên thiếu tính tình rất bướng bỉnh, khiến tri không cần tiền trong nhà, về sau khi phát hiện ra mình rất giỏi về làm ăn thì tiền tích lũy được đã sớm tiêu sạch.” Anh tự giễu nói: “Hiển nhiên thượng đế rất công bằng, có tài phú nhưng hôn nhân lại như một trò khôi hài.”

Lông mi cô khẽ chớp nhẹ, dùng dao nĩa khẩy chút salad: “Làm người luôn không thể quá tham lam, không phải sao?”

“Tôi không tham lam, tôi muốn vô cùng đơn giản, thực bình thường, chỉ là một người phụ nữ tâm hồn đồng điệu mà thôi.” Anh vừa nói vừa nhìn chăm chăm cô.

Cô ngẩng đầu cười một tiếng: “Tôi đói bụng, muốn ăn miếng bánh ngọt.”

Chia sai chương nên tưởng ngán, ai ngờ còn lê thê TT.TT

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 4.3

Gọi thức ăn, chờ bánh ngọt được đưa lên bàn thì chỉ thấy cô ăn rất hài lòng.

Anh lại đốt lên một điếu thuốc, trong sương khói nhàn nhạt csi nhìn của anh làm mê hoặc phụ nữ: “Em rất thông minh.”

“Con tôi luôn nói tôi rất đàn, cảm ơn anh đã nói tôi thông minh.” Cô hướng anh gật đầu một cái, bướng bỉnh nói.

Anh dừng một chút: “Em thông minh, nhưng không giáo hoạt, lời đòi lại đơn thuần, em thực mâu thuẫn.”

Cô sóng mắt lưu chuyển, nhẹ nhàng cười: “Cảm ơn.”

“Em rất hiền lành, nhưng cũng rất tàn nhẫn.” Anh nói cảm thụ của bản thân ra tiếp.

Ăn xong bánh ngọt, dùng khăn lau môi đỏ mọng, ánh mắt của cô lại liếc về phía món điểm tâm ngọt: “Anh tin không? Tôi còn muốn ăn một cái bánh pie táo nữa.”

“Em không cần vì tránh né tôi mà ngược đãi bụng mình như vậy.” Anh một lời vạch trần tâm tư của cô.

Cô giương mi lên: “Vì sao anh lại nghĩ như vậy?”

“Em hôm nay ăn gấp đôi bình thường, ăn xong bánh pie táo rồi, em còn muốn ăn gì nữa?” Nghe vậy cô có chút kinh hoàng, hôm nay Tôn Phàm Chân có chút không bình thường, cho nên cô vẫn luôn cố né tránh chủ đề của anh, không muốn nghe cũng không nguyện ý nghe,

Cô vốn còn ôm chút may mắn, nhưng nhìn ánh mắt nóng bỏng của anh, chỉ cần là một người phụ nữ không ngốc nghếch thì đều có thể đọc được tình ý trong mắt anh, cô cũng không muốn chọc giận lên người, cũng không cố ý vạch trần tầng ngăn cách giữa hai người.

“Tôi quả thật đã ăn no, cũng nên đi rồi.” Cô đứng dậy, với tay lấy chiếc bóp.

“Khoan đi!” Tiếng nói của anh vững vàng, làm cho người ta không thể không nghe theo: “Ngồi xuống.”

Thấy cô chần chờ, tiếng nói của anh có chút khẩn cầu: “Chờ tôi nói hết lời, rồi em hãy đi.”

“Không, tôi. ....Tôi thật sự có chuyện, có chuyện. ....Lần sau nói sau.”

Cô xoay người rời đi, nhưng anh mau hơn bắt được cổ tay cô: “Không, nếu như em đi, cũng sẽ không có lần sau, em sẽ không cho phép có lần nữa.”

“Anh. ....Anh buông tay ra.” Tay của anh tựa như bàn ủi, lửa từ giữa ngón tay anh truyền tới, cơ hồ nóng đến phỏng người.

“Đừng vậy, tôi thừa nhận, tôi rất yêu thích em, rất tán thưởng em, em làm cho tôi động lòng.” Anh nói thật nhanh, nhìn sắc mặt cô ưu tư, anh càng thêm nắm chặt tay cô: “Không cần vội vã chối bỏ, không cần cự tuyệt tôi, tôi chưa bao giờ gấp gáp điên cuồng như vậy.”

“Anh. ....Anh đừng ở đây nói giỡn.”

“Tôi không phải thiếu niên mười mấy tuổi, nếu như không phải cảm giác này quá mãnh liệt, tôi chắc chắn sẽ không liều lĩnh nói ra lời này.”

Lòng cô khăn trương bàn tay đỏ đầy mồ hôi, cố gắng rút tay về nhưng anh vẫn nắm chặt tay cô.

“Hành Vân.....Em hãy nghe tôi nói.....”

“Không, tôi không muốn nghe, tôi đã kết hôn, tôi đã có chồng, còn có một đứa con trai, tôi.....” Cô liều mình lắc đầu cự tuyệt.

“Anh ta yêu em sao?” Anh giống như quăng một quả bom, làm cô nhất thời sững sờ.

“Anh ấy.....Anh ấy là chồng của tôi.....Tôi.....”

“Chỉ với một tờ giấy mà đã có thể cột hai người chung một chỗ thật không công bằng, tại sao em không nghe tiếng lòng của em?” Anh thử trấn an hoảng loạn trong lòng của cô.

Anh thì thầm, mười ngón tay như sắt nắm chặt cánh tay cô: “Em nói cho tôi biết, em đối với tôi có hay không một tia, một xú động lòng, có hay không một xú tình cảm đặc biệt?”

“Không có.” Cô đáp vừa vội lại vừa mau, lại thiếu sức thuyết phục mãnh liệt.

“Nói dối.” Hắn gầm nhẹ, ánh mắt như thiêu đốt, làm cô không cách nào trốn tránh: “Nếu như không có, em sẽ không lần lượt đến nơi hẹn. Nếu như không có, em sẽ không vừa sợ vừa hoảng, nếu như không có, em nên nói cho chồng em biết, nói em cùng một người đàn ông khác gặp mặt. Nếu như không có, em nên ra sức cự tuyệt tôi, nếu như không có, em vì sao phải vội vã phủ nhận?”

Mặt cô lập tức trắng bệch, môi run rẩy: “Anh đang trách tôi sao? Tôi cùng anh gặp mặt là đã cho anh hi vọng sao? Anh đã cảm thấy mình có cơ hội rồi sao? Vậy hiện tại tôi nói cho anh biết, tôi đối với anh không có tình cảm đặc biệt gì, nếu tôi từng gây hiểu lầm cho anh, vậy tôi đây thật xin lỗi.”

“Hành Vân..... Thật xin lỗi thật xin lỗi, em đừng nói như vậy.” Tiếng nói của anh khàn hẳn, càng nói càng nhỏ, kích động xuyên thấu qua đầu ngón tay truyền tới: “Là tôi quá gấp, quá sốt ruột, thế nên làm cho em sợ.”

Cô cả người khẽ run, nhưng tâm tình đã dần bình phục: “Vốn chúng ta còn có thể làm bạn, nhưng bây giờ anh vượt qua sợi dây kia, chúng ta ngay cả làm bạn cũng không được. Anh đừng tìm tôi nữa, tôi sẽ không gặp lại anh.” Cô quyết liệt nói.

“Không.....” Anh hoảng sợ gầm nhẹ: “Không cần như vậy.....Tôi sai rồi, tôi không nên.....Em tha thứ cho tôi, tôi đảm bảo sẽ không có lần sau.”

Cô khẽ lắc đầu, trong mắt là một mảnh trong suốt, cũng có chút bi thương: “Chúng ta không thể giả vờ như tất cả chuyện này chưa xảy ra, anh làm được nhưng tôi làm không được.”

“Vì sao? Bởi vì em đã kết hôn sao? Bởi vì về mặt pháp luật em thuộc về một người đàn ông khác sao? Nhưng em, em chưa từng suy nghĩ cho bản thân em, em có dám nói em đối với cuộc hôn nhân này thật vừa lòng? Vậy tại sao em lại vẽ ra bức tranh cô đơn như vậy? Bức tranh ‘ngoài cửa sổ’ kia là khát vọng của em. Người phụ nữ trong tranh chính là em, ánh mắt kia rất giống em, em ngồi ở trước cửa, chờ một người, chờ một người có thể cho em hạnh phúc. Còn có bức tranh ‘nhà’, tại sao lại trống vắng lạnh lẽo đến như vậy, sạch sẽ đến mức ngay cả bụi cũng không có----”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa.” Cô thờ ơ gấp, nóng vội cắt đứt lời anh.

Hai người nhỏ giọng tranh chấp làm cho một người đàn ông trong góc nhà ăn chú ý, anh ta ngẩng đầu, mặt nghiêm túc biểu tình khó tin.

“Thật xin lỗi.....Thật xin lỗi.....Là tôi không tốt.” Anh giữ chặt cô, để cô ngồi cạnh anh, trấn an vỗ nhẹ cô, vẻ mặt ảo não không thôi: “Thật xin lỗi, tha thứ cho tôi.”

Anh có một đôi mắt lợi hại, tâm tư nhạy cảm, đã sớm nhìn xuyên qua bức tranh để hiểu cô, nhưng anh ngàn vạn lần không nên gấp gáp như vậy, lấy này tới (lấy cái này là lấy cái gì) thử thuyết phục cô.

Cô cắn môi, thân thể vẫn khẽ run.

Anh thở dài một tiếng, dù thế nào cũng không nghĩ mình đã phiêu bạt nửa đời người, dấu chân đã in qua nửa vòng trái đất, người muốn tìm không phải ở xa ngàn dặm, không ở xa xôi bị ngán mà là ở ngay tại quê hương mình, khoảng cách gần như vậy, gặp được một người phụ nữ có thể làm cho anh hoàn toàn động tâm, anh đã tìm mấy chục năm a!

Áp chế lời bên môi xuống, dịu dàng sờ tóc cô, cô bị sợ ngay người, cơ thể cứng ngắc không thể nhúc nhích, cảm giác được áp lực trên môi gia tăng, cô mở to mắt, thấy anh đang nhìn cô chằm chằm không chớp mắt. Khi anh rời khỏi môi cô thì xanh đen trong tròng mắt lóe sáng, cực kỳ thương tiếc vuốt mái tóc dài của cô.

Cô hoảng sợ nhảy lên, ý thức được hành động không nên có của hai: “Tôi.....Tôi phải đi.”

Anh thở dài thật dài: “Được, tôi tiễn em.”

Anh không nên gấp gáp, không nên nóng nảy, anh cần kiên nhẫn, chỉ cần vợ chồng bọn họ vẫn còn duy trì tình trạng như bây giờ, anh vẫn còn cơ hội.

Hai người đều có tâm tư riêng, một trước một sau đi ra khỏi phòng ăn.

.....

Khi nam nhân kia dịu dàng sờ Hành Vân thì Phương Dĩ Kính bỗng nhiên đứng lên, nắm chặt nắm tay nhưng toàn thân giống như mọc rễ dường như động đậy cũng không thể, cho đến khi hai người đi ra ngoài, anh vẫn còn đứng sững sờ.

“Trước.....Tiên sinh, có..... Có gì cần phục vụ không?” Người phục vụ đáng yêu cố lấy toàn bộ dũng khí hỏi.

Biểu tình của vị tiên sinh này thật dọa người, một người đàn ông thành thực lịch sự, tại soa lại có vẻ mặt đáng sợ như vậy, vẻ mặt xơ xác hơi thở làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

Anh cắn răng một cái, hao hết toàn bộ ý chí đè nén bản thân gần như điên cuồng xông vào, máu toàn thân dồn lên đỉnh đầu.

Là một người đàn ông nhìn thấy vợ mình cùng người đàn ông khác thân thiết thì anh nên có cái phản ứng ‘bình thường’ gì?

Lần đầu, tức giận, ghen tức, khổ sở, không tin giống như nhánh sông lớn, làm sụp lý trí trước giờ anh vẫn kiêu ngạo, làm anh sôi trào ở trong đó, cơ hồ bị bao phủ.

Cô và người đàn ông này thân mật lại cùng nghề, cô dịu dàng cười yếu ớt, cười đến vui vui vẻ vẻ, còn có nụ hôn vừa rồi (hôn hồi nào?) đều bị Phương Dĩ Kính nhìn đến trong mắt.

Đều là đàn ông giống nhau, Phương Dĩ Kính tự nhiên rõ ràng tâm tư trong lòng người đàn ông kia, đối phương thâm tình dịu dàng, không che dấu chút nào trong mắt.

“Tiên sinh..... Tiên sinh.”

Anh mờ mịt nhìn chỗ pháp ra âm thanh.

“Có gì..... Có gì cần phục vụ sao?”

Nhìn người phục vụ mang theo má lúm đồng tiền, anh rút cuộc cố nói ra: “Không cần.”

Anh ngồi trở lại chỗ ngồi, vừa rồi trong đầu trống rỗng, hiện tại mới có thể hoảng hốt phục hồi thần chí, anh đang đợi một khách hàng, khách hàng này..... Là một công ty tài chính tên Cự Tự ở Đông Nam Á, còn có..... Còn là vì một mảnh đất hợp tác khai thác..... Còn gì nữa? Mảnh kia ở đâu..... Là ở đâu.....

“Tiên sinh, kia..... Tôi rót nước cho anh.” Nữ phục vụ kia sợ hãi lấy bình rót rót đầy nước cho anh.

“Cô..... Có biết hai người vừa ngồi cạnh cửa sổ không?” Lý trí của anh cuối cùng cũng vận hành bình thường, anh chú ý đến lúc người đàn ông kia tính tiền, dáng vẻ cùng quày tính tiền rất quen thuộc.

Gương mặt kia..... Giống như đã từng quen biết, anh từng thấy qua người này..... Đúng rồi, là một lần ở trong bữa tiệc, còn có lần trước anh ta cùng Hành Vân gặp gỡ.

Nữ phục vụ nhìn bàn ăn còn chưa kịp dọn dẹp: “A! Kia là hai vị khách thường gọi hàm cá uyên ương kho tàu a! Bọn họ tới đây ăn mấy lần rồi, mỗi lần đều gọi chung hai phần hàm cá uyên ương kho tàu.”

Hàm uyên ương? Cái tên nghe thật ân ái, khá lắm hàm uyên ương! Mặt anh căng ra, tay không tự giác siết thành nắm đấm.

Người khách mới đến tươi cười cùng chút áy náy, bước nhanh về phía anh.

“Phương tổng giám đốc, thật xin lỗi, để cho anh phải chờ lâu, thật là xin lỗi, xin lỗi.”

Mờ mịt nhìn về hướng gương mặt xa lạ, mấy giây sau, mới dần dần quen thuộc.

Phương Dĩ Kính thu lại toàn bộ tâm tình, cố ý xem nhẹ vết thương to như cái động trên ngực mình, lấy lại tư thái bình thường, biểu tình hướng về người trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 5.1:

Hành Vân hoảng hốt về trở về nhà, nhốt mình ở trong phòng vẽ tranh. Trong lòng xôn xao mênh mông, cô không thể phát tiết qua lời nói, vì thế cô liều mình vẽ tranh, chuyên chú, toàn tâm toàn ý, quên thời gian, quên con đói, chỉ liều mạng vẽ tranh.

Rốt cuộc, bút ngừng lại, tiếng trống trong tim cũng dần dần bình tĩnh lại.

Trong bức tranh là một mảnh đen tối thô ráp, hỗn độn lại rối loạn, sắc thái hỗn loạn giống như đều có sinh mạng, nhìn bức tranh bán thành phẩm trước mắt, cô cảm thấy thật mệt mỏi, rất mệt mỏi.

Ngoài cửa sổ trời đã sớm tối, cả căn phòng đều yên tĩnh,, lúc này cô mới phát hiện giờ đã khuya, đã qua nhiều giờ rồi.

Hành Vân mệt mỏi trở lại trong phòng, lúc vẽ tranh cô luôn cảm thấy linh hồn mình bị hút hết, chỉ còn lại thể xác đang hoạt động, sau này lúc hoàn thành bức tranh, mới từ từ trở lại thành chính mình.

Từ trong gương, cô nhìn thấy một người phụ nữ với gương mặt nhợt nhạt. Theo bản năng vuốt môi, trong lòng vẫn lo lắng bất an, lưng đeo tảng tảng cảm giác tội lỗi.

Trời ạ! Cô cứ nhiên đề cho một người đàn ông khác hôn mình. (Không biết do mình ed sai hay sao mà có thấy HV bị TPC hôn đâu???)

Đúng vậy, cô đối với Tôn Phẩm Chân rất có hảo cảm, anh là đặc biệt, cô cảm thụ được suy nghĩ của anh, cảm thụ được anh với cô trên một phương diện nào đó rất gần nhau, anh làm cho cô có những kinh nghiệm mà cô chưa từng trải qua.

Nhưng cô yêu Dĩ Kính, cùng anh kết hôn mười hai năm, cùng anh chung giường chung phòng, cùng anh dạy dỗ con cái, sinh mạng của hai người liên thông chặt chẽ như vậy, mặc dù Dĩ Kính luôn bình tĩnh tự chủ, không bằng Tôn Phẩm Chân nhiệt tình ôn tồn.

Nhưng trong lòng cô rất rõ ràng, cảm giác đối với Tôn Phẩm Chân cùng Dĩ Kính hoàn toàn khác nhau, Tôn Phẩm Chân giống như một người bạn, một tri kỷ.

Nhưng mà, Tôn Phẩm Chân lại khiến mọi thứ trở nên phức tạp.

“Em đã về.” Một âm thanh đột nhiên xuất hiện, làm cô sợ tới mức cơ hồ là thét chói tai, đứng ngả bàn mỷ phẩm. Cô lúc này mới phát hiện Dĩ Kính đang ngồi trên sofa trong phòng ngủ, nửa người ẩn trong bóng tối.

“Anh.....Sao anh lại ở chỗ này?”

“Không được sao?” Anh lạnh nhạt trả lời.

Là cô chột dạ sao? Vì sao anh nhìn chằm chằm môi của cô? Cô cắn chặt môi, rất có cảm giác gấu đầu hờ đuôi.

“Dĩ Kính?” Ánh mắt của anh rất kỳ quái, khiến cô có chút bất an.

Anh đứng lên đi về phía cô, mùi rượu cùng mùi khói thuốc nồng nặc xông vào mũi cô, làm cho cô nhin không được nhú mày.

Phương Dĩ Kính dùng đầu ngón tay sờ mặt cô, rồi đến môi cô. Là cảm giác sai lầm sao? Anh lại dùng sức lau môi cô, như muốn lau đi dấu vết gì.

Tim cô thỉnh thoảng kinh hoàng, nhưng nét mặt anh lạnh nhạt không nhìn ra manh mối gì.

“Từ lúc em về đến giờ đều ở trong phòng vẽ tranh?” Anh khàn khàn hỏi: “Em vẽ cái gì vậy?”

Cô nghi ngờ càng nhiều, dù sao làm vợ chồng vài chục năm nếu như cả anh không vui cũng không cảm thấy, thì cô cũng thật là vô dụng.

“Tùy tiện vẽ tranh thôi.” Cô miễn cưỡng cười một chút.

“Anh có thể xem không?”

“Không được!” Cô đáp vừa vội vừa nhanh. Tác phẩm của mình biểu đạt tình cảm nồng nàn, cô không muốn Dĩ Kính thấy, nhất là cái bước vừa vẽ kia.

Ánh mắt Phương Dĩ Kính sắc bén nhìn chằm chằm cô, vẻ mặt lạnh lùng ở trong bóng tối càng sâu xa khó hiểu.

Bàn tay của anh dán lên mặt cô, một ngón tay khẽ vẽ về nàng da non mịn của cô, ngón tay vẽ theo hình môi cô, tay còn lại theo thân thể cô từ từ đi xuống. Mặt của anh cúi xuống, ép nhẹ lên môi cô, thông thả ung dung nhắm nhắm môi cô.

Cả người cô run lên, cảm thấy có chuyện gì đó không đúng..... Dĩ Kính ôm cô không còn ảm áp như xưa, ngược lại là kìm nén, áp lực, giống như đang lạnh lùng quan sát cô: nụ hôn của anh cũng không ôn tồn, giống như chiếm đoạt, cô ở một bên tránh khỏi nụ hôn của anh.

“Dĩ Kính, anh làm sao vậy?” Cô vén sợi tóc tán loạn trên trán.

Cô cứ nhiên lại cự tuyệt anh đụng vào! Sắc mặt của anh buồn bã, trong lòng ngực lửa ghen như thiêu đốt.

“Anh muốn ôm em” Anh khàn khàn nói.

Cô cảm thấy sợ hãi, lần đầu tiên Dĩ Kính cô quá làm cho cô bất an, anh từ trước đến nay bình tĩnh, lý trí làm người khác phải sợ chứ không phải như bây giờ.

Anh không chớp mắt lấy một cái cứ nhìn chăm chăm cô, vừa từ từ cởi cúc áo sơ mi của mình, cởi áo xuống liền lộ ra lồng ngực rắn chắc, anh lại đưa tay muốn tháo dây thắt lưng.

Mặt cô trắng bệch, tối nay Dĩ Kính thật đáng sợ, quá thật giống như người xa lạ, cô lùi lại mấy bước, theo bản năng liếc nhìn cửa phòng một cái.

“Em..... Em hôm nay mệt chết đi được.....”

Lời của cô làm cho ánh mắt của anh buồn bã, anh đi về phía cô, thông thả ung dung đưa tay cởi ra cúc áo của cô: “Ừ! Em hôm nay mệt chết đi?”

Trong lời nói lại có thần nhiên châm chọc, cô giật mình một cái, anh đã cởi bỏ nút áo của cô.

Cô hoảng hốt bắt lại vạt áo: “Dĩ Kính, đừng..... Đừng như vậy.....”

Cô cự tuyệt hiển nhiên đã chọc giận anh, giờ tay lên, chiếc áo tơ yếu ớt liền rách, lộ ra thân thể trơn bóng quyến rũ.

Cô sợ ngây người, cô gấp gấp lùi lại phía sau. Dĩ Kính chưa bao giờ ép buộc cô, nhưng bây giờ..... Anh tựa hồ không quan tâm ý nguyện của cô, chỉ lo đạt được mục đích của mình.

“Anh..... Anh muốn làm gì?”

Anh giương mi lên, tiếp tục nói: “Anh muốn ôm em”

“Em không muốn..... Em rất mệt mỏi....”

Anh khép mi tâm lại, bước vài bước lớn tiến lên phía trước, một tay nắm ở hông của cô, môi thô lỗ đè lại, làm Hành Vân sợ tới mức hô nhỏ một tiếng, nhưng ngay sau đó lại bị môi anh nuốt hết.

Nụ hôn của anh kịch liệt lại mang theo tức giận, cô đóng chặt hàm răng, hai tay kháng cự đẩy anh, nhưng cô cự tuyệt lại càng kích thích anh, sức lực trên tay anh mạnh hơn. Anh bế ngang cô lên, ném cô lên giường lớn, cô hô một tiếng, còn chưa kịp đứng dậy, anh đã đè lên người cô.

Anh mạnh mẽ áp chế tay chân cô, làm cho cô không thể nhúc nhích, mắt đen nhìn về phía cô, lửa trong mắt làm cô sợ hãi. Anh từ trước giờ kiềm chế, nghiêm túc, tâm tình mãnh liệt như vậy là cực ít.

“Anh tránh ra, anh uống rượu say, em không muốn nói chuyện cùng anh.” Trên người của anh nồng nặc mùi rượu làm cho cô rất không thoải mái.

“Anh tránh ra, anh bây giờ không tỉnh táo, em không nói chuyện cùng anh, có gì chúng ta ngày mai nói sau.”

Nghe vậy, thân hình cao to của anh khẽ run lên, cắn răng một cái anh nặng nề hôn cô, bàn tay không chút thương tiếc tiến vào vấy cô.

Anh có tính xâm lược lại tràn đầy ham muốn giữ lấy, nhưng cứ chỉ lúc này lại như động vật bị thương đang tìm sự an ủi, anh bắt an, anh sợ hãi.....

Ý tưởng ngắn ngủi này xẹt qua trong đầu Hành Vân, nhưng anh thô lỗ lại làm cho mềm mại vừa rồi trong lòng cô biến mất.

“Buông em ra.” Cô la to, giống như con mèo nhỏ giờ nanh vuốt chống lại anh.

“Không buông!” Anh gầm nhẹ.

Anh xé váy của cô, chặn chân cô lại, làm cho da thịt hai người kề nhau chặt chẽ thì cô lại nhịn không được thở gấp một tiếng.

Anh chưa từng có bộ dạng này nha! Mặc dù không đủ tri kỷ nhưng luôn dịu dàng, mặc dù không đủ ôn tồn, nhưng đối với cô luôn tôn trọng a!

Cuối cùng cô cũng không thể chống lại sức lực của anh, khi anh trong nháy mắt kia đoạt lấy cô, cô ghen ngào nức nở một tiếng, uất ức mặt cho nước mắt thấm ướt gối.

Cảm thấy nước mắt của cô, anh đột giống như bị sét đánh, yên lặng bất động, ảo não nhanh chóng hiện lên đáy mắt.

“Thật.....Thật xin lỗi.....”

“Anh tránh ra.....Tránh ra.....” Cô vỗ lồng ngực anh, khóc lóc lên án anh: “Em ghét anh.....”

Cánh tay thon dài ôm chặt lấy cô, đầu lòng nghe cô nức nở, thoáng chốc ghen tỵ cùng phần nộ trong lòng đều bị dập tắt.

Anh đang làm cái gì đây? Đây là trần ái của anh, là người phụ nữ quý báu của anh a!

Anh trầm miên lắm lắm xin lỗi, hôn lên nước mắt của cô, lặng lẽ đợi thân thể cô tiếp nhận nạnh, mặc dù cô vẫn còn khóc, nhưng thân thể đã sớm phản ứng lại anh.

“Tha lỗi cho anh.” Anh chậm rãi ở trong thân thể cô di chuyển, kiên nhẫn khơi ra nhiệt tình của cô.

Nắm tay nhỏ nắm chặt rốt cục cũng thả lỏng, dán trên da thịt nóng rực của anh, ngọn lửa được châm lên, rốt cục không nhịn được thở dài rên rỉ. ....

Sau đó, cô lật người, cắn môi để nén tiếng khóc, cố gắng bình phục sau cao trào. “Hành Vân. ....” Thanh âm của anh suy sụp, ảo não, khàn khàn.

Cô di chuyển thân thể cách xa anh. Phương Dĩ Kính muốn vươn tay ra, thở dài, cũng không nói gì.

Tức giận cùng uất ức đan vào trong lòng cô, cô hỗn loạn đi vào trong giấc ngủ, cho nên cô không biết anh rời giường hút thuốc, một điếu lại một điếu, trong bóng tối sắc mặt anh buồn bã, trên mặt lạnh lùng nhưng lại như đứa bé không biết phải làm sao.

.....

Tỉnh dậy, Phương Dĩ Kính đã sớm không thấy bóng dáng, Hành Vân kiểm tra bản thân mình, trước ngực cùng bả vai có chút sưng đỏ, cánh tay cũng có vết bầm, đây đều là do anh ngày hôm qua lưu lại.

Nhìn một chút, trong lòng cô càng tức, trăm triệu không nghĩ tới anh rốt cục là làm sao. Anh rốt cục đã xảy ra chuyện gì, mặc dù sau đó cô cảm thấy áy náy của anh, nhưng cô vẫn rất tức giận không cách nào tha thứ cho anh được. Oán trách anh dùng cách này để ép cô khuất phục, cô là vợ của anh! Loại hành vi này của anh khác gì cườn bạo cô.

Cô lần nữa nhốt mình trong phòng vẽ tranh, đem tất cả oán giận trong lòng tận tình phát tiết trên phức tranh.

Trong thoáng chốc, không biết đã qua bao lâu, cô mệt mỏi ngồi lên ghế. Nhìn tác phẩm đã gần hoàn thành, mặt trên còn dấu mực chưa khô, tản ra mùi vị đặc biệt của bức tranh.

Cô hài lòng thở ra một hơi, tranh này coi như là ghi chép lại mười hai năm hôn nhân của cô đi!

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, tiếng nói của Như Á* truyền đến: “Phụ nhân, Tất tiên sinh tới.”

*Như Á này trong bản cv và raw đều ghi là Aram nhưng lúc đầu mình không biết là ai nên đã để là Aram luôn, giờ biết ai rồi nên để là Như Á nhé.

Phòng vẽ tranh ông chủ Tất đã tới vài lần, những lần khác đều là hẹn ở bên ngoài, hôm nay ông ấy đến nhà làm cho cô có chút kinh ngạc.

Ông chủ Tất đi vào phòng vẽ tranh, có chút bất an chà xát hai tay, trên trán có chút mồ hôi.

Khi ông chủ Tất lần đầu tiên nhìn thấy tranh của cô bằng trực giác của người làm ăn, ông biết mình đã tìm được bảo vật. Càng làm cho ông giật mình là, Hành Vân cư nhiên đến từ gia đình hiển hách.

Hành Vân yêu cầu ông phải giữ bí mật cô chính là H.Y., vì lòng riêng của mình nên ông đã đồng ý. Từ đây về sau chỉ có mình ông nắm giữ bức tranh của H.Y., việc này cũng giúp ông củng cố thêm địa vị trong giới vẽ tranh.

Mấy năm nay, khi ông có ý lãng xê thì tranh của H.Y. giá tiền luôn tăng gấp mấy lần, H.Y. đã sớm vang danh trong ngoài.

“Phương phụ nhân, đã lâu không gặp.” Ông chủ Tất khách sáo nói.

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 5.2

“Tôi gần đây bề bộn nhiều việc, cho nên chưa đến tìm ông được.”

“Tôi có chút gấp gáp muốn nhìn tác phẩm mới của cô, cô gần đây có vẽ gì không?” Ông chủ Tất ngược khuôn mặt tươi cười hỏi.

Cô trầm ngâm một chút, trả lời: “Gần đây cái gì cũng không vẽ, có vẽ cũng không hài lòng.”

Ánh mắt của ông lướt qua cô, nhìn về phía bức tranh vừa hoàn thành kia của cô: “Bức tranh này.....”

Hành Vân không tự nhiên che bức tranh lại: “Bức tranh vẫn chưa hoàn thành.”

Ánh mắt của ông nhìn chằm chằm bức tranh trước mắt, hơi thở trong bức tranh âm u giống như áp bức người khác không thở được, nhưng vừa nhìn đến bức tranh tầm mắt của ông liền không thể dời đi được.

“Bức tranh trừu tượng này vẽ như thế nào? Đây là bức tranh trừu tượng đầu tiên của cô.” Âm thanh của ông không thể che dấu được hưng phấn.

Cô không trả lời, chỉ là đem bức tranh chuyển qua chỗ khác, lo lắng che tấm vải trắng lên tranh.

“Bức tranh kia tên là gì?” Ông chủ Tất bắt buộc chính mình đem mắt dời khỏi bức tranh, quay về phía Hành Vân.

“Là.....Chồng.....Vợ chồng, tôi tự mò mẫm vẽ đấy, bức tranh không được tốt lắm.” Cô ngập ngừng.

“làm sao có thể không tốt, kia quả thật là.....Làm cho người ta khắc sâu ấn tượng, chỉ cần liếc mắt một cái liền khó quên.” Ông hít sâu một hơi, bức tranh kia ấn tượng sâu sắc khắc ở trong đầu ông, giống như trong mơ u ám làm người ta sợ hãi.

“Không.....Tôi không thích, tôi muốn ném nó đi.”

“Đừng ném! Cho tôi đi.” Trong mắt của ông cuồng loạn khác thường hù dọa cô.

Cô lui về phía sau, ánh mắt của ông làm cho cô sợ hãi: “Không, tranh này.....Không bán, cũng không cho ông, tôi muốn giữ lại.”

“Linh ~ linh ~” Chuông điện thoại kiên trì vang lên.

Cô bất an nhìn ông một cái: “Ông chủ Tất, tôi nhận điện, ông chờ tôi một chút.”

Cô vội đi vào bên trong nhận điện thoại, lúc cô đi ra thì phát hiện ông chủ Tất đã rời đi rồi. Tấm mắt của cô chuyển sang bức tranh vừa hoàn thành, thế mà giá vẽ lại trống không.

Không!

Cô hô một tiếng, ôm ngực, khó tin nhìn chằm chằm vị trí ban đầu của bức họa. Cô vội vàng chạy xuống lầu.

“Như Á.....Như Á.....”

“Phu nhân, em ở trong này.” Hành Vân bối rối la lên làm cho Như Á kinh hãi, cô vội vàng từ phòng bếp chạy lên.

“Em có nhìn thấy ông chủ Tất không?” Cô gấp gấp hỏi.

“A! Ông ấy vừa mới đi rồi.”

Kinh hoàng, sợ hãi thật chặt giữ lấy cổ họng cô: “Ông ấy có lấy đi một bức tranh phải không?”

“Tất tiên sinh tay cầm tay trang che che giấu giấu, thoát nhìn.....Thật giống như là cầm một bức tranh.....A! Phu nhân, cô muốn đi đâu.....”

Cô chạy vội ra xe, vừa lái xe ngón tay vừa run rẩy gọi điện thoại cho ông chủ Tất, lại phát hiện điện thoại di động của ông đã tắt máy.

Khi cô một đường lái xe đến phòng triểm lãm thì không dám tin nhìn trước cửa tiệm dán vài chữ to – không tiếp tục kinh doanh. Cô nằm chí đến cực điểm, bất lực dùng đầu dựa vào tay lái, cảm giác bất lực như những con sâu nhỏ gặm cắn lấy cô.

Ông ấy vì sao lại lấy bức tranh của cô? Tại sao lại cố tình lấy đi bức tranh? Ở trong đó là những gì sâu thẳm nhất trong lòng cô! Cô không thể nói, không muốn nói, cũng không nguyện ý nói, tất cả đều vẽ ở trong tranh.

Bức tranh bị lấy mất, làm cô hao hết tinh thần, tâm tình vẽ tranh cũng biến mất, hơn nữa lại còn bị người mình tin tưởng hèn hạ vô si lấy đi như vậy!

Cô cắn môi dưới, cả người khẽ run, cảm thấy bản thân như bị bóng tối bao phủ.....

.....

Cô hồn bay phách lạt về đến nhà, bức tranh bị ông chủ Tất lấy đi, điều này làm cho cô hoang mang lo sợ, giống như đứa con mình thương yêu bị thất lạc, cô thể lương hoảng sợ tìm không thấy nó.

Thấy Phương Dĩ Kính đang ngồi trong phòng khách, trong lòng cô nóng lên, kích động đến muốn rơi lệ, nhưng lời nói đến bên miệng lại nghĩ đến hành vi tồi tệ của anh mà cứng rắn nuốt xuống, cô hất mặt đi đến cạnh anh.

Nhìn cô lạnh nhạt làm cho tâm tình anh lại trầm xuống. Sáng sớm hôm nay, anh cơ hồ là chạy trốn chết, không dám đối mặt với cô khi tỉnh lại, nhưng anh

cả ngày mắt hờn mắt vía, bây giờ nhìn thấy trong mắt cô rõ ràng là trốn tránh, anh buồn bã trầm mặc.

Ở trong phòng khách to như thế, hai người đều có tâm sự riêng, hơn nữa ngày cũng chưa nói câu nào. Hành Vân cả người như bị vây trong phiền não, không biết Phương Lữ Kính như có thâm ý liếc về phía cô.

Lúc này, một vị khách không ngờ đến, Thư Đình với lúm đồng tiền như hoa đi vào.

“Hành Vân.”

Thư Đình mặc một chiếc váy ngắn có dây lưng nhỏ, hoa nhỏ trên nền trắng thanh nhã, làn váy ở trên đùi như bướm bướm trở mình, cần cổ quấn một cái khăn lụa xanh nhạt, giày cao gót nhọn màu xám bạc làm lộ ra mắt cá chân trắng nõn mảnh khảnh, vừa lịch sự tao nhã lại động lòng người, bộ dạng như phải đi xa nhà.

“Làm sao vậy? Cậu muốn đi đâu?” Hành Vân buồn bực hỏi.

Trái tim Phương Lữ Kính nhảy bùm bùm, trực sắp có chuyện gì đó, Thư Đình đến không chừng sẽ thay đổi một ít chuyện. ....

“Mình có bạn ở Canada, mình muốn đi tìm anh ấy.”

“Cậu muốn đi bao lâu?” Cô vội vàng hỏi. Thư Đình là bạn thân của cô, là đối tượng nói chuyện của cô, nếu Thư Đình không ở đây, vậy tâm sự của cô chia sẻ với ai?

“Không biết, ít nhất một hai năm đi! Trong khoảng thời gian ngắn sẽ không trở về, nếu như tất cả thuận lợi như dự tính, có thể sẽ đi dần đến đó.” Thư Đình lạnh nhạt nói.

Hành Vân và Phương Lữ Kính cùng chấn động. Hành Vân đi lên bắt lấy tay Thư Đình: “Vây Đường Kính Giang (quên mất mấy chương trước ed tên gì rồi, không biết có nhớ lộn không nữa.) phải làm sao?”

“Mình với anh ta đang làm thủ tục ly hôn.” Cô mặt mày hớn hờ, khi giọng nói nhấc chân là tự tin cùng phong tình: “Về sau gọi mình là Thư tiểu thư, đừng có gọi mình là Đường phu nhân.”

Phương Lữ Kính nói không ra lời, một cổ áp lực ép anh thở không nổi, tin tức này đối với anh và Hành Vân như một quả bom, dư âm chấn động.

Hành Vân là vẻ mặt khiếp sợ cùng mờ mịt: “Tại sao đột nhiên nói ly hôn liền ly hôn? Hai người. ....Không phải rất tốt sao?”

“Cái gì mà tốt chứ hả, mình với anh ta trên giấy đăng ký kết hôn cũng chỉ là hai cái tên, anh đi đường anh, tôi đi đường tôi, chưa từng ở chung một chỗ, tại sao còn phải dùng một tờ giấy để trói buộc mình, hai người bọn mình đều tự do.” Cô nhún nhún vai, lời nói như nước chảy mây trôi, không có heuts nào là không bỏ được.

“Cậu. ....Có bạn trai?” Thư Đình toàn thân tỏa ra ánh sáng mê người mà cô chưa từng thấy.

Thư Đình mặt đỏ lên, nhưng nụ cười lại đẹp hơn, vẻ mặt như cô gái thẹn thùng, làm cho cô nghĩ tới bộ dạng mười năm trước khi quen Đường Kính Giang.

“Anh ấy. ....Ồ Canada, mình là đi tìm anh ấy.”

Trong lòng Hành Vân dâng lên ngàn vạn cảm khái, nghẹn ngào nói: “Cậu phải phải sống thật tốt, rảnh thì mình sẽ đi thăm cậu.” (xưng cậu - tớ nghe trẻ con quá, mà không biết đôi sao giờ)

“Đừng lo lắng cho mình, mình sẽ sống thật tốt, ngược lại cậu. ....” Cô ý vị sâu xa nhìn hai người một cái: “Phải biết chăm sóc bản thân, đừng quên, nếu có vấn đề gì thì hãy qua Canada. Có rảnh rồi thì qua thăm mình một chút, mình sẽ nhớ cậu.” Cô vỗ vỗ tay Hành Vân.

Cô sao lại không biết ý của bạn thân, Hành Vân nhếch miệng mỉm cười: “Được, mình hiểu rồi.”

“Mình đặc biệt đến đây chỉ để báo cho cậu một tiếng, hiện tại phải đi rồi, cậu phải bảo trọng nha.”

Thư Đình là vậy, luôn luôn phóng khoáng, cởi mở lại quyết đoán, khi yêu gọn gàng sạch sẽ, hết yêu cũng không ủy mị dây dưa. Mười năm trước cùng Đường Kính Giang kết hôn chớp nhoáng, đã làm rớt mắt kính của mọi người, hiện tại lại âm thầm ly hôn, làm cho người ta thờ cũng không kịp.

Nhìn Thư Đình bước chân nhẹ nhàng lạng lẽ như một chú bướm nhỏ, bước đi không chút lưu luyến, một chút cũng không do dự hướng về tương lai. Phương Lữ Kính lòng trầm xuống, quay đầu nhìn về mặt phức tạp của Hành Vân, cô đang hâm mộ hay sao? Đúng không?

“Hành Vân. ....”

Cô chấn động, hồi hồn lại, mê mang vừa rồi biến mất, trong mắt là bình tĩnh vô ba.

“Em mệt rồi.” Cô thờ dãi, lộ ra mệt mỏi.

Hôm nay cô đi tìm bức tranh tựa như con ruồi không đầu, cô mệt mỏi, bước chân nặng nề, hiện tại cô chỉ muốn yên lặng một chút.

Tìm của Phương Dĩ Kính co rút lại, cô lạnh nhạt cự tuyệt không cho anh giải thích, cô..... Cô chán ghét sao? Về cuộc hôn nhân này, về người chồng như anh.....

Anh sai lầm rồi, anh rất hối hận, không thể tin được tối hôm qua mình lại có hành động cảm thú như vậy, kia là làm trái lý trí của anh, làm mất hết bình tĩnh lý trí của anh từ trước đến nay a!.....

Làm anh ngoài ý muốn là cửa phòng lúc đó lại không khóa, có lẽ là cô quên khóa đi! Anh châm chọc nghĩ, cô chắc là hận đến không thèm nhìn mặt anh nữa.

Trong phòng tối, chỉ có màn hình TV đang mở, Hành Vân ngồi trên thảm, hai tay ôm đầu gối chuyên chú xem TV.

TV đang chiếu một bộ phim cũ “Mỹ nhân thời loạn”, phim đen trắng làm người ta nhớ về không khí thuở xưa, Bạch Thụy Đức, Hách Tư Gia*, Vệ Hi Lễ diễn cảnh tình yêu đầy dứa.

(Trong QT Hách Tư Gia là Scarlett O’Hara, mình gg rồi thì biết được Scarlett O’Hara là nhân vật hư cấu trong cuốn tiểu thuyết Cuốn theo chiều gió năm 1936 của nhà văn Mĩ Margaret Mitchell và trong bộ phim cùng tên sau đó, còn Bạch Thụy Đức với Vệ Hi Lễ thì chịu. Với lại cái bộ phim trên mình nghĩ là không có thật, tóm lại ai quan tâm thì gg ca ca nha.)

Cô nghe tiếng, chỉ ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, cũng không nói gì, tầm mắt quay lại trên màn hình. Phương Dĩ Kính trầm mặc ngồi cạnh cô.

Cho dù anh đã sớm quen thuộc tình tiết trong phim, nhưng nhiều năm qua hai người khó có được cluse sống vai nhau xem phim như thế này, cho nên anh giữ vững tinh thần làm bạn bên cạnh cô. Phim đã gần hết, đoạn cuối là mỹ lan (thua luôn) đã chết, mà Hách Tư Gia đối diện Bạch Thụy Đức thổ lộ, nói ra tình yêu của mình-----

Đối mặt với Hách Tư Gia người mình từng yêu, Bạch Thụy Đức về mặt đau thương, anh muốn ly hôn, muốn rời khỏi nhà.

Trong màn hình Hách Tư Gia hoảng sợ hô to: “Không, không, anh sai rồi! Sai hoàn toàn rồi! Em không muốn ly hôn, Thụy Đức, tối hôm nay em mới biết, mới biết thì ra em yêu anh, em liền chạy về nhà nói cho anh biết.”

Bạch Thụy Đức châm chọc giương lên khoe miệng: “Đừng nói như vậy, để cho hôn nhân của chúng ta khi nhớ lại có chút tôn nghiêm đi! Lúc này nên buông tha lẫn nhau đi!”

Ở trong bóng tối, trái tim Phương Dĩ Kính đập mạnh, vì lời cô nói mà kịch liệt run rẩy. Vì sao lại là đoạn lời thoại này? Qua mười hai năm hôn nhân, cô.....Nghĩ như vậy sao? Anh không biết, cũng không có dũng khí đi hỏi.

Tối nay, cô rất mệt mỏi, không chỉ là thân thể mệt mỏi, còn có nản lòng, tình cảm tuyệt vọng, tất cả chuyện này, có lẽ hai mươi chín tuổi cô cũng nên biết mệt mỏi, đối với cuộc sống, đối với tình yêu, đối với hôn nhân.

Đêm nay, cô ngẫu nhiên mở TV, nhìn thấy cuộn phim cũ này, nhớ lại lúc biết Dĩ Kính không bao lâu, lần hẹn hò đầu tiên chính là xem bộ phim này.

Khi đó, nhìn cảnh trước mắt, nước mắt của cô liền trào ra, trong rạp phim tối đen, anh đưa khăn giấy qua lại không ngừng được nước mắt của cô, làm anh có chút tay chân luống cuống.....“Em thật thích khóc.”

Trời nóng ngồi ed như ngồi trong lò lửa vậy.

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 5.3

Cô vẫn cứ nhen ngào, anh than một tiếng, đem áo khoác của mình đưa cho cô: “Vây em cứ khóc đi!”

Cô nhớ lúc đó mình lập tức mỉm cười nín khóc, cũng phát hiện người đàn ông nghiêm túc đứng đắn này kỳ thật cũng có lúc ấm áp, cho nên lúc ba cô hỏi cô có nguyện ý gả cho anh hay không thì cô đỏ mặt không nói lời nào, ba cô lại cười ha ha không ngừng.

“Con gái bảo bối của ba thật tinh mắt.”

Khi mới quen biết anh, hai người cùng khiêu vũ, hôn lễ ngập trong hạnh phúc và âm nhạc còn đầu óc cô thì như phiêu đảng trong không khí. Khi đó nah cười đến thật vui vẻ, giống như thật sự cao hứng khi lấy cô về làm vợ.

Đầu thu ánh mặt trời bức ảnh gia đình nhà bọn họ, cô ở trong phòng sinh đau đến khóc la, cùng với nah khuôn mặt tiêu tụy mệt mỏi sinh ra Thư Vĩ.....

Mười hai năm đảo mắt tức thì, nhưng lại có thể nhớ lại thật nhiều thật nhiều a!

Nước mắt không kiềm được rơi xuống, cô đang kiểm chế suy nghĩ, đang nhớ lại, về cuộc sống vợ chồng từng ly từng tỵ, cô thật sự không thể giấu được, đã trải qua nhiều chuyện tốt đẹp như vậy, vì sao Thư Đình lại ly hôn với Đường Kính Giang đã kết hôn nhiều năm? (Truyện ed càng ngày càng khó hiểu L)

Cùng là yêu người yêu nhau chia tay đã thống khổ, không chỉ là người yêu mà còn là người chồng sớm chiều ở chung a! Là người mà cuộc đời này trừ bỏ ba mẹ, con cái, là người thân thiết nhất.

Trong bóng tối, màn hình TV vẫn đang chiếu, nghe Hách Tư Gia hướng Bạch Thụy Đức nói, Bạch Thụy Đức phản ứng cũng là ngoài dự đoán của mọi người. Không giống như mọi người xem phim hy vọng nghe được, hắn nói ra phản ứng thành thật của một người đàn ông.

“Em thật trẻ con, em cho rằng nói xin lỗi thì tất cả mọi chuyện đã qua sẽ sửa lại được hay sao?”

Khi Hách Tư Gia cầm chặt tay Bạch Thụy Đức hỏi hắn muốn đi đâu thì hắn biểu lộ đối với hôn nhân, đối với tất cả đều chán ghét.

Trong màn hình, Hách Tư Gia vội vàng nói cho Bạch Thụy Đức biết mình vẫn yêu hắn.

Ai! Đây là ba chữ giữa những người yêu nhau dễ dàng tha thứ nhất, tình yêu không gì sánh được, không phải sao? Chỉ cần nói ra ba chữ kia, là có thể được tha thứ bao dung tất cả.

Nhưng mà Bạch Thụy Đức lại dịu dàng, không tình cảm nói ra một câu-----

“Thật sự mà nói, tôi không quan tâm”

Phương Dĩ Kính chấn động một cái, mặc kệ quá khứ khắc cốt ghi tâm như thế nào, đến cuối cùng cũng chỉ là một câu “Thật sự mà nói, tôi không quan tâm”

Một cảm giác tê lương dâng lên trong lòng, bất an từ đáy lòng từ từ kéo lên, anh sắc mặt tái nhợt, thử nắm lấy tay cô. Cô không có cự tuyệt, nhưng trong lòng bàn tay là một mảnh lạnh lẽo ẩm ướt, ánh mắt vẫn chuyên chú nhìn vào màn hình.

Anh không phải là một người đàn ông đa sầu đa cảm, trên phương diện tình cảm anh chậm chạp ít nói, nhưng trực giác của anh rất nhạy bén, Hành Vân hôm nay cứ chỉ khác hẳn ngày thường làm trong lòng anh dâng lên nghi ngờ, tất cả giống như một kế hoạch mà cô muốn nói cho anh biết.

Khi phụ đề xuất hiện “the end” hai mắt Hành Vân đã đăm lẹ, Phương Dĩ Kính dùng tay áo vì cô lau nước mắt.

Động tác này đồng thời khiến hai người nhớ lại hơn mười năm trước, tình cảnh hai người cùng nhau xem bộ phim này và khi anh đưa khăn giấy cho cô.

“Anh cảm thấy bọn họ có thể ở chung một chỗ hay không?” Hành Vân nghẹn ngào hỏi.

Anh chần chờ một chút. Anh luôn là con người thực tế, nhưng lúc này lại cực kỳ không muốn đem ba chữ “không có khả năng” nói ra miệng.

Cô sâu kín thờ dài, vợ chồng nhiều năm cô làm sao lại không biết trầm mặc của anh? ó ý gì, cho nên anh nhỏ giọng nói: “Anh cũng cảm thấy bọn họ sẽ không thể ở cùng nhau, bỏ lỡ thời gian, bỏ lỡ cơ hội, liền không thể nào quay lại.”

Nghe vậy, hai người đều có chút sầu não, tiếp tục trầm mặc.

Phương Dĩ Kính nắm chặt tay cô, đột nhiên có chút sợ hãi, anh cảm thấy Hành Vân có chút bất đồng, từ lúc cô và người đàn ông kia.....Anh cắn răng một cái, cứng rắn đè xuống lòng ghen tuông.

“Linh~~linh~~”

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, cắt đứt trầm mặc giữa hai người. Cô chấn động một cái, thấy mắt của Dĩ Kính không chớp một cái nhìn cô, công bất an đứng lên nghe điện thoại.

“A lô”

“Là anh.” Âm thanh trầm thấp vang lên.

Là Tôn Phẩm Chân! Nghe được âm thanh này, trái tim của cô co rút lại, theo bản năng nhìn Dĩ Kính một cái, nhưng bên trong phòng chỉ có ánh sáng từ màn hình TV làm cho cô không nhìn rõ nét mặt của anh, chỉ biết là anh nhìn cô chuyên chú, trong lúc nhất thời làm tim cô rối loạn.

“Có.....Có chuyện gì không?”

“Anh muốn gặp em.” Anh vội vàng nói.

“Không được!” Cô kích động trả lời, lại đột nhiên phát hiện chính mình phản ứng quá mức, vội vàng xoay người, hạ thấp giọng: “Tôi.....Tôi rất bận,

không thể gặp anh.”

“Anh ta ở bên cạnh em?”

Hai người trong lòng đều rõ ràng “Anh ta” là chỉ người nào, cô trầm mặc tỏ vẻ đồng ý.

Tôn Phẩm Chân dừng lại một chút: “Em đừng trốn anh.”

Cô vẫn yên lặng, không chút để ý nghe Tôn Phẩm Chân nói, cảm nhận được tầm mắt nóng rực của Phương Dĩ Kính ở sau lưng.

“Hành Vân.....” Anh vô cùng lo lắng nói nhỏ: “Anh rất nhớ em.”

Cô hít sâu một hơi, cảm nhận được trong giọng nói của Tôn Phẩm Chân có tình cảm nồng nàn, nhưng cô lại không có..... chút cảm động nào, chỉ chú ý tới trong không khí có hơi thở bất thường.

Đến Lê Quý Đôn để đọc truyện chính chủ.

Cô nắm chặt điện thoại, lạnh lùng nói: “Khi nào rảnh tôi sẽ gọi lại cho anh.”

Tôn Phẩm Chân tự giễu cười khổ một tiếng: “Được, anh chờ em..... Vẫn chờ em.”

Cúp điện thoại, tin cô đập như sấm sét, cô lấy đũa khuấy khuấy xoay người, chôn lại tầm mắt của Phương Dĩ Kính.

Phương Dĩ Kính không nói gì, chỉ nhìn cô, làm cô từ đầu ngón tay lạnh đến lòng bàn chân.

“Một người bạn gọi tôi.” Cô bất an mở miệng trước.

Anh trầm mặc như trước, đối mặt với ánh mắt ôn hòa rồi lại sắc bén, cô theo bản năng nắm lấy vạt áo: “Đã.....Đã lâu không gặp, anh ta muốn gặp mặt, nhưng mà em gần đây lại rất vội.....”

Tâm tư của cô quá mức đơn thuần, không chịu nổi ánh nhìn của cô, giống như tất cả tâm tư đều bày ra trước mắt anh, cô bối rối giải thích, cũng không tự giác tiết lộ câu chuyện. “Ừ!” Anh đáp một tiếng, trên mặt rốt cục dịu xuống: “Chỉ là một người bạn mà thôi, xem em khẩn trương thành như vậy.”

Cô thở phào nhẹ nhõm: “Em sợ anh hiểu lầm.”

Anh thân nhiên nở nụ cười: “Em có làm chuyện gì khiến anh hiểu lầm sao?”

“Không.....Không có.” Cô dùng sức lắc đầu.

Trừ bỏ cái hôn làm cô ngoài ý muốn, cái khác cô không thẹn với lương tâm, thật sự, cô không thẹn, cô rất thân thiện!

Cô nên phát hiện trong lời nói của anh có thâm ý, nhưng bởi vì quá khẩn trương cái gì cũng không có chú ý.

Không nói thêm cái gì nữa, cô đi đến bên giường nằm vào trong chăn, hai mắt thất thần nhìn trần nhà.

Phương Dĩ Kính cũng đến nằm cạnh cô, trong phong ngủ vẫn là trầm mặc.

“Hành Vân.....” Thanh âm của anh khàn khàn trầm thấp: “Thật xin lỗi.....”

Cô im lặng một lúc lâu, cảm giác được hô hấp của anh đang tăng lên, thật lâu, cô rốt cục mở miệng: “Không có gì.”

“Anh muốn ôm em” Anh cẩn thận nói, sợ cô cự tuyệt.

Nghe vậy, thân thể của cô cứng đờ, một màn đêm qua hiện lên trong trí nhớ.

Anh tự giễu nói: “Hay là em đang tức giận, anh chỉ muốn ôm em mà thôi.”

Trong bóng đêm hai người đều không nhìn nhau, chỉ có thể theo âm thanh, cùng sự ảm đạm nhiều năm chung sống để đoán tâm ý của đối phương.

“Nếu đã làm sai chuyện, nếu một câu xin lỗi có thể vãn hồi tất cả, vậy hiển nhiên là quá dễ dàng.” Anh mượn lời nói trong phim, lời nói mang theo ý nghĩ châm chọc cùng đau thương.

Nghe vậy, thân thể của cô buông lỏng, nghiêng người sang nhìn gò má của anh, đột nhiên cảm thấy anh thật xa lạ, không phải biểu tình cứng rắn lạnh nhạt thường thấy, tiếng nói cũng ôn tồn cảm tính, quan trọng nhất là, trong lời nói của anh lộ ra trào phúng cùng thương tâm làm cô xúc động.

Cô không còn tức giận, cho dù lúc đầu rất tức giận, nhưng lúc này lại hoàn toàn bị dập tắt.

“Ôm em đi!”

Anh thở ra, lòng mang cảm tạ lật người vương cánh tay ôm cô vào lòng, cảm đặt tại đỉnh đầu của cô, bàn tay to ôn hòa khẽ vỗ về cô, giống như đang xoa bóp cơ thể cô, muốn cô thả lỏng.

Khi bàn tay anh đưa tới, cô theo thói quen khẽ nâng đầu gối lên cánh tay anh, tay thon dài đặt bên hông của anh, chân tự nhiên đặt giữa hai chân anh, làm liền một mạch, cho dù trong lòng có ngăn cách nhưng bản năng thân thể luôn ở đằng trước tình cảm.

“Hành Vân.”

“Hả?” Hơi thở của anh có nhàn nhạt mùi thuốc lá, không ngờ người đàn ông sạch sẽ này lại có mùi như thế, đó là mùi vị cô thích. Khi anh ở ngực cô cọ xát một chút, cô cảm thấy có chút khó khăn.

“Anh không muốn buông tay, cũng sẽ không buông tay.” Thanh âm của anh khàn khàn khó phân biệt.

A, anh nói cái gì? Từ trong ngực của anh ngẩng đầu lên, cô muốn hỏi rõ ràng, bởi vì cô biết đó là một câu rất quan trọng, câu nói rất quan trọng, nhưng bàn tay to của anh lại ấn cái ốt của cô lại, đề cô trở lại trong ngực anh.

“Ngue đi!”

Anh rốt cuộc muốn nói cái gì? Hay là..... Anh biết cái gì rồi?

Cô muốn hỏi cho kỹ càng, muốn biết vì sao anh càng nói càng làm cô khó hiểu, nhưng là, trở ngại ùn ùn kéo tới, làm cô không còn hơi sức nghĩ nhiều, cứ như vậy dựa vào trong ngực anh ngủ thật say.

Ngoài cửa sổ, đêm càng tối càng khuya.

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 6.1

Phương Dĩ Kính dắt tay Hành Vân, hôm nay bọn họ tham dự một buổi đấu giá nghệ thuật.

Vật phẩm đấu giá đều là quý báu khó gặp, người tham gia đấu giá phải được nhân viên đặc biệt mời, buổi đấu giá này được giới nghệ thuật xem là việc trọng đại.

Hành Vân vẫn rầu rĩ không vui, Thư Đình ly hôn chớp nhoáng, Dĩ Kính tâm tình thì bất định, tình cảm cùng với Tôn Phẩm Chân thì rối rắm. Bao nhiêu đó đã đủ làm cô phiền lòng, cuộc sống hơn mười năm tình lặng lẽ lần đầu tiên gặp phải những chuyện này.

Cô lưu tâm nhất chính là bức tranh bị lấy đi kia, ông chủ Tất không rõ hành tung làm sao cũng không tìm được, cũng không có bất kỳ tin tức nào của ông. Cô từng nghĩ muốn xin Tôn Phẩm Chân giúp một tay, nhưng cô rất rõ ràng giữa hai người hiện bây giờ không thể có bất kỳ khúc mắc gì.

Về bức tranh kia, cô muốn nói thật cho Phương Dĩ Kính biết, có lẽ với tài lực của anh có thể giúp cô tìm được bức tranh. Nhưng mà cô lại không nguyện ý cho Phương Dĩ Kính thấy được bức nội dung tranh kia.

Chỉ là làm mất một bức tranh thôi, không có chuyện gì lớn! Cô tự thuyết phục bản thân mình, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, bức tranh kia đang được đặt ở một nơi cô không biết cho người khác ngắm nhìn, cô có cảm giác đứng ngồi không yên, xúc động muốn hét chói tai.

“Làm soa vậy?” Phương Dĩ Kính cẩn thận vuốt ve cánh tay bên ngoài của cô,. Nơi này điều hòa mở hơi lạnh chút, áo choàng của cô tựa hồ không giữ ấm đủ.

Đổi mặt với ôn tồn của anh, cô chỉ cảm thấy một mối dựa vào anh: “Không có gì, em không sao cả.”

Mấy đêm nay, anh đều ôm cô đi ngủ, giống như muốn xác định sự tồn tại của cô. Nhiều lần cô đều tỉnh dậy lúc nửa đêm, chỉ vì tay anh ôm cô thật chặt làm cô không thể thở được. Khi đó, cô sẽ vỗ nhẹ anh, cho đến khi anh thả lỏng tay, cô mới mơ màng ngủ lại.

Cô biết Dĩ Kính có gì đó không đúng, nhưng nếu anh không muốn nói thì cô cũng không có cách làm ép anh nói ra được.

Một đôi mắt nóng rực đang chăm chú nhìn chăm chăm cô, lưng cô mẫn cảm cảm nhận được sự tồn tại của nó, mãnh liệt mà trực tiếp khiến người khác không thể bỏ qua. Quay đầu lại, cô nhìn thấy một người không muốn thấy.

Chính là Tôn Phẩm Chân không chớp mắt nhìn chăm chăm cô, sắc mặt của anh có vẻ không tốt lắm, có vẻ tiêu tụy tái nhợt.

Cô lo lắng dựa vào người Phương Dĩ Kính, cúi đầu, theo bản năng càng thêm tiến sát vào trong lòng chồng, lại như cảm thấy thân thể Dĩ Kính cương cứng một chút, nhưng cô lại không dám ngăn đầu, sợ chồng nhìn thấu tâm tư của mình.

Tầm mắt Phương Dĩ Kính và Tôn Phẩm Chân cùng giao nhau trên không trung, cân nhắc, đánh giá lẫn nhau, trong không khí bắn ra dòng điện.

Tay Phương Dĩ Kính ôm cô càng chặt, hướng người đàn ông khác toe rõ tham muốn giữ lấy cùng quyền sở hữu. Tôn Phẩm Chân lạnh lùng cười, nụ cười ảm áp biến mất. Anh nhướng mi, cũng biểu thị công khai quyết tâm mình không buông tay, hành động này khiến thần sắc Phương Dĩ Kính càng lộ vẻ lạnh lùng.

“Xin mời các vị hãy ngồi xuống, buổi đấu giá sắp bắt đầu.”

Người chủ trì tuyên bố, Phương Dĩ Kính cùng Tôn Phẩm Chân liếc mắt một cái, mới tự ngồi về chỗ.

Đầu ngón tay Hành Vân khẽ run rẩy, hai tay lạnh như băng, cô không có dũng khí ngẩng đầu nhìn Dĩ Kính, nhưng cô có thể từ bề ngoài bình tĩnh của anh cảm nhận được cảm xúc anh kịch liệt sôi trào.

Anh. .... Đã biết cái gì sao? Cô không có dũng khí đi xác nhận suy đoán này.

Ba người đều có tâm sự riêng mình, vài món vật phẩm đấu giá liên tục được bán đi, đến lúc này một vật phẩm được mang ra thì âm thanh hưng phấn của người chủ trì cùng khách khứa nói nhỏ, cô mới lấy lại tinh thần. “Các vị, vật phẩm đấu giá đáng chú ý nhất hôm nay đã được mang ra.” Lúc mọi người tập trung, người chủ trì kéo ra vài vẽ tranh sơn dầu, hài lòng nghe được không dứt tiếng kinh hô bên tai.

“Đây là bức tranh ‘Vợ chồng’ do H.Y. vẽ, đây là bức tranh trừu tượng, là tác phẩm tiêu biểu của cô trong mấy năm nay. So với những bức tranh thanh thoát tươi đẹp lúc trước thì phong cách này rất khác, sắc thái tro bụi ảm đạm, bức tranh này chứa giá trị cực cao.”

Đầu của cô trống rỗng, sắc mặt trắng xanh, hai tay gắt gao nắm chặt cái ghế không thả, từng mắt không thể tin nhìn bức tranh kia.

Hiện trường tràn ngập tiếng nói chuyện riêng, tâm tình của mọi người cũng theo đó dâng cao, có không ít người nín thở trầm ngâm chuẩn bị ra giá.

“Bóng dáng màu đen là người chồng, màu đỏ là bóng dáng người vợ. ....(Xin lướt bỏ đoạn này vì có quá nhiều chỗ mình không ed được, rất khó hiểu và nó cực kỳ dài dòng. Nôm na chỗ này là giới thiệu về bức tranh, hai người sống chung rồi xa cách bất đắc dĩ gì đó. Đại loại thế)

Hành Vân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cơ hồ muốn ngất xỉu, toàn bộ hội trường vì bức tranh này làm không khí đạt tới cao trào. Đầu cô như muốn bốc cháy, giống như người trần trụi đứng trước mặt mọi người, tâm sự như bị người vô tình vạch trần xem kỹ. Cô cắn chặt môi, dùng sức đến cánh môi cơ hồ xuất hiện tia máu.

“Hành Vân?” Phương Dĩ Kính chú ý tới cô có gì đó không đúng, nhẹ giọng khẽ gọi.

Ánh mắt cô nhìn chằm chằm bức tranh, trên mặt là một mảnh trắng bệch, bộ dáng của cô làm cho anh kinh hãi, anh theo bản năng nắm chặt tay cô, phát hiện tay cô ướt đầm mồ hôi lạnh như băng, các đốt ngón tay bởi vì dùng sức mà trắng bệch, hô hấp cũng có chút gấp gấp nặng nề.

“Bây giờ là năm trăm vạn, còn ai kêu----”

“Sáu trăm vạn.” Cầm lấy bảng đấu giá trên tay Phương Dĩ Kính, Hành Vân run giọng kêu lên, thân thể như lá thu run rẩy.

“Phương phu nhân ra giá sáu trăm vạn, còn có. .... hay không. .... Bảy trăm vạn, bây giờ là bảy trăm vạn.”

Cô miệng đắng lưỡi khô, hai mắt nhắm lại, nắm chặt tay Phương Dĩ Kính, một cái chớp mắt cũng không nhìn chằm chằm bức tranh kia, hô hấp dồn dập. Sự khác thường của cô khiến anh chú ý, mắt đẹp híp lại, ngẩng đầu nhìn bức tranh kia.

“Một trăm ngàn.” Tôn Phẩm Chân mở miệng.

Hành Vân hoa mắt một hồi, Tôn Phẩm Chân biết, anh biết bức tranh, anh biết bức tranh kia biểu đại ý từ gì, anh cũng nhìn thấu tâm tình người vẽ tranh, bức tranh này. .... Anh bắt buộc phải mua được.

Người chủ trì hưng phấn hô: “Một trăm ngàn, Tôn tiên sinh ra giá một trăm ngàn, còn có. ....hay không người ra giá? Một trăm ngàn lần một, một trăm ngàn lần hai. ....”

“Một ngàn năm trăm vạn.” Phương Dĩ Kính lạnh lùng mở miệng.

Mắt thấy Hành Vân cùng nam nhân kia thần sắc quái dị, và lại sự khác thường của cô làm cho anh quyết định phải mua bức tranh này.

Hành Vân cánh môi run rẩy, sự việc liên tiếp phát triển làm cho thần kinh cô khẩn trương cơ hồ hỏng mất. Tại sao? Tại sao cô lại làm cho mình lâm vào tình thế khó xử như thế này? Là ông trời đang trừng phạt cô sao?

“Hai ngàn vạn.” Tôn Phẩm Chân lại tăng thêm giá.

Tiếng nói chưa dứt, bốn phía liền truyền đến thanh âm hút khí, bức tranh bị thét lên một cái giá không thể tưởng tượng nổi, người nhay cảm có thể nhận

ra không khí giữa ba người này không hề tầm thường, thậm chí có một số người rục rịch ngóc đầu dậy.

Tôn Phàm Chân là nhân vật truyền kỳ trong giới vẽ, kinh nghiệm truyền kỳ, phát tài truyền kỳ, chỉ cần anh coi trọng một bức tranh cơ hồ chính là một loại khẳng định, giá trị người họa sĩ nhất định nước lên thì thuyền lên. Mà Phương Dĩ Kính một nhân vật tiếng tăm lẫy lừng khác trong giới kinh doanh cũng đồng thời coi trọng bức tranh này, nói vậy tranh này giá thị trường có thể lên cao hơn nữa.

“Hai ngàn một trăm vạn.”

“Hai ngàn hai trăm vạn.”

Hành vân hút nhẹ một tiếng, Phương Dĩ Kính chú ý tới lúc cô nghiêng đầu có hai giọt nước mắt rơi trên váy dài, anh thất kinh, vội vàng ôm bả vai cô, chỉ thấy cô bởi vì nước mắt làm mờ đi ánh mắt.

Trời ạ! Cô hít thở không thông!

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chương 6.2

Tranh của cô vẽ nó đã trở thành hàng hóa, giống thịt heo, thịt dê trên thị trường bị người kêu giá. Chỉ cần có đủ tiền liền đem tác phẩm của treo lên tường, tùy ý quan sát tâm tình của cô.

“Ba trăm ngàn.” Cô bỗng nhiên đứng dậy, thanh âm run run nhưng vẫn kiên định mở miệng.

Đây không phải là số tiền nhỏ, từ trước đến giờ người kiếm tiền như Phương phu nhân vừa mở miệng chính là con số này. Mọi người lập tức mở to mắt, hiện trường lặng ngắt như tờ.

Mắt đen Tôn Phàm Chân gắt gao nhìn chăm chăm cô, bởi vì nhìn thấu bức tranh u ám, thấy rõ người vẽ tranh tâm trạng âm ỉ thương tâm, cho nên anh muốn lấy bức tranh. Anh chưa bao giờ có khát vọng như vậy, anh biết đây là một cơ hội nhưng đồng thời anh cũng thấy Hành Vân lúc ra giá ánh mắt tràn đầy hoảng sợ, giống như không thể tin bức tranh này lại có thể xuất hiện tại đây.

Anh nhắm mắt lại, thậm chí thở một hơi, anh nhượng bộ, bởi vì cô, anh chỉ có thể từ bỏ.

“Ba trăm ngàn lần một, ba trăm ngàn lần hai, ba trăm ngàn lần ba..... Xin chúc mừng, bức tranh này đã thuộc về Phương phu nhân.” Người chủ trì hưng phấn gõ chùy.

.....

Cô kiên trì ngồi xuống, cự tuyệt đề nghị của buổi đấu giá muốn đưa bức tranh về giúp cô, cô yêu cầu lập tức mang bức tranh rời đi. Dọc đường về cô gắt gao ôm bức tranh, mím chặt môi, vừa về đến nhà cô liền trốn vào phòng.

“Hành Vân.” Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, và lại có chấp không chịu buông tha: “Mở cửa.”

Thở dài yếu ớt, cô mở cửa, một đôi mắt vẫn sung đỏ trống rỗng.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Phương Dĩ Kính đau lòng xem xét bộ dạng của cô.

Cô trầm mặc, sau khi từ buổi đấu giá trở về, cô không mở miệng nói một lời.

“Bức tranh kia..... Là bức tranh em vẽ?” Trong giọng nói của anh ần ần kinh ngạc.

Thấy cô gật đầu một cái nhẹ đến nỗi gần không thể nhận ra, anh trầm mặc, Hành Vân là H.Y. Sự thật cũng không cũng không như bức tranh kia mang cho anh rung động lớn.

Anh đem tầm mắt đặt lên bức tranh kia. Mới nhìn bức tranh này, anh có một loại cảm giác rung động, loại sắc thái âm u, đường cong hỗn độn áp lực làm cho anh rất không thoải mái. Sau khi biết họa sĩ là Hành Vân, anh nhìn kỹ bức tranh, lại là một loại cảm giác bất đồng. “Vợ chồng”, đây chính là hình ảnh vợ chồng trong mắt cô? Màu đen đáng sợ cỡ nào, giống như đem tối, an tĩnh, quý dị. Mà màu đỏ này, đỏ đến mức làm người ta sợ hãi, lại mang theo mùi máu. Anh không hiểu biết nhiều về tranh vẽ, nhưng bức tranh âm trầm kỳ lạ này anh lại xem hiểu, xem hiểu đây không phải là cảnh xuân rục rờ kiều diễm, xem hiểu đây không phải là ánh sáng mặt trời ấm áp, cũng xem hiểu nguyên lai, đây là mười hai năm vợ chồng trong mắt cô, về hôn nhân, về chồng của cô.

Anh lục lọi trong túi, lẳng lặng châm điếu thuốc: “Người đàn ông kia là ai?”

“Một người bạn mà thôi.” Cô cúi thấp đầu, không dám ngẩng đầu nhìn mặt Phương Dĩ Kính.

“Mấy ngày hôm trước người gọi điện thoại cho em là người bạn kia?” Thay vì nói đây là câu hỏi, chẳng bằng nói đây là câu khẳng định.

Cô dừng một chút, lại gật gật đầu.

Anh nặng nề nhả khói ra, ngũ quan bình thường nghiêm túc cứng rắn ẩn dưới khói mù, làm cho người ta không thấy rõ vẻ mặt của anh.

Người đàn ông kia cũng muốn có được bức tranh này, đó là ghi chép mười hai năm hôn nhân của bọn họ a! Một đôi “Vợ chồng” tối tăm đây đưa..... Tay anh không tự chủ nắm chặt.

“Anh ta cũng là người bạn cùng em ăn hàm uyên ương.”

Cô chột ngắc đầu, môi run run, cố gắng vài lần tuy nhiên cũng không nói ra lời.

Anh một cái chớp mắt cũng không nhìn chăm chăm cô, lẳng lặng quan sát cô, ánh mắt sâu xa khó hiểu, nhưng không có hả hê chất vấn. Đầu của anh rất thanh tịnh, biết đối mặt vấn đề, cảm xúc là vô dụng.

“Dĩ Kính..... Đối với em mà nói, anh ta là bằng hữu, không có ý nghĩ gì khác.” Cô cố lấy dũng khí nói, nhưng lời nói vẫn có chút cà lăm: “Giữa em và anh ta không hề có gì, anh phải tin em.”

Anh không lộ vẻ gì ánh nhìn xa xôi, vì sao cô đối với anh lại có luôn có cảm giác không thể nắm lấy? Nếu là vợ chồng, anh vì sao lại luôn luôn khó hiểu như vậy?

Anh không vui sao? Cô nở nụ cười khổ, có người chồng nào lại rộng lượng chấp nhận vợ mình cũng người đàn ông khác có quan hệ mập mờ!

“Dĩ Kính, em đã gặp qua anh ta mấy lần, em thích về..... Em và anh ta có sở thích giống nhau, chỉ có như vậy thôi, thật!”

Anh trầm mặc làm cho cô bất an, cô thận trọng hỏi: “Anh tại sao không nói chuyện?”

“Em muốn anh nói cái gì?” Thanh âm của anh rốt cục có một tia chua xót.

Anh không phải là một người dễ dàng để lộ mừng rỡ giận dữ, từ trước đến nay nội liễm mà hàm súc, một mặt là tính tình trời sinh, cùng việc ở trên thương trường lăn lộn mười mấy năm, anh đã sớm luyện thành vui giận không lộ ra. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, cho dù cũng Hành Vân chung sống mười mấy năm, cũng không thể sửa được tính anh.

Trong lòng anh tràn đầy bi ai, mục tiêu cả đời kiên trì cố chấp thoáng cái sụp đổ. Dù là một người đàn ông kiên cường, cũng không chịu nổi loại dả kích này.

Đối với người đàn ông kia, anh ghen ghét dữ dội, nhưng khi nhìn thấy bức tranh kia anh không thể đối gạt chính mình. “Vợ chồng” là cách nhìn của Hành Vân đối với cuộc hôn nhân này.

“Anh..... Anh nói cái gì cũng được.” Vào lúc này, anh không lên tiếng làm cho cô sợ hãi.

“Anh ta thích em.” Lời này là câu khẳng định.

Hồ hấp của cô dừng lại một giây, mắt sáng nhìn thẳng anh không chút trốn tránh: “Phải.”

“Hai người gặp nhau vài lần nhưng anh không biết.”

“Phải, nhưng là.....” Cô nóng nảy giải thích, chuyện không phải như anh nghĩ a!

Anh gờ tay lên, ngăn lời cô nói: “Anh ta hôn em.”

Mặt của cô biến thành màu trắng, ánh mắt sâu kín của Phương Dĩ Kính chăm chú nhìn cô.

“Phải.”

Cô là phụ nữ có chồng, cô biết có một người đàn ông thích cô nhưng cô lại không ngăn cản, còn lén lút cùng người đó gặp gỡ, còn để hân hôn mình.....

Nghĩ vậy, cô thật giận chính mình.

Cô hít sâu một hơi, cố gắng tự trấn tĩnh lại bản thân. Cô đã từ trong hoảng hốt khôi phục lại sau khi tìm được bức tranh, Dĩ Kính bây giờ là quan trọng nhất. Cô có thể vứt bỏ bức tranh nhưng không thể nào làm mất đi người chồng tin tưởng cô nhất, lại càng không nên, cũng không thể phụ Dĩ Kính.

“Lúc đầu em chỉ coi Tôn Phẩm Chân là một người bạn, em và anh nói chuyện rất vui vẻ cho nên đã gặp mặt vài lần. Nhưng lúc em biết anh ta có ý đối

với em, em liền không có gặp lại anh ta! Về phần nụ hôn kia, đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn.”

Anh ngồi trên sofa, ngọn đèn âm đạm không thấy rõ về mặt của anh, chỉ cảm thấy khuôn mặt lịch sự dễ nhìn như có điều suy nghĩ.

Cô đi chân trần trên thảm, đi đến trước mặt anh, ngồi xổm xuống nhìn anh: “Dĩ Kính. .... Anh yêu em không?”

Vấn đề này ở trong lòng anh quanh quẩn mấy ngàn lần, nghi vấn mấy vạn lần, lúc tân hôn cô đã từng hỏi qua, khi đó anh mỉm cười cũng không nói lời nào, nhưng đáy mắt nhu tình mật ý thay anh nói ra đáp án.

Về sau cô không hỏi lại nữa, bộ dạng như vậy trông rất ngu ngốc, mà mười mấy năm sau cô lại hỏi lần nữa. Trong lòng mơ hồ nghĩ, cô cho tới bây giờ chưa bao giờ nghe được anh trả lời khẳng định.

“Em cảm thấy như thế nào?”

Bộ dáng không rõ đáp án, lòng của cô trầm xuống, chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng. Hơn nữa vào lúc đó, cô đã tận lực giải thích nhưng Dĩ Kính vẫn không tỏ rõ thái độ.

“Anh có cảm thấy em yêu anh không?” Cô ôm một chút tin tưởng nhẹ nhàng hỏi anh.

Ánh mắt anh buồn bã: “Vậy hỏi chính em đi.”

Thì ra anh ngay cả cô có yêu anh hay không cũng không biết, thì ra anh căn bản không quan tâm cảm nhận của cô. Mười mấy năm hôn nhân, cô rốt cuộc đã làm gì?

Mỗi tuần hai lần sẽ trồng hai bồn hoa trong nhà, chọn quần áo cho anh, chọn giày cho anh, học làm món ăn anh thích, vì anh cô khó sinh vẫn muốn sinh Thử Vĩ, chờ cửa cho anh, gấp gấp khi anh ngã bệnh, lo lắng khi anh đi xa, vì anh hầu hạ mẹ chồng, đánh bài thì luôn cố ý thua, cùng anh trải qua hơn 4300 ngày, những việc này chẳng lẽ anh không biết, cũng không nhìn thấy?

Cô thở dài, mười hai năm tịch mịch chỉ cảm thấy nản lòng thoái chí: “Chúng ta ở chung một chỗ có ý nghĩa gì?”

Cô thật bình tĩnh, thanh âm cũng không nghe ra kích động, hai mắt sâu như giếng cổ.

“Em lặp lại lần nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 6.3

Ngoài dự tính thanh âm của anh cư nhiên cũng bình tĩnh giống cô, có phải khiếp sợ quá mức, cho nên anh không muốn suy nghĩ, không muốn tiếp thu những gì cô nói ra?

“Dĩ Kính, chúng ta ở cùng một chỗ không vui vẻ là có ý gì, sống chung còn ý nghĩa gì?” Cô bình tĩnh nói lại.

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Mặt của anh càng trắng hơn, chỉ còn đôi mắt đen nhánh mắt ra u quang: “Nói lại lần nữa xem!”

Tay anh cầm chặt tay cô, ánh mắt thâm trầm như hồ nước sâu, điều này làm cô có chút chần chờ.

“Chúng ta ..... Không hề thích hợp, anh không thấy thời gian chúng ta ở chung rất ít sao? Em không hiểu anh đang suy nghĩ cái gì tuy rằng chúng ta là vợ chồng, rất nhiều chuyện anh cũng không muốn nói cho em biết, có lẽ ..... Có lẽ chúng ta ở bên nhau là một sai lầm.”

Nước mắt tràn đầy hốc mắt, nói ra lời này làm sao cô không đau lòng? Chỉ là cô đối với anh thất vọng, cũng rất tuyệt vọng.

“KHông phải sai lầm, anh không cho rằng đây là sai lầm.” Thanh âm của anh chưa sót, tay hơi run run, xuyên qua da thịt truyền đến tay cô.

“Dĩ Kính.” Anh như vậy làm cô sợ hãi.

Tròn mắt anh hiện lên hiểu rõ: “Anh biết rồi, em đây là lấy cớ, không phải bởi vì anh mà là bởi vì chính em.”

“Anh ..... Anh nói cái gì?” Cô không hiểu ý anh.

Dưới ánh đèn mờ lung, hình ảnh cô cùng người đàn ông khác thâm tình ôm nhau hiện lên trong tim, đau đớn này rất sâu sắc, chịu đựng quá khó khăn, làm cho thanh âm của anh không nhận được tăng lên.

“Em. .... Trong lòng em. .... Trong lòng em có người khác rồi.” Anh hao hết khí lực mới gian nan nói ra từng chữ, khi thốt ra lời này giữa hai người sẽ không thể cứu vãn.

Cô sợ hãi, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Em muốn nói cái gì? Phủ nhận?” Anh khẽ cười một tiếng, điều này làm cho trong lòng cô run lên: “Anh tận mắt thấy, anh chờ em giải thích, nhưng mà em chỉ biết trốn tránh anh. Anh biết em và anh ta có qua lại, nhưng anh giả vờ câm điếc, anh tin tưởng em sẽ có quyết định, anh không ép em, bởi vì anh muốn biết sự lựa chọn của em là gì.”

“Không phải vậy, em vừa rồi đã giải thích rõ ràng, em cùng anh ta chỉ là bạn bè.” Cô lần đầu phủ nhận.

Anh cười khổ lắc đầu.

“Nếu anh không thấy được bức tranh kia có lẽ anh sẽ tin nhưng mà bức tranh kia là tiếng lòng của em, là phản ánh thành thật nhất lòng của em. Bức tranh kia của em đôi vợ chồng thật đáng sợ, em muốn anh tin tưởng thế nào, tin em tùy tiện về bức tranh đó? Không một chút ý nghĩ nào? Em đem bức tranh kia đặt trước mặt mọi người, tuyên bố đối với cuộc hôn nhân này em thương tâm khổ sở, ‘Vợ chồng’ ..... Ha ha, người chủ trì kia nói thế nào? Tượng trưng cho hai người quan hệ tệ nhị thống khổ, không thể tách ra chỉ có thể ràng buộc lẫn nhau. Hành Vân, em khổ sở như vậy sao?”

“Dĩ Kính.” Cô hô to một tiếng, vội vàng cầm tay anh, trong lòng vừa vội vừa hoảng: “Ngày đó là trong lòng em rất phiền mới vẽ bức tranh kia, chính là ngày chúng ta cãi nhau. Sau khi bức tranh hoàn thành em không muốn cho bất kỳ ai nhìn thấy, em nghĩ giấu nó đi nhưng lại bị ông chủ Tất trộm mất, em rất sốt ruột, không biết nên làm gì mới tốt. Em không nghĩ nó sẽ xuất hiện ở buổi đấu giá, em làm sao lại đem bức tranh kia đi đấu giá cho mọi người xem chứ!”

“Tại sao em không nói cho anh biết?” Khó sở trong mắt anh cô chưa bao giờ thấy qua.

Cô dừng một chút, thấy mắt Dĩ Kính càng sâu hơn, ngực cô kịch liệt đập phồng: “Em. .... Em ngày đó giận anh. .... Em không muốn cho anh xem bức tranh kia. .... Em nghĩ. .... Sẽ đem bức tranh kia tìm về.”

“Em không tin anh.” Thanh âm của anh càng mãnh liệt, hai mắt âm u tịch mịch: “Đối với em mà nói, một chuyện quan trọng như vậy em lại không chịu nói cho anh biết, không tin anh có thể xử lý giúp em, không tin cho dù anh không thích bức họa kia anh cũng sẽ nghe em giải thích, vậy mà em hoàn toàn chối bỏ anh!”

Môi cô run run, vốn đã xác định lý do nhưng khi giải thích lại yếu ớt không chịu nổi một đòn, cô suy sụp tựa trên sofa.

Lời anh từng câu từng chữ thức tỉnh cô, âm thanh của anh có oán giận, có kích động: “Hành Vân, em làm cho anh đau lòng, em hỏi anh, chúng ta ở chung một chỗ có ý nghĩa gì. Vấn đề này anh chưa từng suy nghĩ qua, nhưng trong lòng em lại không biết đã suy nghĩ qua bao nhiêu lần.”

Cô liều mạng lắc đầu, tóc dài tán loạn. Cô chưa bao giờ nghe Dĩ Kính nói qua lời này, nhưng cô không cần dưới tình huống này nghe anh nói. Lời này nên nói lúc lưu luyến nằm cùng nhau không phải là nghi ngờ nhau như lúc này.

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Không phải, em chỉ là sốt ruột, em tức giận. ....” Thanh âm của cô đã có điểm nghẹn ngào.

Anh nhẹ giọng nói: “Em nói chúng ta ở chung một chỗ có ý nghĩa gì. .... Em sao có thể tùy tiện nói ra lời này? Anh ở đâu? Anh ở trong lòng em là gì? Anh là chồng của em, thân phận này đối với em không có ý nghĩa gì sao?”

“Anh không đủ tốt, anh làm sai cho nên em liền gạt bỏ anh, gạt bỏ cuộc hôn nhân này. Ha! Mười hai năm chúng ta ở bên nhau xem là cái gì? Anh thậm chí không phải người ba tốt, cho nên ngay cả Thư Vĩ cũng cổ vũ em ly hôn, xem ra anh thật sự rất thất bại.”

“Anh biết mình ở trong mắt em không phải người chồng tốt, cho dù anh cố gắng làm việc nhưng vẫn không đạt được tiêu chuẩn của em. Có lẽ thời gian anh ở cùng em thật sự quá ít, nhưng mà anh vẫn muốn, thời gian chúng ta ở bên nhau còn rất dài, đến lúc đó anh có thể bù lại. ....” Thở sâu anh tiếp tục nói: “Bây giờ em đã không muốn cho anh cơ hội.”

Trong mắt cô là một mảnh mê man, lòng của cô bị sự nản chí tuyệt vọng của anh làm đá động, khóc không thành tiếng.

Sắc mặt anh càng mặt mày thê lương: “Anh biết có một người đàn ông khác xuất hiện, nhưng anh vẫn nhận nại chờ em lựa chọn, tốt lắm, đây là đáp án của em.”

“Không. .... Không phải vậy. ....” Thanh âm cô nghẹn ngào: “Dĩ Kính, anh hãy nghe em nói, là em giận dữ, không phải thật lòng. Em chưa bao giờ nghĩ đến sẽ phản bội anh, cũng không nghĩ sẽ phản bội cuộc hôn nhân này, em chỉ. .... Chỉ là quá sốt ruột, chỉ là rất đau lòng, cho nên, em muốn biết. .... phản ứng của anh.”

Anh kéo khỏe miệng, cười như không cười, chỉ chưa sót nói: “Anh sẽ không như thí nghiệm của em, anh không muốn gì nhiều, anh càng không dám thử, anh chỉ ở đây không thể đuổi kịp.”

“Dĩ Kính.” Cô gắt gao ôm thắt lưng của anh: “Anh đừng như vậy, anh như vậy làm em rất sợ. Khi này em có hỏi anh, anh yêu em sao? Anh không trả lời, em lại hỏi anh, anh có biết em yêu anh không? Anh cũng không biết, cho nên em nhất thời tức giận, giận anh không hiểu tâm ý em.”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Anh mặc cho cô ôm mình, mặc cho nước mắt của cô thấm ướt áo anh, tay anh rũ xuống cũng không người lại ôm cô.

Anh thở dài. Đêm nay, anh thở dài rất nhiều lần, cộng tất cả từ trước lại cũng không nhiều bằng hôm nay.

“Hành Vân, anh lấy em, chính là đối với em hứa hẹn cả đời.”

Cô vẫn tựa vào trước ngực anh, thấp giọng nức nở, tay nhỏ bé gắt gao ôm anh, hy vọng có thể làm ấm áp lời nói lạnh lẽo của anh.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi. ....”

“Em không có làm gì sai tại sao phải xin lỗi, em chỉ nói ra suy nghĩ của mình mà thôi.”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Anh gạt cánh tay đang ôm anh ra, trong giọng nói không có một mảy, tâm như tro bụi: “Buông ra đi! Anh mệt mỏi, em cũng nên đi nghỉ ngơi đi.”

Anh xoay người rời đi, còn thuận tay đóng cửa phòng, âm thanh đóng cửa tuy nhẹ nhưng dội vào tai cô vừa vang lại vừa nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chương 7.1

Sau khi Dĩ Kính bỏ đi, những lời anh vừa nói luôn nằm trong lòng cô, trái tim cô như bị người ta hung hăng bóp chặt, vừa đau lại vừa khó chịu.

Cô nằm trên giường suy nghĩ, đêm nay những lời Dĩ Kính nói như đánh vào lòng cô.

Cô không trách anh đã nặng lời với cô, không trách anh đối với cô lạnh nhạt, bởi vì cô là người vợ ích kỷ lại tàn nhẫn, bởi vì lý trí nhất thời bị váng đầu vậy mà không tự chủ nói lời tổn thương anh sâu như vậy.

Hơn nữa, hóa ra anh hiểu lắm, hiểu lắm quan hệ của cô và Tôn Phẩm Chân, anh còn nhìn thấy cô và Tôn Phẩm Chân tranh chấp trong nhà hàng, thấy Tôn Phẩm Chân hôn cô cho nên đêm đó anh mới khác thường như vậy. Anh cũng biết người hôm đó gọi điện đến là ai, cho nên ôm chặt tay cô đến muốn không thở được. Mà hôm nay, anh còn nhìn thấy bức tranh này.

Trời ạ! Cô lấy tay ôm mặt, nhị không được rên rỉ. Anh tất nhiên bị đá kích rất lớn, anh vốn rất lý trí bình tĩnh, sẽ không mất đi lý trí lớn tiếng với cô, chỉ là lặng lẽ chờ đợi cô giải thích. Mà cô chẳng những không trấn an anh, ngược lại mở miệng đòi lý hôn.

Không, cô phải giải thích, cô phải nói rõ ràng, cô nhất định phải được anh tha thứ!

Đi về phía cánh cửa, khi cô muốn mở cửa thì phát hiện cửa đã khóa. Cô đứng sờ tại chỗ, thật lâu không nhúc nhích.

Kết hôn mười hai năm nay, chỉ có cô tức giận khóa cửa, anh chưa bao giờ khóa cửa lại, nhưng lúc này, cửa đóng chặt không nhúc nhích.

Dĩ Kính. .... Thật sự tức giận, hơn nữa tức giận không nhẹ! Cô ảo não níu chặt tóc vài lần cố lấy dũng khí gõ cửa nhưng lại suy sụp buông tay. Đứng trước cửa tới tới lui lui, làm thế nào cũng không nghĩ ra bây giờ cô nên làm gì. ....

.....

Trời vừa sáng, cô vội vàng đứng dậy làm bữa sáng cho anh, ép nước cam, nướng bánh mì, trứng ốp lết, chiên chân giò hun khói, một bên lo sợ bất an nghĩ tới nên cũng anh nói gì.

Một đêm khóc cùng lẫn lộn khó ngủ làm cho ánh mắt cô sưng đỏ, càng nghĩ càng ảo não, thậm chí chính mình ngu ngốc vô số lần.

Bây giờ, đúng lúc Dĩ Kính xuống lầu, một thân tây trang màu gỉ sét, làm nổi bật vẻ lạnh lùng nghiêm túc của anh. Anh không liếc cô một cái, liền chuẩn bị ra khỏi cửa.

“Đợi chút, chào buổi sáng. .... Bữa sáng đã làm xong, có muốn. .... Ăn bữa sáng rồi mới đi không?” Cô đuổi theo anh, tay chân luống cuống mở miệng.

“Không ăn, sáng nay anh có hội nghị.” Nói xong, anh đã bước ra phòng khách.

“Là. .... Là em làm, anh. .... Anh không ăn sao?” Cô lắp bắp hỏi.

“Không ăn.” Anh lạnh lùng nói xong bước lên xe.

Nhìn xe nghiêng ngang rồi đi, cô càng uể oải.

Trước kia hai người dù có cãi nhau, cô đều chủ động nấu ăn lấy lòng, mà anh sau khi ăn cơm xong, tất cả như vật đổi sao dời, giống như tất cả mọi chuyện chưa từng xảy ra. Chuyện nghiêm mật không thêm nhìn cô, cũng không ăn cơm thật đúng là lần đầu tiên!

Lúc sau, cô suy nghĩ cả ngày, nghĩ làm thế nào để chồng hết giận, làm thế nào để xin lỗi anh.

Rất cực, cô cắn răng một cái, giữa trưa cầm điện thoại gọi cho anh.

“Alo, đây là phòng làm việc của giám đốc.” Một thanh âm nghiêm túc vang lên.

“Là Lâm bí thư sao? Tôi là Hành Vân, giám đốc Phương. .... Có thể nghe điện thoại không?”

“Có thể, xin đợi một chút.” Chỉ cần là điện thoại của phu nhân, bất luận khi nào giám đốc cũng sẽ nghe.

“Alo.” Điện thoại truyền đến giọng nói trầm ấm quen thuộc.

“Dĩ Kính, em là Hành Vân. ....” Cảm giác được anh trầm mặc, cô cố lấy dũng khí nói: “Hôm nay trở về sớm chút được không? Em. .... Em nấu cơm.”

Bên kia vẫn là trầm mặc, điện thoại còn truyền đến thanh âm hỗn loạn, hiển nhiên là đang họp. Lòng cô càng ngày càng trầm xuống, anh nói chuyện: “Anh hôm nay có việc, rất muộn mới trở về.”

“À!” Ngán không được thất vọng, cô chỉ có thể cúp điện thoại.

.....

Mãi cho đến đêm khuya, khi cô chống đỡ không nổi cơn mệt mỏi thì mới nghe được phòng cách vách truyền tới tiếng vang.

Cô lẳng lặng chờ, biết anh đã tắm xong, từ khe cửa lộ ra ánh đèn tối sầm, biết được anh chuẩn bị đi ngủ.

Cô thử vặn khóa cửa, uể oải phát hiện cửa vẫn khóa. Nhưng lập tức cô hít sâu lấy lại tinh thần, tự động viên bản thân.

Cầm lấy chìa khóa cô mở cửa phòng, phòng cửa anh một mảnh tối đen. Cô rón rén lại gần giường anh, mơ hồ thấy anh nằm dựa lưng về phía mình.

Cô biết Dĩ Kính luôn thích cô chủ động lên giường của anh, nhưng cô rất ít làm như vậy, bởi vì Dĩ Kính luôn luôn nhiệt tình với chuyện này, cô căn bản không có cơ hội đợi đến thời điểm đó.

Cô rón rén chui vào trong chăn, anh vẫn không nhúc nhích, cô thở sâu, thử đem bàn tay hướng đến hông anh, nhẹ nhàng vuốt ve bụng anh.

Anh vẫn dựa lưng về phía cô, thân thể cứng ngắt, cô ổn định hơi thở, tiến sát anh chút nữa.

Anh động, lạnh nhạt đưa tay gạt bàn tay đang trên người anh xuống.

Nhục nhả làm đầu cô trống rỗng, cô cắn răng một cái, bỗng nhiên xóc chăn lên đi về phía cửa phòng.

Anh lại có thể gạt tay cô ra, lại dùng phương thức này cự tuyệt cô!

Cô lúng túng muốn chết, nước mắt đã tràn ngập hốc mắt, cô phải về phòng chính mình đau thương khóc một trận.

Vốn có áy náy cũng bị tức giận lấp đầy, cô nói sai một câu nhưng cô đã nhiều lần chủ động xin lỗi, anh có thể không chấp nhận nhưng cũng không nên dùng cách này để nhục nhã cô!

Đầu gối đáng chết, anh muốn tức giận liền giận chết đi, muốn ly hôn liền ly hôn.

Tốc độ của cô rất nhanh, thế nhưng tốc độ của anh còn nhanh hơn. Khi cô chạm vào tay nắm cửa, anh từ phía sau nhào tới ôm chặt lấy cô.

“Buông tay ra!” Cô thét chói tai, tức giận đến quyền đâm cước đá.

Anh thở gấp, cánh tay như sắt ôm cô sắp không thở nổi.

“Không cho phép anh chạm vào tôi!” Cô kêu to, vừa hận vừa giận cắn lên tay anh, nhưng anh cũng không buông tay ra, vết cắn trên cánh tay có thể nhìn thấy rõ ràng.

*Chị đang giận nên mình đối xưng hô cho hợp cảnh xui.

“Thật xin lỗi.” Giọng trầm thấp bên tai cô nỉ non.

Cô vẫn giận, từng đám từng đám đánh trên người anh: “Buông ra.”

“Không buông!” Anh bế ngang cô, vút cô lên giường, sau đó đè trên người cô.

“Anh đáng ghét, ghét anh, anh thật là quá đáng!”

Anh lăm bắm bên tai cô lập đi lập lại: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi.....”

Trong giọng nói tràn đầy áy náy, làm cô nhin không được nức nở khóc thành tiếng: “Vừa rồi anh.....”

“Anh sai rồi.”

“Buổi sáng anh....”

“Là anh không tốt.”

“Giữa trưa hôm nay.....”

“Anh nên về sớm một chút.”

“Tối ngày hôm qua.....” “Anh không nên khóa cửa.”

Anh nhận sai ngay lập tức làm nước mắt cô rơi càng nhiều, uất ức như dòi núi lấp biển mà đến, cô lại đánh anh mấy cái, anh không lên tiếng, để cho cô tâm tình phát tiết tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chương 7.2

“Thật xin lỗi.” Anh thở dài, cô vợ yếu ớt của anh a! Mỗi lần tức giận đều là anh cúi đầu trước, cũng không cần biết rốt cuộc là ai đúng ai sai, ai kêu anh không thể trơ mắt nhìn cô khóc.

Tiếng thút thít nhỏ đi, vành mắt ửng đỏ có nước mắt: “Đồ ăn tối cũng đã làm xong rồi, Thư Vĩ và anh đều không trở về.”

“Sáng sớm mai anh ăn.”

Anh không ngừng nhận sai, làm cho thái độ của cô rốt cục mềm lại.

Cô hít hít cái mũi: “Là em không tốt, em không nên nói những lời này, em hơi quá đáng, em quả thật rất đáng ghét.”

Anh bình tĩnh nhìn cô, đôi mắt ngăm đen lóe sáng: “Em không muốn bỏ anh?”

“Sẽ không!” Cô nghiêm túc lắc đầu.

Anh giống như thở dài một hơi, đem mặt chôn bên gáy cô: “Trước kia em cũng nói rồi, khi đó em nói em muốn ly hôn.”

Anh là nói chuyện mười hai năm trước, lần đầu tiên hai người cãi nhau.

“Khi đó là anh đáng giận, em là bị anh làm tức đến ngất.” Cô bịu môi làm bầm.

“Sau này tức giận cũng đừng nói những lời này.” Anh nhấn mi: “Nói ra dễ dàng như vậy, không khỏi làm cho người ta thất vọng đau khổ.”

Cô dùng hai cánh tay vòng quanh cổ anh, thâm tình nói: “Di Kính, trong lòng em chỉ có anh, không có người khác, anh đừng nghĩ nhiều. Kết hôn lâu như vậy, anh còn không tin em sao?”

Thân thể anh buông lỏng, trán anh chống vào trán cô, nhìn chăm chăm dung nhan xem thế nào cũng không ngán: “Ừ! Anh tin em.”

Cô nhoen miệng cười. Thân thể rắn chắc vẫn đè nặng cô, cô vận vẹo thân mình một chút: “Anh thật nặng nha!”

Anh nhường nhường mảy, cố ý dán chặt người cô: “Nhiều năm như vậy, em nên quen rồi mới đúng.”

Mặt cô đỏ lên, ảo não đánh anh một cái.

Anh cúi đầu nở nụ cười: “Cô vợ nhỏ của anh, em hôm nay leo lên giường anh, có phải tỉnh ngộ rồi không?”

Cô cau mũi một cái, nhìn thấy ham muốn nóng bỏng trong mắt anh, trong lòng không khỏi loạn lên.

“Em định xin lỗi anh như thế nào?” Anh bốn cọt hỏi.

Cô trừng mắt nhìn, lúng túng lé tránh ý cười trong mắt anh, cô lấy hết dũng khí mới đem chính mình đưa vào miệng cạp đầy!

“Ừnh..... Em thật thơm..... nước hoa hoa hồng, tinh dầu dầu gội đầu, sữa tắm.....” Bàn tay to tham lam dò vào trong áo ngủ của cô: “Cởi áo ngực trước..... Xem thử em muốn dùng gì để xin lỗi anh.”

Mặt cô ngượng ngùng đỏ lên, không thềm suy nghĩ cần lên vai anh một cái, nghe được anh rên rỉ một tiếng tựa như sung sướng lại giống như đau khổ. Một cổ xôn xao trong cơ thể thúc đẩy cô khẽ cắn cổ của anh một cái, cô biết rõ đó là khu vực mẫn cảm của anh.

Nắm tay cô căng thẳng, mắt anh càng sâu. Cô hôm nay mặc một cái áo ngủ trễ cổ ngực như ẩn như hiện, vài voan mỏng dán vào đường cong dịu dàng của cô, đẹp đến mức làm tim anh như ngừng đập.

“Anh tắt đèn đi.” Cô thở gấp nhẹ giọng yêu cầu.

Anh đứng dậy, cũng không tắt đèn mà ngược lại đem đèn mở sáng hơn, trong phút chốc cả người cô đắm chìm trong ánh sáng.

“Tại sao lại mở đèn.” Cô nháy mắt, không thích ứng được với ánh mắt đột ngột.

“Anh muốn nhìn em.” Anh nói nhỏ.

Cô mắc cỡ mặt đỏ tới mang tai, như nữ sinh lo lắng đem hai tay vòng quanh cổ anh, anh cho anh hôn lên người cô.

Cởi áo ngủ của cô ra, ngón tay của anh di chuyển trên da thịt trắng nõn của cô, như vô cùng thân thiết, cẩn thận, lại giống như chỉ cần sơ ý một chút sẽ làm cô bị thương, nhưng ánh sáng trong mắt lại tiết lộ anh tràn đầy ham muốn.

Hành Vân bị anh trêu đùa thờ hồng học, nửa thân trần của cô nằm dưới thân anh. Dưới ánh đèn, cô lo lắng muốn tìm đồ che kín mình nhưng anh không cho phép, tay anh, ánh mắt anh, nụ hôn của anh, từng cái từng cái đốt lửa trên cơ thể cô.

“Anh hỏi em một chuyện.” Anh thở gấp, người anh đè phía trên cô, đè trên thân cô làm cô không thể nhút nhích.

Cô sắp không chịu được, cả người choáng váng vui sướng, cảm giác vừa cuồng nhiệt vừa kịch liệt, khó khăn chờ anh thăm dò càng sâu, chỉ là.....

Vì sao anh không tiến thêm một bước? Người đàn ông chết tiệt này rốt cuộc đang chờ cái gì?

“Về sau chúng ta không cần phân giường ngủ? Anh muốn em có thể chuyển vào phòng anh, đồ của em có thể để ở kia nhưng về sau em chỉ có thể ngủ ở đây.”

Cô muốn thét chói tai, cô gần như đã bị coi hết đồ vậy mà anh cứ nhiên ăn mặt rất chính tề. Ngay cả tóc đều cẩn thận tỉ mỉ, bây giờ còn có thể lý trí bình tĩnh cùng cô nói chuyện như vậy, giống như cùng người ta đàm phán trên thương trường.

“Được!” Cô vội vàng trả lời.

Anh hài lòng cười, vốn tròn mắt trong trẻo lạnh lùng nay lại xuất hiện tia vui sướng.

Cô sợ hãi đụng vào anh một cái. Biết anh luôn thích cô chủ động, nhưng dục vọng của cô không theo kịp sự mãnh liệt của anh. Cho nên, chỉ cần cô chủ động chạm vào anh một cái anh sẽ giống như một ngọn lửa: một ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ, ồn ào một tiếng liền đốt cháy tất cả.

Đầu ngón tay anh chạm nhẹ lưng của cô, làm cả cô người run rẩy một trận, bắt giác cong lưng nghênh đón anh.

“Có phải anh quá bảo thủ hay không?”

Hả? Anh đang nói gì vậy? Cô không kiên nhẫn chút nào.

“Tư thế của anh, thói quen của anh có phải rất cố định hay không?” Anh giải thích tiếp.

Nghe vậy, mặt cô nháy mắt đỏ lên, lắp bắp thế nào cũng không nói ra miệng được.

“Chúng ta đã làm mấy trăm lần, mấy ngàn lần, em sao lại dễ dàng đỏ mặt như vậy.” Anh trêu chọc.

Cô hồn dỗi trừng mắt liếc anh một cái, có chút không thể tin anh lại tán tỉnh cô.

Biết rõ cô xấu hổ anh ôm chặt cô, một tay vẫn nhẹ nhàng vỗ lưng cô, thấy cô thoải mái dựa trên người anh, chỉ kém không kêu meo meo.

“Người ta nói phụ nữ 30 như sói, 40 như hổ, sao em vẫn luôn thuần khiết như tiểu bạch thỏ vậy.”

“Anh cảm thấy tiếc nuối?” Cô nói, hơi thở nóng hổi của cô phả vào tai anh làm anh cơ hồ mất tự chủ.

“Tiếc nuối, anh luôn tưởng tượng bị em ăn vào bụng là tư vị gì.” Anh tiếng nói không yên trả lời.

Cô hừ nhẹ một tiếng, sờ bụng của anh, đây là điểm yếu của anh, anh luôn luôn sợ nhột. Bất quá, người ta không phải đều nói, đàn ông sợ nhột sẽ thương vợ sao?

Anh cười, vội vàng bắt lấy bàn tay nghịch ngợm của cô, đè ở trên đầu cô, để cho cô mặc anh trêu đùa, định đoạt.

Anh người bắt tay làm hòa, tối nay, so với lúc trước còn nhiệt tình hơn.....

.....

“Dĩ Kính.” Cô nhẹ giọng kêu anh, không xác định anh thức chưa.

“Ừ.” Anh lẩm bẩm một tiếng, mắt mở to, theo bản năng ôm sát cô.

Không nghe thấy tiếng cô nói chuyện, anh mê man lại muốn ngủ, nhưng đôi tay nhỏ bé của cô thăm dò như khế vuốt ve mặt anh. Dọc theo cảm đến cổ, lưu luyến ở trên lồng ngực anh, lại chậm rãi quay về trên mặt anh, ngón tay nhẹ nhàng chậm chạp dịu dàng, không mang theo tình dục, chỉ là luyến tiếc ấm áp của anh.

Con buồn ngủ đã bay đi, anh mở mắt nhìn cô, thấy cô chuyên tâm đùa bốn ngón tay anh, cẩn thận mở bàn tay anh ra cùng anh mười ngón tay quăn quýt. Rồi lại cảm tay anh vuốt ve gương mặt cô tỉ mỉ, từ từ nhắm hai mắt, cô hôn tay của anh dịu dàng như thế, triền miên như thế.

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chương 7.3

Ở dưới ánh đèn, anh mang theo nhu tình khó nói nên lời nhìn hành động của cô.

“Hành Vân....”

Cô bỗng chớp mắt ra, nhìn ánh mắt anh thâm trầm, cô có chút chần chờ nở nụ cười: “Thật xin lỗi, ồn ào đến anh.”

“Đừng lo.” Anh khàn khàn nói: “Vì sao không ngủ?”

“Không ngủ được, em muốn cùng anh nói chuyện thêm.” Cô cười đem tay hai người quăn quýt bọc trước ngực.

Ngửi mùi thơm của cô lại nghe cô đặt câu hỏi, anh cảm thấy hạnh phúc cùng yên tĩnh trước nay chưa từng có.

“Em thật thơm.”

“Dầu gội đầu mấy trăm đồng một lọ lại làm anh vui lòng.” Cô trêu ghẹo nói.

Anh mỉm cười: “Anh có từng nói, em rất đẹp chưa?”

“Có.” Miệng cô nở một nụ cười: “Nhưng mà em không ngại nghe thêm vài lần.”

“Phương phu nhân, em rất đẹp.” Anh đứng đắn nói.

Cô báo đáp bằng cách ôm chặt cổ anh, dựa vào trong ngực anh.

Cuộc sống không phải lúc nào cũng yên tĩnh, dù sao vẫn phải có chút sóng gió mới có thể quý trọng những gì trước mắt.

“Anh không cần phải mệt mỏi như vậy, xem anh kia, đã có tóc bạc rồi.” Cô tìm ra trong tóc anh có vài sợi tóc bạc.

“Hi vọng em không phải đang ám chỉ anh già đi, đối với đàn ông mà nói đó là một loại sỉ nhục.”

Cô nhin không được mỉm cười, lông mày đang cười, mắt đang cười, miệng cũng đang cười, cả người đắm chìm trong ý cười. Giống như rượu làm say lòng người, làm cho anh say mê trong bầu không khí này.

“Chúng ta đã rất lâu không có cãi nhau như vậy.”

“Ừ! Chắc là vậy! Nhưng mười hai năm trước chúng ta dữ dội hơn, em tức giận đến mức mở miệng nói ly hôn.”

Hai người cùng trò chuyện về cuộc sống sinh hoạt vụn vặt, nói về chuyện trong mười hai năm trời, nói chuyện đã xảy ra, chuyện hiện tại, chuyện tương lai.

“Nhớ khi đó em sinh xong Thư Vĩ, chúng ta cãi nhau một trận lớn, em liền dời đến một phòng khác, không chịu ngủ cùng phòng với anh.”

“Khi đó Thư Vĩ luôn khóc vào buổi tối, em sợ anh làm việc quá mệt mỏi, hơn nữa anh luôn không thích ảm ỹ, em sợ anh tức giận.”

Anh khép mí lại: “Đó là bởi vì con chiếm toàn bộ lực chú ý của em.”

“Thư Vĩ là con em, em tự nhiên thương con, chăm sóc con.”

“Thư Vĩ đối với anh có địch ý.” Ngữ khí của anh có một tia ai oán.

“Bởi vì con nghĩ anh khi dễ em, cho là em bị anh ngược đãi, cho là anh chuyên chế độc tài.”

“Xem ra hình tượng của anh thật xấu xa.” Anh tự giễu nói.

“Là do anh để hình tượng của mình trở nên tệ như vậy.” Cô lẩm bẩm: “Anh không nghe em và con nói chuyện, luôn khư khư cố chấp, tự cho là đúng an bài chuyện của chúng em, tạo thành chuyện không tốt như hiện tại, anh không trách người khác được.”

Anh sâu kín thở dài: “Em đừng trách anh chuyện đưa Thư Vĩ đi du học.”

“Sao không trách anh, là anh làm cho Thư Vĩ nhỏ như vậy phải đi nước ngoài du học, ở trong nước không thể học sao? Không thể đợi con lớn một chút hãy đi không được sao? Con khi đó mới bảy tuổi nha!”

Anh lại thở dài: “Xem ra, chuyện này em tính oán hận anh cả đời. Thư Vĩ là con trai duy nhất của chúng ta anh làm sao không đau lòng con, nhưng em đối với con cưng chiều, ba mẹ chúng ta lại em cháu trai cưng chiều đến vô pháp vô thiên, anh không muốn con trở thành một tên phá gia chi tử.”

Nghĩ đến bọn họ năm đó đối với Thư Vĩ cưng chiều cô có lúc cũng cảm thấy vô lực, cô càng ngày càng hiểu được nỗi khổ tâm của chồng, nhưng vừa nghĩ đến anh làm hai mẹ con bọn họ chia lìa trong lòng vẫn không khỏi tức giận.

“Vậy anh cũng không nên khư khư cố chấp, cứng rắn chia rẽ mẹ con em!”

“Con trai trong mắt em vĩnh viễn là đứa trẻ, cho dù con hai mươi tuổi em cũng sẽ không nguyện ý cho con đi du học.”

Cô trầm mặc, cho là chấp nhận lời của anh.

“Con sống một mình mới có thể học được cách tự lập, đường con đi sau này vẫn còn rất dài, một người đàn ông luôn luôn cần rèn luyện một chút, bằng không làm sao có thể lớn lên.”

Cô lại trầm mặc, trong lòng biết anh đều suy nghĩ vì con.

“Mà em thật nhẫn tâm, một mình chạy đi cùng con, vừa đi là nửa năm cũng không trở về.”

Là cô nghe lầm sao? Cứ nhiên nghe được anh oán giận.

“Anh đề ý sao? Em thấy anh có vợ hay không đều giống nhau, ngày qua ngày vẫn rất tốt.” Cô cũng cảm thấy ủy khuất nha!

“Vợ mình bỏ đi, trừ bỏ miễn cưỡng vui cười anh còn có thể làm gì bây giờ?”

“Ngày đó em trở về, cũng không thấy anh đặc biệt cao hứng.” Nói đến đây, cô lại tức giận rồi.

“Anh dĩ nhiên cao hứng khi em trở về rồi, nếu anh không quan tâm làm sao lại kêu mọi người thuật phục em trở về.”

Trước kia cô tại sao lại cảm thấy chồng cô không giỏi ăn nói? Nhìn anh nói những câu rất có lý, làm cho cô đều không thể phản bác lại.

“Ai! Trong nháy mắt Thư Vĩ đã lớn như vậy, lúc trước con còn chạy nhảy trong sân, hiện tại đã muốn giương cánh bay cao.”

Phuong Di Kính cũng rất cảm khái, mới chớp mắt một cái cảm giác thời gian như một mũi tên cực nhanh.

“Năm đó, khi anh và em đi thăm Thư Vĩ, vốn muốn ở lại thăm thú một vòng, dẫn con đi Disneyland chơi. Nhưng ngày thứ ba, anh có việc lại một mình rời đi trước.” Cô nhỏ giọng thì thầm: “Khi đó Thư Vĩ rất giận anh, chạy về phòng khóc, chính là con cật lực không nói ra.”

“Anh biết con giận anh, ngày đó anh phải đi, con còn không chịu tiễn anh.” Anh lại thở dài. Anh thừa nhận, vì công việc anh xem nhẹ con rất nhiều.

“Thật ra thì sau khi xe anh đi, Thư Vĩ có đuổi theo xe anh, nhưng không kịp, sau đó lau nước mắt không nói lời nào.” Nghĩ đến tình cảnh lúc đó, cô không khỏi đau lòng.

Trong lòng anh buồn bã, chính là từ giây phút đó quan hệ cha con giữa anh và Thư Vĩ càng ngày càng xa lạ.

“Cũng may em và Thư Vĩ tình cảm rất tốt, ít nhất có thể bù lại khuyết điểm trong lòng con.”

“Con là do em sinh, tình cảm đương nhiên tốt.” Trong giọng nói chưa đầy kiêu ngạo.

“Thư Vĩ biết em là H.Y. ?”

“Biết, con vẫn biết em đam mê vẽ tranh.” Cô có chút đắc ý nói.

“Mà anh cứ nhiên lại không biết H.Y. đại danh鼎鼎 lại chính là vợ mình.”

Cô rên rỉ một tiếng: “Anh đừng giấu cọt em”

“Anh không có cười em, chính là cảm thấy hổ thẹn, hổ thẹn vì không đủ hiểu biết em.” Nghiêng đầu, anh thâm tình khẽ hôn cô.

“Này thật công bằng, bởi vì em cũng không hiểu anh, chuyện của anh đều là em xem được trên tạp chí, giống như anh cuối cùng thiếu chút nữa tiến vào không gian (câu này thật sự không hiểu gì hết, N chỉ sắp xếp cho xuôi tai thôi), còn có lịch trình của anh, thu nhập của anh, em biết anh so với phóng viên còn ít hơn.”

Anh buồn cười một tiếng: “Anh nghe được em oán giận sao?”

“Đúng vậy.” Cô không e dè thừa nhận.

Hai người vẫn không ngừng nói đi nói lại, đến lúc mệt mỏi cực kỳ, hai tay vẫn còn nắm chặt. Lúc này, ngoài cửa sổ trời đã hơi hơi sáng. ....

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 8.1

Nhà hàng giống nhau, ngồi cùng vị trí gần cửa sổ, hai người như một đôi bích nhân*, giống như một đôi uyên ương, nhưng giữa hai người lại dị thường trầm mặc. Tiếng đàn dương cầm cao cao thấp thấp giống như nước chảy, lại giống như tình nhân thì thầm với nhau, kìm lại không ít tư tưởng lãng mạn.

*Đại loại như đẹp đôi ý.

Tôn Phẩm Chân nhìn cô chăm chăm, trên mặt không có nụ cười dịu dàng trước sau như một, chỉ có chua xót.

“Em có chuyện gì muốn nói với anh, phải không?”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Hành Vân cúi mắt suy nghĩ, đối mặt với thâm tình của anh, cô chỉ cảm thấy áy náy: “Ăn trước đi! Sau khi ăn xong chúng ta lại nói.”

“Nói trước đi! Nói xong lại ăn, bằng không anh ăn cũng không biết vị gì.”

Anh nghĩ thoải mái đối mặt, nghĩ cố làm ra vẻ không quan tâm, đối mặt cô lạnh nhạt cười yếu ớt, giữa hai lông mày phát ra thứ ánh sáng anh chưa từng nhìn thấy bao giờ, cũng không cách nào thấp sáng nó, tâm anh trầm xuống, ngã vào hồ sâu.

Cô có chút chần chừ, nhìn anh cố giữ vẻ trấn định, lời của cô mắc lại cổ họng, như thế nào cũng không nói ra được.

“Em đã quyết định.” Anh than thở, cô không nói, anh chỉ có thể mở miệng trước.

Nhìn cô nhẹ nhàng gật đầu, tim anh lạnh hơn: “Không nghĩ tới anh ta làm cho em không bỏ xuống được.”

Cô rũ mắt xuống, nghĩ tới lời chuẩn bị nói ra lòng cũng nặng trĩu.

“Không đề ý anh hút thuốc chứ?”

Thấy cô lắc đầu, anh chậm rãi cầm lấy một điếu thuốc, đốt ngón tay hơi run rẩy, đốt nhiều lần mới đốt lên được.

Anh tự giễu, che giấu bất an của mình: “Lâu rồi không hút thuốc, bây giờ ngay cả đốt thuốc cũng không đốt được.” Hít sâu một cái, rồi sau đó phun thật mạnh ra một ngụm khói trắng, anh ẩn dưới khói thuốc: “Em và anh ta làm hòa rồi sao?”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Đúng vậy.”

“Em quyết định vẫn ở cùng một chỗ với anh ta?” Nói xong, tâm cũng bị kéo đau.

“Đúng vậy.”

“Cho nên, em định nói với anh thật xin lỗi sao?” Nhíu lông mày, càng làm cho sắc mặt anh nhìn tiều tụy hơn.

“Không chỉ là xin lỗi, còn có cảm ơn.” Cô thấp giọng nói.

Anh không chớp mắt nhìn cô: “Rất công bằng, em có được hạnh phúc của em, còn anh được một câu cảm ơn.”

Cô thờ dài một tiếng, mền mại mở miệng cầu xin: “Phẩm Chân. ....”

“Cho anh một lý do có thể thuyết phục anh đi.” Anh bình thản nói, trong giọng nói không lộ ra chút cảm xúc gì.

“Tôi không có dũng khí ở cùng anh cả đời, cũng càng không lý do rời xa Dĩ Kính.” Cô thành thật nói.

“Chúng ta thật giống nhau.” Anh nở nụ cười, cười đến chua xót.

“Đúng vậy, chúng ta có chung sở thích, ở cùng anh thật sự rất thoải mái, rất vui vẻ, tôi chưa từng có cảm giác như thế.” Cô lại thờ dài.

“Nói tiếp đi.” Tròng mắt đen của anh nhìn cô chằm chằm.

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Tôi thường thức anh, nhưng tôi sẽ không yêu anh, bởi vì tôi yêu Dĩ Kính. Yêu đã rất lâu rồi, tôi nghĩ tôi sẽ còn yêu anh ấy hơn nữa, tôi muốn cùng anh ấy nắm tay đến già, đến chết. Chỉ cần nghĩ đến trong tương lai có thể cùng Dĩ Kính ở một chỗ đã cảm thấy thực hạnh phúc, cũng làm cho tôi mong chờ vào tương lai.” Cô nói xong, trên khuôn mặt không tự giác hiện ra một chút hạnh phúc.

Tôn Phẩm Chân ngón tay khẽ run, hơi ngửa đầu, một ly rượu đã thấy đầy.

“Tôi không nỡ bỏ anh ấy, nhìn anh ấy làm việc vất vả tôi sẽ đau lòng, anh ấy nắm tay tôi trong lúc tôi vui vẻ, nhưng đối với anh tôi lại không có cảm giác này.” Vì thế cô cảm thấy rất có lỗi, nhưng chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng được.

Trong lời nói của cô đầy nồng tình mật ý làm cho anh ghen tỵ, ghen tỵ người đàn ông danh chính ngôn thuận có được tình yêu của cô.

Anh thê lương cười một tiếng: “Còn chưa bắt đầu em đã đem anh nhốt vào địa ngục, ngay cả một cơ hội cũng không cho anh.”

Ánh mắt cô tràn đầy áy náy, anh thậm chí có chút hận sự áy náy của cô, hận cô chung tình, hận cô lạnh nhạt xinh đẹp.

“Vì sao anh ta có thể tìm được em? Vì sao anh ta có thể cùng em mười hai năm, mà anh còn ở nơi này cô đơn tìm kiếm?”

Vấn đề này, trừ bỏ ông trời ai cũng không có đáp án.

“Anh chỉ muốn hỏi em, nếu như chúng ta kết hôn mười hai năm anh ta mới xuất hiện, em cũng sẽ vì anh ta mà động tâm sao?”

Cô khẽ nhủ mảy: “Đây là chuyện không thể nào.”

“Anh nói là nếu, ví dụ, giả dụ, em không cần cự tuyệt ví dụ của anh như vậy.” Anh sốt ruột muốn một đáp án.

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Cô suy nghĩ cuối cùng nói: “Tôi sẽ không trả lời vấn đề này, bởi vì dù sao nó cũng sẽ không xảy ra, tôi cũng rất khó tưởng tượng, nếu thật như lời anh nói, tôi nghĩ..... Tôi sẽ từ chối anh ấy.”

“Cho dù anh ta làm em động tâm, làm em không thể buông tay? Em cần từ chối anh ta?”

“Đúng, cho dù tôi đau khổ cũng sẽ từ chối, bởi vì tôi đã có gia đình, trong hôn nhân trừ tình yêu còn có rất nhiều trách nhiệm, cho nên, cho dù gặp được anh ấy, tôi cũng sẽ nói thật có lỗi.” Cô chân thành nói.

Anh còn có thể nói gì đây? Nghe đáp án của cô, anh không còn gì để nói. Một ngụm uống hết rượu trong ly, lửa nóng đốt ở cổ họng, lại xuống dạ dày.

Cô cười dịu dàng, cô thông minh, cô tốt tính lại không thuộc về mình. .... Anh càng cảm thấy buồn bã, giống như muốn áp chế khổ sở nơi cổ họng, anh ngửa đầu uống cạn ly rượu.

“Đừng uống nhanh như vậy, hại dạ dày.” Cô nhíu lông mày quan tâm khuyên nhủ.

“Lòng đều đau, còn sợ đau dạ dày sao?” Anh nở nụ cười, cười đến miễn cưỡng, khớp tay nắm chặt tiết lộ tâm trạng của anh. Thật lâu sau, anh ngoài dự đoán nói: “Anh biết anh ta yêu em”

Hành Vân về mặt ngạc nhiên, tay giơ ly nước dừng lại giữa chừng.

“Anh ta yêu em, ánh mắt anh ta nhìn em anh hiểu được.” Anh cười nhẹ, thanh âm khô khốc: “Anh rất tiểu nhân, chen vào giữa hai người lại cố tình không nói ra sự thật này, anh một bên chờ cơ hội, một bên lại sợ hãi hai người sớm muộn cũng sẽ nhìn ra tình ý của nhau. Ở trong mắt của anh, hai người như hai con chuột ở trong mê cung, nghe được tiếng của nhau lại không tìm thấy nhau.”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Cô kinh ngạc mở to mắt, sự đơn thuần đó, linh khí động lòng người đó đều là nguyên nhân anh yêu cô. Nhưng ánh sáng long lanh trong mắt cô lại không phải vì anh mà mất đi, anh bất đắc dĩ cười, chỉ có thể âm thầm rửa ông trời đối xử bất công với anh.

“Anh rất hèn hạ đi! Nhưng không ai hào phóng với tình địch của mình cả.” Anh nhún vai không yên lòng xoay ly thủy tinh trong tay, ánh mắt lại gắt gao khóa trên người cô: “Chỉ tiếc anh không có nhiều thời gian, bằng không anh ta mới là người cùng em ăn bữa cơm này, anh ta mới là người tan nát cõi lòng mà không phải là anh.”

“Đi..... Dĩ Kính yêu tôi?” Cô vẫn có chút không dám tin, cô biết anh đối tốt với cô, thích cô, nhưng lại chưa bao giờ nói yêu cô.

Nhìn cô hai mắt tỏa sáng, tim của anh lại đang thờ dài: “Anh ta yêu em, chỉ là không thể hiện ra, giống như em cũng không giỏi thể hiện tình cảm của mình với anh ta.”

Cô nắm chặt khăn ăn, trong lòng bị những lời này làm rung động. Cô đương nhiên biết mình đối với Dĩ Kính rất quan trọng, nhưng có bao nhiêu quan trọng? Là trách nhiệm, hay là tình yêu?

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Đây là lần cuối cùng anh ăn hằm cá kho tàu, hay lắm hằm uyên ương, nghe qua thật sự chăm chọc.” Anh nhìn hai phần cá kho tàu trên bàn, ánh mắt buồn bã.

“Cần gì chứ.....”

“Nó nên có đôi có cặp, nhìn nó anh sẽ nhớ tới em, nhớ tới vị trí này, nhớ tới một người phụ nữ anh yêu.”

“Đừng nói nữa.”

Càng gần mấy chương cuối càng lười~~~

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 8.2

Anh lập tức ngừng nói, trong ánh mắt đau đớn làm cho cô không đành lòng, cô không phải cố ý muốn làm tổn thương anh.

Bọn họ trầm mặc không khí ngưng trọng, đồ ăn trên bàn đều không có động qua, anh chỉ uống rượu một ly lại một ly.

“Em có muốn bức ‘ngoài cửa sổ’ không?”

Ánh mắt cô thay đổi: “Anh đồng ý?”

Anh cười khỏ: “Anh lướt tiếc nhưng anh biết em càng hy vọng bức tranh kia trở về bên cạnh em, bức tranh kia vốn thuộc về em anh bây giờ chỉ là vật quy nguyên chủ thôi.”

Anh tuy cảm tính nhưng cũng là một người sống lý trí, đối với tình yêu, anh tích cực chủ động không buông tha cơ hội ông trời cho nhưng anh cũng hiểu được buông tay, tôn trọng quyết định của cô.

Cô kích động lại cảm động, cơ hồ nghẹn ngào không thành tiếng: “Cảm ơn anh, Phẩm Chân, thật sự cảm ơn anh, bức tranh kia đối với tôi rất có ý nghĩa, tôi nguyện ý dùng tiền mua lại.”

“Đừng nói nữa.” Anh đánh gãy lời cô: “Bảo kiếm tặng anh hùng, phần hồng đưa giai nhân. Đem bức tranh đưa tri âm, đây là tâm ý của anh, tiền kia anh còn không để vào mắt, em nói vậy không khỏi tâm thường.”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Cô biết tâm ý của anh, anh rất quý bức tranh kia nhưng tôn trọng ý nguyện của cô, đem bức ‘ngoài cửa sổ’ trả lại cho cô.

“Cảm ơn.” Cô hít sâu một hơi: “Đại ân không lời cảm ơn nào nói hết được, nhưng tôi chỉ có thể nói câu này.”

Anh vẫn cười, chưa sót động tại khóe môi: “Đừng nói cảm ơn, tâm thường.”

Bọn họ là người trưởng thành cho dù là chuyện tình yêu cũng không điên cuồng mạnh liệt như khi còn trẻ, ngược lại càng thêm thuần thực càng biết tiến thoái, tình ý để ở trong lòng của anh là được rồi.

“Anh muốn rời Đài Loan một thời gian, có thể rất lâu mới gặp lại, em phải tự chăm sóc chính mình.”

Cô kinh ngạc: “Anh muốn đi đâu?”

“Còn không biết, chỉ là mura Đài Bắc làm anh buồn phiền, muốn tìm một địa phương có ánh mặt trời rực rỡ sống một thời gian.”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Cũng thuận tiện điều trị đoạn tình cảm bị thương này, chỉ là điều này cuối cùng cũng không nói ra.

Trong lòng lẫn nhau đều biết hôm nay từ biệt chỉ sợ sẽ không có lần sau. Anh nhiệt tình, tình cảm của anh tinh tế mà ôn tồn, nhưng đồng thời anh cũng là người quyết đoán.

Bữa tối có chút yên tĩnh lại có chút không khí sầu não, khi hai người người khỏi nhà hàng thì bóng đêm đã dày đặc.

Nhìn đèn neon lóe sáng, đúng là thời điểm ban đêm ồn ào náo nhiệt, nhưng lòng anh càng phiền muộn.

“Em đi đi! Không nên quay đây lại.” Giọng nói anh khàn khàn: “Để anh tiễn em đoạn đường cuối.”

Cô buồn bã nhìn anh, thấy ánh mắt tuyệt vọng của anh không khỏi đau lòng: “Sao phải vậy! Chúng ta vẫn là bạn bè, còn có thể cùng nhau uống ly rượu, chia sẻ việc vặt trong cuộc sống.”

Anh lắc đầu: “Về sau chỉ có thể làm bạn bè cho nên, vào lúc này hãy để cho anh còn chút viễn vọng, để cho thấy em thật tốt, em đi rồi anh cũng chỉ có thể vung kiếm chặt tức nhớ nhưng tưởng niệm với em”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Cô run lên, dưới sương mờ bên trong giống như nước mắt nhìn khuôn mặt anh.

“Hành Vân, nếu.....” Cẩn rằng, anh muốn hỏi ra vấn đề trong lòng.

“Đúng.” Cô gật đầu: “Nếu như không có Di Kính, chúng ta sẽ không có kết cục như vậy.”

Anh hai mắt nhắm nghiền: “Cảm ơn, có những lời này của em là đủ rồi.”

Cô xoay người như yêu cầu của anh không quay đầu lại, tiếng giày cao gót thanh thúy vang lên. Đây là lựa chọn của cô, mười hai năm trước sau khi cô biết Dĩ Kính cô vốn không có đường lui. Đối với Phạm Chân, cô chỉ có thể xin lỗi, muốn trách chỉ có thể trách quen biết quá muộn, chỉ có thể trách không nên biết nhau sai thời gian.

Cô không hối hận, nếu muốn hối hận chính là hối hận mình không sớm thẳng thắn một chút, không nên mặc anh trầm luân, mặc cho chính mình mê hoặc, còn làm cho Dĩ Kính hiểu lầm.

Ở chỗ rẽ, một bóng dáng quen thuộc đứng dưới đèn đường, bóng anh thật dài thoạt nhìn có vài phần cô đơn, anh đang phiến chán nhìn xung quanh. Thấy anh, trong hốc mắt của cô nhất thời đầy nước mắt.

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Dĩ Kính, đó là chồng của cô, là người đàn ông cô yêu từ cái nhìn đầu tiên!

Năm mười bảy tuổi cô từng nghĩ, nếu có thể cùng người đàn ông này đi chung cả đời thì thật tốt biết bao. Hai mươi chín tuổi cô lại nghĩ, thật tốt anh muốn đi cùng mình cả đời.

Anh hút thuốc, dưới chân đã có vài mẩu thuốc lá, giờ phút này anh mãnh liệt hút một hơi, dưới sương khói khuôn mặt anh ở nên mơ hồ.

Đáng ghét, không biết là do khói hay là do nước mắt làm cho cô không thấy rõ mặt anh.

“Dĩ Kính.” Cùng với tiếng la của cô, cô bước nhanh nhào vào trong ngực anh.

Anh hoảng sợ, vội ôm cô, ổn định thân thể của cô.

“Sao anh lại ở chỗ này?” Cô xúc động nói.

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Có bữa tiệc vừa chấm dứt, bắt tri bắt giác đi đến chỗ này.”

Anh nói dối! Anh mặc dù bất động thanh sắc nhưng nhìn thuốc lá đầy đất, cô biết anh đang đợi cô, chờ cô hoàn thành xong cuộc hẹn này.

Người đàn ông này khi nào thì mới có thể thẳng thắn một chút đây, khi nào mới biết thành thật là một đức tính tốt, khi nào thì biết được thẳng thắn với cô, làm sao cũng không chịu thiệt a!

Rất cục cựa cô đã biết, hai người đàn ông này không giống nhau. Phạm Chân thẳng thắn trực tiếp, nhiệt tình mẫn cảm, phụ nữ rất dễ bị làm cho cảm động. Mà Dĩ Kính tuy tính tình không hợp với nhau, hứng thú không giống nhau, nhưng đối với Dĩ Kính cô lại luôn có cảm giác phức tạp vừa yêu lại vừa thương. Nghĩ đến anh đã cảm thấy trong lòng âm ập dễ chịu, rất thực tế, rất ổn định, anh không phải gió lớn là nơi cô có thể yên tĩnh dừng lại.

“Dĩ Kính, em yêu anh.”

Nghe vậy trên mặt anh có mừng như điên, ngây ngốc mở miệng cười, lại sợ biểu hiện rõ ràng vội vàng thu liễm lại: “Ừ.....Tốt.....”

“Đồ ngốc!” Cô chọc nhẹ ngực của anh, vừa cười lại vừa giận.

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Hành Vân.” Nắm tay cô chắc hơn: “Anh không thích ăn cá kho tàu nhưng anh có thể ăn cùng em.”

Cái đồ ngốc này! Anh biết, cái gì cũng biết, nhưng không biết âm thầm ẩn nhẫn bao lâu.

Cô quỳ đầu cười vẻ mặt sáng lạn: “Hôm nào đó mang anh đi làm kiểm tra thân thể!”

“Tại sao?” Anh khó hiểu hỏi, anh từ trước đến nay thân thể tốt lắm, hẳn là không có gì cần kiểm tra đi!

“Nhiều năm như vậy anh nhìn thật nhiều lời trong lòng, lại nhìn rất nhiều cảm xúc, áp lực như vậy không biết có nội thương hay không, cho nên phải đi làm kiểm tra.”

Cô nói rất nghiêm trang, trên trán lại lộ ra chút giao hoạt, anh chỉ có thể không làm gì vì cô ôm anh, trong lòng tràn đầy ngọt ngào.

Ngửa đầu nhìn bầu trời đầy sao, cô nở nụ cười, cười đến thoải mái vui vẻ.

“Chúng ta đi ngắm cảnh đêm.” Cô nói.

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Anh sững sốt: “Bây giờ?”

“Đừng, bây giờ em muốn em.” Cô mặt mày cong cong, vẻ mặt tươi cười, làm cho anh không thể cự tuyệt.

“Được, theo em, phải đi ngắm cảnh đêm!”

Tuần rồi mới xin được việc làm, gần như tăng ca hết. Một đến không muốn tắm luôn nên đăng bài trễ. Giờ nghỉ làm rồi (mới làm được 5 ngày), sẽ đăng đều lại.

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Chương 8.3

Đêm đã khuya, ngã tư vẫn người đến người đi nhiều người như vậy đêm tịch tịch cũng thành náo nhiệt. Theo hướng Hành Vân chỉ xe thuận lợi lái về phía núi Dương Minh, trong gió truyền đến mùi lá cây vang lên sào sạt.

Nơi xem cảnh đêm nổi tiếng, rất nhiều cặp tình nhân đang dựa vào nhau, dừng xe xong, hai người cũng tìm một chỗ để ngồi xuống.

Nhìn dưới chân Đài Bắc nhà nhà đã lên đèn, cô có vẻ như nghĩ tới cái gì: “Đã lâu chưa tới đây ngắm cảnh đêm.”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Lần trước xem là lúc nào?”

Cô mím môi nở nụ cười, bướng bỉnh nháy mắt mấy cái: “Năm Thư Vĩ chở em đi.”

Hơ! Anh nhủ thầm: “Con chở em tới?! Nhưng còn còn chưa tới tuổi lấy bằng lái đâu!”

Cô dựa vào trong ngực ấm áp của anh: “Con nói ở Mi đã học lái xe, anh đừng tức giận, bằng không con trách em bán đứng nó.”

Anh không thể làm gì lắc đầu: “Ồ trong mắt hai người anh như biến thành đại ma đầu độc tài, bắt quá con không có bằng lái vẫn đừng nên mạo hiểm chở em, nếu như gặp chuyện không may thì nào thế nào.”

“Không có việc gì, kỹ thuật lái xe của con tốt lắm, hơn nữa chỉ có một đoạn ngắn thôi mà.” Cô trấn an vỗ vỗ anh.

“Xem ra hai người thật là mẹ con tình thâm.” Anh có chút ghen tỵ: “Xem cảnh đêm phải là con mang bạn gái đến mới đúng, cứ nhiên lại chở mẹ mình đến.”

Hai mắt của cô trong đêm tối sáng như sao: “Con nói, con thương người mẹ đáng thương là em không có cơ hội hèn họ với đàn ông, cho nên ủy khuất dẫn em đi xem phương thức người trẻ tuổi hẹn hò.”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Cô nghe được tiếng hừ thật nhỏ, cô tựa trên vai anh nhẹ nhàng cười.

Trước mắt có một đôi tình nhân thân mật ôm nhau, cô có chút cảm khái nói: “Em dường như chưa có yêu liền kết hôn.”

Hồi lâu không nghe tiếng anh trả lời, cô đẩy anh một cái, ý muốn anh nói chuyện, anh kỳ lạ liếc nhìn cô một cái.

“Ông xã.....” Cô lại gần anh, ánh mắt tò mò chớp chớp: “Anh có kinh nghiệm yêu đương chưa?”

Nhìn bộ dáng cô làm nũng, anh bật cười.

“Đừng cười, em rất nghiêm túc hỏi anh nha! Anh có bao nhiêu người bạn gái, tổng cộng có mấy lần yêu?”

Anh sờ sờ cái mũi, có chút không tự nhiên quay đầu đi chỗ khác.

“Lúc còn học ở trường có một học trưởng mỗi ngày đều chờ em ở cửa, mỗi ngày cố định đưa một bức thư tình cho em.” Cô vừa lòng mình rất cục làm anh chú ý: “Thật ra, có rất nhiều người hẹn em, tặng hoa, đưa thư tình, nhưng học trưởng là người để lại ấn tượng sâu nhất khi đi vào phòng truyền thanh nói anh ấy yêu em.”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Lông mày Dĩ Kính từ từ khép lại, không uqan tâm đến bộ dạng không vui vẻ của anh, cô tiếp tục nói: “Còn có rất nhiều rất nhiều, em cũng không nhớ rõ.”

“Sau khi em kết hôn, vẫn có khả năng hấp dẫn đàn ông.” Anh nói, trong giọng nói tràn đầy ghen tuông.

Cô trừng mắt nhìn, không phải ảo giác của cô, lời nói của anh có vị chua nha! Thật khó tin.

“Thật ra Phẩm Chân không tệ, chẳng những hiền lành lại còn tiêu sái đẹp trai.” Cô cứ thể nói, khi nói còn vụng trộm nhìn anh: “Cùng sở thích với em, em với Phẩm Chân nói chuyện rất hợp.”

Chú ý tới thấy sắc mặt anh càng ngày càng khó coi, tay nhỏ bé của cô xoa mặt anh: “Nhưng vẫn là thiếu gì đó, em có thể xem anh ấy bạn thân, nhưng chưa từng nghĩ đi cùng anh ấy cả đời.”

Thấy sắc mặt anh buồn lòng, cô tiếp tục giải thích quan hệ của mình và Tôn Phẩm Chân. Tuy rằng Dĩ Kính không có hỏi gì, nhưng đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ, cô không chừng còn không được như Dĩ Kính.

“Dĩ Kính, anh tổng cộng có bao nhiêu người bạn gái?”

“Không có.”

Không có? Cô mới không tin: “Bộ dạng anh tốt như vậy, sự nghiệp thành công, lại là người ưu tú, tính tình cũng tốt, đừng nói là khi đi học ngay cả hiện tại trên thương trường phụ nữ mê luyện anh cũng không ít đi.”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Anh có vẻ rất giật mình: “Em là đang khen hay đang châm chọc anh vậy?”

“Đương nhiên là khen rồi.” Cô đối với phản ứng của anh cảm thấy không hề được: “Anh đừng sợ nói ra, dù sao cũng là quá khứ rồi, em sẽ không để bụng.”

Anh lắc đầu một cái: “Anh không muốn phá hỏng tượng tượng của em, nhưng thật không có, hiện tại cũng không có.”

Cô vẫn ân cần dụ dỗ, hi vọng anh có thể nói thật: “Em không phải người vợ hay ghen tỵ, chồng mình mê người, em thật kiêu ngạo a!”

“Thật không có.” Anh có chút bất đắc dĩ, lại thấy có chút buồn cười: “Trước kia khi đi học anh rất cố gắng, cũng rất khắc khổ, chỉ với mười năm đã học xong trung học rồi học lên tiến sĩ, mỗi ngày hầu như là ngủ trong phòng thí nghiệm. Trong lớp học toàn là đàn ông, cuộc sống thật sự rất khô khan, hơn nữa tính cách anh không thú vị lại nhạt nhẽo không thích hợp nói chuyện, có không ít bạn cùng phòng nói sống chung với anh áp lực rất lớn.”

Anh tự gò bó bản thân rất nghiêm, mục tiêu đã đặt ra là liên tục ăn mất ngủ hoàn thành, nghị lực hơn người cùng sự kiên nhẫn giúp anh có được thành tích kinh người. Ở khoa nghiên cứu khoa học và sự nghiệp đều như vậy, cho nên cùng anh chung sống xác thực không phải việc dễ dàng.

“Ồ trên thương trường cũng không có người phụ nữ nào có hảo cảm với anh?” Cô thực sự kinh ngạc.

Anh lại thờ dãi: “Anh không biết, anh đoán chắc là không có. Xin lỗi em, làm em thất vọng rồi, chồng của em một chút cũng không hấp dẫn, cũng không có sức quyến rũ.”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Trải qua hôm nay, cô nghĩ Dĩ Kính như thế này là tốt lắm, chồng mình không được người ta chào đón, trong lòng cô chào đón là được rồi.

Phụ nữ không nhất định thích lời ngon tiếng ngọt, đàn ông dịu dàng chăm sóc, Dĩ Kính không đẹp trai, anh chẳng chạc tính tình kiên định trầm ổn, là người đàn ông có thể dựa vào, đàn ông như vậy hiện nay trân quý như hóa thạch vậy, chỉ cần cô biết thưởng thức là được rồi.

“Vậy em cũng không có người trong lòng?”

Mắt anh nhìn cô thật sâu, làm cô thoát cái đồ mặt.

“Anh còn nhớ hình dáng mười hai năm trước của em, rất đáng yêu, rất mê người.”

“Em mới không tin anh còn nhớ hình dáng trước kia của em.” Cô bĩu môi nói.

Anh có thâm ý khác mỉm cười, trí nhớ trở lại ngày đó. Trong buổi tiệc thấy cô nhảy, chỉ liếc nhìn một cái anh liền khô ng thể rời khỏi.

“Anh thật sự nhớ rõ lúc chúng ta gặp mặt?” Cô mở to mắt hỏi.

“Ừ! Ngày đó em mang trang sức trang nhã, tai đeo một đôi hoa tai nhỏ màu vàng, mặc một bộ đầm màu trắng, giày cao gót màu trắng, tóc dài, dài đến đây.” Anh chỉ vào bả vai cô.

Cô khó có thể tin, hai mắt trong suốt sáng lên nhìn anh: “Không thể tin được, anh vậy mà nhớ rõ ràng.”

“Ngành anh học lực quan sát cũng không tệ.” Anh hời hợt nói (nguyên câu này bạn chém.)

“Nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chưa nghe anh nói bao giờ.”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Anh có một tia xấu hổ, tránh ánh mắt cô: “Có gì đâu chứ.”

“Em nghĩ là anh không nhớ.” Cô thì thào tự nói: “Anh lại có thể nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt.”

Anh hơi nhếch môi không thèm nhắc lại, không đợi cô hỏi thêm gì nữa anh đã đứng dậy.

“Về thôi! Đêm đã khuya, chúng ta về nhà đi!”

Về nhà, nghe tới hai chữ này đã cảm thấy ảm áp: “Được, chúng ta đi nhanh đi! Ở chỗ này gió đêm thổi tới lạnh quá đi!”

Rốt cuộc là ai muốn tới đây? Dĩ Kính liếc mắt một cái, Hành Vân nháy mắt mấy cái, về mặt vô tội.

Chui vào trong xe, bên trong ảm áp làm cô nhịn không được thở dài: “Em cảm thấy em đã già đi.”

Anh nhướng mày.

“Em cảm thấy chúng ta xem cảnh đêm, còn không bằng ở trên sân thượng, một bên nghe nhạc, một bên uống rượu tới thích ý.”

Anh nở nụ cười: “Vậy anh cũng không còn trẻ, bởi vì anh cho tới bây giờ cũng không biết xem cảnh đêm có gì lãng mạn.”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Lời của anh, chọc cho cô cười ha ha không ngừng.

Dạo này đang mê game, cây không ngừng nên có bài hơi trẻ xiu ha.

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương 9.1

“Hành Vân, mình là Thư Đình, mình tìm cậu hai lần cũng không gặp, mình sắp về, tối mai hẹn cậu và Dĩ Kính đi ăn cơm tối. Ở nhà hàng Khải Hoàn tại sảnh hoa mai, như vậy đi không nói nhiều mình lên máy bay rồi, ngày mai sẽ đến Đài Bắc, bye bye.” Máy trả lời tự động truyền đến giọng nói của Thư Đình.

Bữa tiệc này, chẳng những Hành Vân và Phương Dĩ Kính mà Đường Kính Giang cũng tới. Đường Kính Giang tình cờ biết được bọn họ và Thư Đình hẹn gặp, anh ta muốn gặp Thư Đình, cho nên không nhịn được cũng tới gặp.

Đường Kính Giang bộ dạng thoát nhìn không tốt lắm, anh ta từ trước tới nay luôn chú trọng mặt mũi, có vẻ có chút tái nhợt tiêu tụy, quá khứ tiêu sái lỗi lạc không còn nữa.

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Nhìn Thư Đình trong góc bàn cơm cùng bọn họ chào hỏi, bọn họ không khỏi chấn động. Thư Đình kéo một người đàn ông mắt xanh tóc xù, nhìn anh ta đứng ở đó hấp dẫn lại sức quyến rũ mười phần.

“Hành Vân.” Thư Đình vui vẻ khoát tay ra chào hỏi bọn họ, khi cô nhìn đến Đường Kính thì có chút kinh ngạc, cũng không quá mức để ý, cô tự nhiên hào phóng giới thiệu mọi người với nhau.

“Mike, để em giới thiệu cho anh đây là bạn thân nhất của em Hành Vân, đây là chồng cô ấy Phương Dĩ Kính, còn đây là chồng trước của em Đường Kính Giang.” Cô tươi cười: “Hành Vân, đây là bạn trai của mình Mike - Từ Từ Dư.”

Mặc dù không khí có chút xấu hổ, nhưng ba người bọn họ cảm thấy Thư Đình đã thay đổi.

Thư Đình trở nên xinh đẹp hơn, cả người tản ra hơi thở hạnh phúc cùng vui vẻ, đáy mắt đuôi lông mày tràn ngập ý cười, không chỉ có thành thực phong tình mà còn có hơi thở thanh xuân dào dạt.

Nhìn ra được cô và Mike tình cảm tốt lắm, thỉnh thoảng lộ ra thân mật làm người ta vô cùng hâm mộ.

Tiếng Trung của Mike không tốt lắm, mang theo ngữ điệu Anh rất nặng, nhưng chung quy cũng cảm thấy được anh hài hước.

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Khi Mike biết Hành Vân và Thư Đình cùng tuổi thì vô cùng kinh ngạc há to miệng: “Tôi nghĩ chỉ có Lynda là đặc biệt, không tin được cô cũng trẻ như vậy, thoát nhìn như cô gái hai mươi tuổi, có phải phụ nữ Đài Loan đều giống hai người không?”

“Đĩ nhiên không phải, chỉ có chúng em là đặc biệt.” Thư Đình khước môi hơi gấp, nũng nịu liếc anh một cái.

Mike cười ha ha, nghiêng người hôn cô một cái.

Mike và Thư Đình tự nhiên thân thiết khiến cho ba người ở đây có chút xấu hổ, mà Đường Kính Giang càng trầm mặc, thuốc lá một điếu lại một điếu, rượu một ly lại một ly rót vào bụng.

Hành Vân âm thầm thở dài, không đành lòng nhìn anh, bữa ăn này của năm người có chút lúng túng, quái dị đã kết thúc.

Khi năm người rời nhà hàng thì Đường Kính Giang cố ý đi phía sau Thư Đình, kéo Thư Đình lại: “Anh muốn nói chuyện với em.”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Thư Đình nhìn Đường Kính Giang một chút, sau đó mỉm cười gật đầu: “Được.” Thư Đình quay đầu nói với Mike: “Em nói chuyện với bạn một lát, anh về khách sạn chờ em trước đi.”

“Ok!” Mike thần thái cười, tay ôm Thư Đình nghiêng người hôn cô một cái.

Phương Dĩ Kính và Hành Vân nắm tay nhau đi ra ngoài nhưng Hành Vân vẫn lo lắng nhìn về phía sau mấy lần, thẳng đến khi Phương Dĩ Kính nói nhỏ bên tai cô, cô mới an tâm rời đi.

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Đi ra cửa chính, Đường Kính Giang và Thư Đình yên lặng hướng tới hẻm nhỏ đi tới.

Anh chú ý thấy trên ngón áp út xinh đẹp của cô trống không, chuyện này làm anh thật chán nản.

“Nhẫn kết hôn của em đâu?” Lời vừa ra khỏi miệng anh liền hối hận, như là biểu hiện mình để ý cỡ nào, nhưng đúng là anh để ý, chết tiệt để ý!

Cô nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Làm mất rồi.”

Làm mất?

“Em cứ như vật đem nó vứt đi?” Sắc mặt anh trắng nhợt, không thể tin cô có thể làm mất tính vật kết hôn của bọn họ.

“Không lẽ tôi nên mua cái tủ sắt cất nó sao?” Cô tự giễu nói: “Ngày đó sau khi vừa ra khỏi cửa tôi liền để nó trên cửa rồi, nếu anh thấy tiếc anh có thể tìm thử xem, nói không chừng có thể tìm được đó.”

Anh nản lòng nói: “Anh..... Chúng ta thật sự không có khả năng sao?”

Cô khẽ cười lên,, tui cười quyến rũ như trước nhưng tuyệt vọng lại như thủy triều hướng tới Đường Kính Giang vọt lại, cảm giác này cơ hồ làm anh hít thở không thông.

“Kính Giang, đồ anh không cần liền tùy tiện quăng đi, quăng đi còn muốn nhặt lại, đối với anh tôi là một món đồ a!” Ánh mắt Thư Đình trong sáng, lại bình tĩnh nói ra lời cô sớm nên nói.

Anh nhất thời ngập ngừng không nói ra lời, trên mặt cô chói lọi hạnh phúc dạt dào, mà anh lại hoảng sợ như chó nhà có tang, cô giống như tướng quân chiến thắng, mà anh lại như binh lính thua trận.

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Khi nào thì bắt đầu.....” Anh thở gấp một tiếng: “Chúng ta khi nào thì bắt đầu thay đổi? Trước kia, chúng ta rất hạnh phúc, rất vui vẻ.”

“Chắc là sau bốn năm kết hôn! Anh có nhớ tôi và nữ thư ký kia đánh nhau một trận không?”

Sắc mặt của anh liền trắng bệch, anh sớm đã quên hình dáng của nữ thư ký đó, nhưng Thư Đình lại nhớ rất rõ ràng.

“Ngày đó, tôi đã nói với anh tôi sẽ không vĩnh viễn chờ anh, nhưng về sau anh lại càng làm tôi tâm ý nguội lạnh, anh chuyện xấu không ngừng, tôi đối với anh rốt cục cũng hết hy vọng, tình yêu không chịu nổi thử thách như vậy.”

“Anh.....Anh biết em rất tức giận, nhưng mà em càng ngày càng quá đáng, bên cạnh em luôn có đàn ông, anh tức giận đến điên rồi, cho nên.....”

“Nhìn đi, tình yêu của chúng ta không trốn được dò xét cùng nói dối, anh không cảm thấy như vậy rất mệt sao?”

“Dĩnh, qua nhiều năm như vậy anh vẫn yêu em, yêu nhất chỉ có mình em, anh..... Anh là hoang đường, anh không cách nào phủ nhận sự phong lưu của anh, nhưng nếu em đối với anh còn chút tình cảm, chúng ta có thể..... Có thể làm lại không?”

Thanh âm của anh càng ngày càng tuyệt vọng càng ngày càng khủng hoảng, ở trong mắt cô, anh thấy rõ thương xót, không giống nhiều năm trước tình yêu nồng nàn.

“Không có khả năng, tôi nói rồi, tôi vĩnh viễn sẽ không chờ anh.”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Dĩnh.....” Anh gắt gao bắt lấy cánh tay cô giống như người chết đuối bắt được bè gỗ, vội vàng nói: “Anh sai rồi, anh hối hận, ngày em rời đi, anh liền hối hận.”

“Nếu tôi không bỏ đi, anh sẽ không hối hận?” Thanh âm cô trông treo nhưng lại lạnh lùng đi vài phần.

Anh chấn động, mười ngón tay như sắt gắt gao bóp chặt cô, cô không lên tiếng, chỉ lạnh lùng nhìn anh. Tim anh càng ngày càng lạnh, cả người như rơi vào vực sâu vạn trượng.

“Dĩnh.....”

Lúc trước anh đối với cô vừa gặp đã yêu, anh điên cuồng theo đuổi cô, hai người đi tản bộ dưới mưa Paris, ban đêm ở Vượng Giác* hóng gió, trên ngã tư ở Luân Đôn ôm cô xoay tròn, như người điên rồ to: “Đường Kính Giang yêu Thư Dĩnh, vĩnh viễn vĩnh viễn, một đời một kiếp.”

*Vượng Giác, hay còn được gọi là Mong Kok, là một khu vực hành chính thuộc quận Du Tiêm Vượng, tây Cửu Long, Hồng Kông. Vượng Giác là một trong những khu vực mua sắm lớn của Hồng Kông, với các ngành công nghiệp chủ yếu là bán lẻ, nhà hàng, và giải trí.

Anh vì cô điên cuồng, đã từng bọn họ từng ân ái hạnh phúc như vậy, cũng nghĩ hạnh phúc sẽ kéo dài như vậy đến vĩnh viễn, nhưng mà hiện tại vì sao lại đi đến nông nổi này?

“Anh yêu em..... Anh chưa từng ngừng yêu em, chỉ là anh đã làm sai một việc.....” Anh thì thào tự nói.

Cô có chút lộ vẻ xúc động, nhưng như trước đẩy tay anh ra: “Cảm ơn, nhưng tôi đã không còn yêu anh.”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Nháy mắt, anh cứng lại như đá.

Đọc chương lại thấy anh ĐKG vừa đáng thương lại vừa đáng trách, có không giữ mất mới thương thì bao giờ mới có điểm dừng.

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 9.2

Cô chỉnh chỉnh lại áo, sửa sang lại mái tóc hơi xóc xếch: “Khi anh giảm lên tình cảm của tôi thì tôi đã quyết định loại anh ra khỏi tim tôi rồi. Thật có lỗi, tôi đã có bắt đầu mới, mà anh đã là quá khứ.”

Cô xoay người rời đi, bóng dáng của cô vẫn như trước xinh đẹp động lòng người, nhưng lại có thêm một phần kiên định tự tin. Thẳng đến khi bóng cô biến mất trong tầm mắt anh, cũng không quay đầu lại lần nào.

Anh thở gấp một hơi, cả người xụi lơ, hai tay ôm đầu bi thương thét một tiếng.

Phương Dĩ Kính nhìn đến một màn này, anh (ĐKG) là bạn tốt cùng trường, từ trước đến nay tự tin kiên cường, Đường Kính Giang tức giận bùng bật giờ phút như đã thú bị thương, cô độc liếm láp vết thương của mình.

Anh đi đến trước mặt Đường Kính Giang, tâm bình khí định hỏi: “Muốn uống rượu không?”

Ở Phương gia, hai người đàn ông ngồi trước quầy bar, trên bàn là một đồng chai rượu.

“Trước khi chúng tôi kết hôn một hai năm, cô là một người con gái khá ái động lòng người, dịu dàng sẵn sàng lại thích cười, mỗi ngày đều nấu cơm chờ tôi về nhà, chỉ cần đến sinh nhật của tôi là cô ấy sẽ hao tâm tốn trí lo liệu. Quần áo luôn luôn sạch sẽ ủi nóng, trong nhà không có một hạt bụi. Năm thứ nhất kết hôn, ngày kỷ niệm chúng tôi đi khách sạn Duyệt Khai qua đêm, năm thứ hai sinh nhật ở khách sạn Osaka, chúng tôi suốt ba ngày không có đi ra khỏi phòng.....”

“Cậu uống nhiều rồi.” Anh muốn ngăn cản động tác rót đầy ly rượu của Đường Kính Giang lại.

“Tôi không có say, vài năm nay tư lượng của tôi được luyện rất tốt, loại rượu này uống hai ba chai cũng không vấn đề gì. Nhưng mà, nếu..... Nếu có thể say thì tốt rồi.” Anh càng nói càng thấy khổ sở: “Cô ấy là một người vợ tốt, cô gái tốt, là tôi..... Là tôi xem nhẹ cô ấy, làm ăn càng ngày càng lớn, xã giao càng ngày càng nhiều, nhà càng đổi càng lớn, thời gian hai người ở nhà lại càng ngày càng ít đi..... Thời gian cùng nhau nói chuyện cũng càng ngày càng ít, còn..... Để cho người phụ nữ khác tới nhục nhả cô, là tôi có lỗi với cô ấy..... Thật có lỗi với cô ấy.....”

“Nếu chúng tôi có con nói không chừng sẽ không đi đến bước đường này..... Tôi biết cô ấy rất cô đơn, cô muốn có một đứa con, nhưng tôi không muốn. Tôi thực hâm mộ cậu, Dĩ Kính, Thư Vĩ là một đứa trẻ ngoan, Hành Vân là một cô gái tốt, cậu đừng đi theo bước đường của tôi.”

Phương Dĩ Kính chủ động vì Đường Kính Giang rót đầy rượu, người đau lòng uống rượu, bất quá chính là muốn say mà thôi!

Anh trong men say lơ mơ nói: “Mười mấy năm trước, cậu gặp được chú Hạ (ba Hành Vân) tôi còn nói cậu gặp được một lão hồ ly gian trá, nói cậu thông minh một đời lại bị rơi vào trong tay ông ấy. Khi cậu quyết định kết hôn với Hành Vân thì tôi còn cười cậu. Cười cậu ngây ngốc đem gông xiềng đeo lên cổ mình, mười hai năm, cậu cứ nhiên kiên trì mười hai năm.”

Đêm đã khuya, Hành Vân nhẹ nhàng bước xuống cầu thang, cô biết Dĩ Kính ở dưới lầu uống rượu với Đường Kính Giang. Hôm nay Thư Đình xuất hiện cùng Mike, tất nhiên là làm cho tâm tình Đường Kính Giang trở nên tồi tệ.

Khi cô tới bên ngoài quầy rượu thì nghe được Đường Kính Giang nhắc tới tên ba mình, cô không khỏi dừng bước.

“Dĩ Kính, cậu nói cho tôi biết, cậu có bao giờ hối hận chưa?”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Không có, đã làm chuyện gì tôi cũng không hối hận.”

Đường Kính Giang thờ dãi một tiếng, lại uống một hơi hết sạch ly rượu: “Tôi không bằng cậu, tôi thật sự không bằng cậu..... Tôi hối hận, thật sự.....”

Đêm nay, Phương Dĩ Kính và Đường Kính Giang uống một ly lại một ly, thẳng đến khi Đường Kính Giang say như chết.

.....

Sau khi đem Đường Kính Giang đưa vào phòng khách, chậm rãi đi trở về phòng. Đứng ở mép giường dưới ngọn đèn vàng nhìn vợ ngủ say, anh nhìn không được lấy tay vuốt ve mặt cô.

Hôm nay sau chuyện của Đường Kính Giang làm cho anh ngàn vạn cảm khái, chỉ có chính anh biết, anh thiếu chút nữa là đi theo con đường của Đường Kính Giang, mà đêm nay người uống say đến không biết gì hết có khả năng là anh.

“Dĩ Kính.” Cô ní non, mắt buồn ngủ mơ mơ màng màng nhìn chồng ngây người bên giường.

“Thật xin lỗi, làm phiền đến em.” Anh tự tay gạt mấy sợi tóc tán loạn trên mặt cô.

“Không sao, em cũng không có ngủ say.” Cô ngáp một cái, lấy lại tinh thần hỏi: “Kính Giang có khỏe không?”

“Uống say rồi.” Anh kéo cà-vạt, cởi quần áo, chui vào trong chăn.

Hôm nay thấy bạn tốt biến thành như vậy, trong lòng bọn họ cũng cảm thấy vô cùng tiếc nuối, lại không tiện mở miệng nói thẳng nhưng giờ phút này ngược lại có thể thẳng thắn nói ra.

“Hành Vân.”

“Hà?” Cô mơ hồ đáp, nhìn không được hướng anh dựa gần lại, anh thật là ám áp như lò lừa lớn dùng không hết.

“Anh rất vui vì có thể lấy được em”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Em cũng rất vui vì có thể gần gũi cho anh.” Cô nhỏ giọng nói, cái mũi vô cùng thân thiết ở trước ngực anh cọ cọ: “Em không dám tưởng tượng một ngày không có anh thì sẽ như thế nào.”

“Anh cũng không dám tưởng tượng một ngày không có em.” Anh khó có được thâm tình nói.

Hành Vân mỉm cười: “Em cảm thấy kết hôn rất tốt, có người để tâm sự, nửa đêm không thoải mái còn có người chăm sóc, lấy thuốc lấy nước cho uống.”

Cánh tay ôm lấy tay cô truyền đến chấn động rất nhỏ, cô phát hiện anh đang cười: “Thì ra kết hôn chỉ là vì có người lấy thuốc cho em uống khi bị bệnh.”

“Trước kia em đối với hôn nhân có rất nhiều khao khát, về sau lại cảm thấy ngay cả khi có người cùng đi đến già đến chết, một người sẽ không cô đơn nữa rồi, để cho anh dù vĩnh viễn nhìn về người đó cũng không thấy ngán.” Cô thanh âm mềm nhẹ nói*.

*Đoạn này cả QT và cv đều giống nhau và cũng dễ ed nhưng nội dung cứ là lạ, bản thân mình đọc đi đọc lại vẫn cứ thấy mâu thuẫn trong câu nói của nữ9 nhưng lại không biết sửa như thế nào. Mọi người thông cảm nhé.

Anh nghĩ nghĩ: “Anh không cảm tính giống em, anh chỉ cảm thấy hôn nhân là một phần trách nhiệm, là một cam kết, anh cưới em là sẽ phụ trách cả đời em, không để em chịu ủy khuất.”

“Anh lúc trước vì sao quyết định kết hôn với em?” Đây là vấn đề trong lòng cô vẫn luôn muốn hỏi.

“Anh sẽ không theo đuổi người khác.” Trầm mặc một lát anh rốt cục mở miệng nói: “Cũng không biết làm phụ nữ vui vẻ, tốt nhất là trực tiếp cưới em.”

“Anh có thể đi từ từ mà!” Cô hờn dỗi trừng mắt nhìn anh một cái: “Em thậm chí không biết anh là người như thế nào liền gả cho anh.”

Anh mỉm cười: “Làm ăn thì phải nhanh tay, đánh rắn phải đánh đập đầu, anh đối với em cũng giống vậy! Muốn tiền hạ thủ vi cường, chỉ cần cưới em, chuyện sau này thì từ từ tính.”

Chồng cô cư nhiên đem cô đánh đồng cũng việc làm ăn, cô bắt đầu tức giận giơ chân lên, nhưng cô lại nhận không được giương khoe miệng lên.

Nên coi đây là lời ngọt ngào nhất người đàn ông này có thể nói ra đi!

Cô trêu tức nheo mũi anh một chút. Vốn động tác này giữa vợ chồng là rất bình thường, nhưng bình thường như vậy cũng vô cùng thân thiết, mấy ngày gần đây bọn họ mới thể hiện.

“Em là mối làm ăn lớn dễ dàng nhất của anh, cũng là niềm kiêu ngạo lớn nhất của anh.” Anh dịu dàng cười, hai mắt trông suốt nhìn cô.

A! Cô dừng lại vài giây không kịp phản ứng, tay vẫn duy trì trên mũi anh.

T

Anh xoay xoay đầu, làm cho mũi rời khỏi tay cô.

Cô cười một cái, thoáng chốc cả khuôn mặt đều sáng lên, cô bĩu môi có chút tự hào nói: “Anh biết thì tốt rồi, đây là phúc phần anh đã tu mấy đời mới có được.”

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 9.3

Anh biết.” Trời à! Nụ cười của anh lại có một tia thẹn thùng, thì ra chồng cô cũng có mặt đáng yêu như vậy a!

“Thư Đình nói em là người lễ ghi cổ hủ, thì sẽ gả cho một người chồng giống vậy, quả thực đúng là một người cổ hủ.” Cô lẩm bẩm nói nhỏ.

“Như vậy tốt lắm, dù sao anh cũng người đàn ông cổ hủ.” Anh cười nham nhở: “Bảo thủ, kín đáo lại truyền thống.”

Cô lặng đi một chút, lập tức cười lớn chui vào ngực anh.

“Người đàn ông tốt, em đối với biểu hiện của anh thật vừa lòng, tính cách và tình cảm sâu đậm của anh em đều đánh giá cao, nhưng có một việc anh lại làm không tốt.”

Anh không nói gì nhưng lại nhú mi hỏi.

“Anh cố gắng làm nhiều việc, tạp chí đều nói em rất có khả năng trở thành quả phụ giàu có nhất trong khu vực Châu Á.” Cô nghiêm trang nói.

Nhìn anh hơi nhếch môi, cô lại tiếp tục nói: “Anh nói nhiều một chút sẽ không mất đi miếng thịt nào, cũng sẽ không tổn hại đến tự tôn đàn ông của anh.”

Anh từ trước đến nay không giỏi biểu đạt tình cảm, đối với Thư Vĩ anh dùng phương thức nghiêm khắc gần như độc tài để giáo dục con, còn đối với cô anh yêu thương, quan tâm, nhưng phương thức biểu đạt vẫn cần cải tiến.

“Dĩ Kính.....” Cô than thở ra tiếng.

“Anh luôn mong có thể xứng với em” Anh cẩn thận nói từng chữ một.

Cô mở to mắt nhìn anh, nhìn anh nói chậm từng từ, cẩn thận nói: “Ba em nói với anh, em là hòn ngọc trên tay ông vô cùng quý giá, nếu anh muốn có được thì phải xứng đáng với em”

“Cho nên, anh liều mạng làm việc?” Hốc mắt cô nóng lên.

Anh chỉ thản nhiên trả lời một tiếng: “Ừ!”

“Không có ngày nghỉ lễ, liên tục mỗi ngày ra ngoài mười hai tiếng trở lên, dốc sức như người máy?” Cô rất cảm động, cảm động đến sắp không khống chế được nước mắt trong mắt.

Thật là một người không có đầu óc, đại ngu ngốc, cũng không biết thay đổi theo tình hình, mết cho anh là một thương nhân! Nghĩ đến anh từng chịu khổ, cô không khỏi vừa tức vừa giận.

“Vậy anh có biết em vì anh, vì cái nhà này mà làm những gì?”

Anh nghĩ nghĩ: “Anh biết em cố định hai ba ngày sẽ thay hoa trong nhà, biết giày của anh và quần áo của em đều được đặc làm, biết em cố ý cho mẹ thắng bài nên lần nào cũng nhường, biết em nấu thức ăn vì anh, biết em cách một thời gian ngắn sẽ nấu thuốc bổ cho anh rồi kêu thư ký nhất định phải xem anh uống hết, biết em quan tâm anh, khi anh về trễ sẽ hâm nóng thuốc chờ anh về, biết em và bác sĩ thông đồng muốn anh nghỉ ngơi nhiều vài ngày.....”

Thì ra anh cái gì cũng biết, thì ra anh biết rõ cô vì anh làm rất nhiều ‘Động tác nhỏ’.

“Anh nếu biết em cố gắng như thế, vậy thì anh không cần tiếp tục làm trâu làm ngựa nữa, vì anh đã có được tất cả.”

Anh khoe miệng mỉm cười, trông mắt đen như mực lóe sáng nhân nhật: “Anh nghĩ em dịu dàng cẩn thận chăm sóc anh vì em là vợ của anh, nếu đổi lại chồng em là một người khác thì dịu dàng chăm sóc của em cũng sẽ dành cho người đó..... Suy nghĩ như vậy ngày ngày đêm đêm dày vò anh, cho nên anh chỉ có thể càng cố gắng, hi vọng có một ngày ánh mắt của em có thể nhìn anh vượt qua cái danh xưng ‘Chồng’ này.” (Câu cuối chẳng hiểu gì, ed bừa.)

Cô ôm anh thật chặt, đem mình chôn trong ngực anh, âm thanh nghẹn ngào: “Anh là đồ ngốc, anh là đại ngu ngốc! Một người phụ nữ đối với anh như vậy, không phải chỉ vì đó là chồng mình.”

Nhìn ánh mắt ai oán của cô, anh sâu kín thở dài: “Anh không có kinh nghiệm”

Lời của anh làm cho cô bất đắc dĩ cười khổ, chỉ có thể gắt gao ôm cổ anh, đem tất cả tình cảm truyền cho anh. Đột nhiên, cô giống như nghĩ đến cái gì đó hỏi: “Anh rốt cuộc đáp ứng ba em chuyện gì?”

“Em cảm thấy hạ thị hiện tại phát triển như thế nào?”

“Em không biết, trên phương diện làm ăn em không hiểu biết lắm, em chỉ biết hiện tại so với lúc trước ba em kinh doanh còn muốn lớn hơn nhiều.”

Tin tức báo chí đưa tin về công ty nhà mình, cô biết công ty lớn mạnh có quan hệ rất lớn đến anh.

Anh mỉm cười, không kiêu ngạo đắc ý, chỉ đơn giản nói: “Còn phải năm đến mười năm mới có thể đạt tới yêu cầu của ba em”

Cái gì?

“Anh là đứa ngốc hả? Em em đã đi rồi, lên thiên đường rồi mặc kệ anh làm cái gì ông cũng không nhìn thấy, vậy mà anh còn làm bán mạng, anh muốn làm mình mệt mỏi đến bộ dạng gì mới cam nguyện à!”

Lông mày anh khép lại như hai ngọn núi: “Anh đáp ứng ba rồi, tự nhiên phải làm tốt. Lấy được vật báu vô giá, đương nhiên phải bỏ ra giá cao.”

“Ngu ngốc, đại ngu ngốc.” Cô cầm lấy gối ôm trên giường, không đầu không đuôi đánh trên người anh.

.

Người đàn ông đầu gối này, bình thường trừ ăn và ngủ ra muốn nghe anh nói lời ngon tiếng ngọt là không thể, nhưng hôm nay thế nào tùy tiện tiện là

có thể nói ra khỏi miệng, làm cô cảm động đến không cầm được, làm cho cô muốn khóc.

“Làm sao vậy?” Anh về mặt mờ mịt, nhưng lại chấp nhận để cho cô đánh.

“Ô ô.....” Cô bỏ nhào vào trong lòng ngực anh khóc thất thanh, Phương Dĩ Kính luống cuống tay chân vỗ nhẹ lưng cô trấn an.

“Nếu như Phạm Chân không xuất hiện, anh sẽ vĩnh viễn không nói những lời này?” Cô vừa hận lại thầm oán hỏi.

“Anh nghĩ chờ đạt tới mục, Thư Vĩ cũng đã lớn, chỉ còn hai người chúng ta sống nương tựa lẫn nhau, dù sao em cũng không chạy được, khi đó anh có thời gian nói tất cả những gì em muốn nghe cho em nghe.”

Cô trừng mắt nhìn anh: “Anh làm cái gì cũng muốn làm cho thật tốt, cái gì cũng lên kế hoạch tốt lắm, nhưng anh có nghĩ tới rất nhiều chuyện hai ta căn bản không thể quyết định được. Nếu có một ngày em gặp chuyện ngoài ý muốn hoặc anh làm lụng quá vất vả mà đi đòi nhà ma, kế hoạch của anh nhiều như vậy có gì hữu ích.”

Lông mày anh nhăn lại: “Tương lai không thể biết trước được, cho nên chỉ có thể hết sức cẩn thận mà thôi, anh tin chúng ta còn trẻ, tương lai còn rất dài.”

“Không phải như vậy.” Cô rất vô lực, vì sao người đàn ông này lại chết não ngay chỗ này: “Cuộc sống luôn có rất nhiều điều ngoài ý muốn, nếu anh vất vả đến chết đi, nếu em chịu không nổi anh, nếu như sao chổi đụng trái đất, nếu như nếu như..... Chuyện gì cũng có thể xảy ra, chúng ta ngay cả chuyện gì xảy ra sau này cũng không biết được, làm sao có thể lên kế hoạch cho tương lai vài thập niên sau.”

Phương Dĩ Kính cau mày trầm tư.

“Anh thử suy nghĩ một chút đi, Thư Đình cùng Đường Kính Giang mười năm trước bọn họ yêu nhau điên cuồng, em còn nghĩ tình yêu của họ sẽ kéo dài mãi mãi, nhưng không đến mười bọn họ liền giống như người xa lạ. Em yêu anh, cho nên hi vọng chúng ta có thể ở chung một chỗ thiên trường địa cửu, nhưng em cũng sẽ sợ hãi a! Không ai có thể cam đoan mọi chuyện sẽ diễn ra như dự tính, anh rốt cuộc có hiểu ý của em hay không?”

Anh hít một tiếng: “Đã hiểu, em đừng giận.” Anh dùng mu bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt đang tức giận của cô.

“Không cho phép anh tiếp tục làm việc mệt mỏi như vậy.” Cô hung tợn nói: “Em cũng không muốn làm quả phụ, trở mặt nhìn nhau lao lực mà chết.”

“Được.”

“Anh đồng ý?” Cô vờn ngón trở bình tĩnh chỏ vào anh.

“Anh thề.” Anh giờ ngón tay làm động tác thề.

“Như vậy mới ngoan!” Cô cười đến vui vẻ, cô buông cánh tay đang nắm cổ anh ra.

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 10.1

“Như Á, chị muốn ăn cháo, em đi ra ngoài mua cho chị một phần.” Hành Vân phân phó với Như Á. (Thật sự không biết nên xưng hô như thế nào giữa Hành Vân và Như Á cả.)

“Phu nhân, chị dạo này tại sao lại cứ muốn ăn những món quái lạ.” Như Á kỳ quái nói thầm: “Trước kia không ăn lựu, hiện tại mỗi ngày đều muốn ăn, còn mỗi bữa không thể ăn cay, khẩu vị như thế nào trở nên như vậy.” Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Nghe Như Á một bên lầm bầm vừa đi ra cửa, Hành Vân cũng cảm thấy rất buồn bực. Giống như tới hôm qua, cô kiên trì muốn ăn mì thịt bò, bắt Dĩ Kính chạy một quãng đường dài mới mua được, hơn nữa cô còn có chấp niệm khác, muốn ăn gì đó thì phải ăn liền cho bằng được. Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Dường như thật lâu trước đây, cô cũng từng ‘kỳ lạ’ như vậy, rốt cuộc là khi nào?

Dường như..... Đường như là lúc mang thai Thư Vĩ!

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Vừa có cái suy nghĩ này, cô liền muốn xui xẻo. Bấm tay tính toán thử, kinh nguyệt đã hơn một tháng không có tới, nhưng mà..... Nhưng sau khi sinh xong Thư Vĩ, cô rõ ràng đã buộc garo, sao lại còn có thể mang thai?

Không thể kiềm chế được suy nghĩ trong lòng lại, cô liền lái xe thẳng đến bệnh viện, nhìn về phía bác sĩ quen thuộc, trên mặt ông xuất hiện một tia xấu hổ.

“Phong phu nhân, mười mấy năm trước tôi làm phẫu thuật buộc garo cho cô, khui..... Cô cũng biết, chuyện này.....Chuyện gì cũng sẽ có thứ ngoài ý muốn, cho dù là khoa học.....” Nhìn về mặt ngạc nhiên của Hành Vân, tiếng nói của ông càng thêm nhỏ.

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Ông nói là.....” Cô tròn tròn mắt, nín thở đợi.

“Cô mang thai.” Ông nuốt một ngụm nước miếng, biết trước kết quả của mình thật thảm.

Chuyện dở ề ề cho cô mười mấy năm trước vẫn còn sờ sờ trước mắt, cô khó sinh đau bụng ba ngày ba đêm, vì muốn tốt cho thai nhi cô kiên trì muốn sinh thường, mà chồng cô lại kiên quyết muốn sinh mổ, ngay lúc tình huống sinh tử ông quyết định mổ cho cô, lúc đó mới thuận lợi sinh sản. Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Về sau, vợ chồng hai người nổi lên tranh chấp, sau khi hai người thống nhất quyết định, ông mới phẫu thuật buộc garo cho cô, khi đó chồng cô nói thế nào ---

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Loại đau khổ này cả đời chịu một lần là đủ rồi, chỉ cần một người con trai là đủ rồi, tôi sẽ giáo dục nó thật tốt, để nó thành tài, đừng để Hành Vân lại chịu nỗi đau này lần nữa.”

Nhớ lại chuyện cũ, bác sĩ mồ hôi chảy ròng ròng, nếu để người chồng bạo lực của cô biết phẫu thuật năm đó thất bại, ông nên làm gì bây giờ?

Mang thai?! Đầu óc Hành Vân trống rỗng, ngã ngồi lại trên ghế

Bác sĩ theo bản năng sờ sờ cổ mình, chỉ cảm thấy trong lòng một trận run sợ

“Phong phu nhân, cô..... Cô có thể cùng Phong..... Phong tiên sinh thương lượng một chút, tiếp theo nên tính làm sao.”

Ông biết ông có chút yếu đuối, nhưng ông đã tính toán xong, thừa dịp Phong tiên sinh chưa tìm tới cửa – có nên xin nghỉ đông trước hay không.

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

.....

Hành Vân hoảng hốt về nhà, vẫn không tin vào sự thật.

Cô có thai!

Cô thật sự có thai!

Trời ạ! Cô kêu một tiếng, hai tay che mặt. Cô cho là đời này mình chỉ có duy nhất một người con là Thư Vĩ, chưa từng nghĩ tới mình còn có thể có con, cô có nên vui vẻ hay không, có nên chào đón chuyện ngoài ý muốn này không? Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Khi hôn nhân cô và Dĩ Kính bước vào một giai đoạn khác thì cư nhiên lại có thai, cái này như là lễ vật trời cao đưa cho bọn họ.....

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Cô vỗ về bụng phẳng, nơi này có một đứa trẻ, là kết tinh của cô và Dĩ Kính à! Mười hai năm trước mang thai Thư Vĩ thì cô chỉ có mười bảy tuổi, khi làm mẹ vẫn còn tỉnh tỉnh mê mê, lần này nhất định sẽ không như vậy.

Ha ha! Cô có thai, cô lại có thai.....

.....

“Thư Vĩ, mẹ muốn nói cho con biết một chuyện.” Cô hít sâu một cái, hai tay để trên đùi. Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Thư Vĩ nhủ mi, khó khi thấy được bộ dạng mẹ trang trọng như vậy, cậu buông sách vở trong tay, đánh giá biểu tình hưng phấn lại kích động của mẹ.

“Con đang ngồi nghe mẹ nói đây.” Cậu ngồi thẳng thân mình: “Lần trước mẹ nói chuyện với con thì là nói cho con biết ông ngoại đã chết, lần thứ hai thì nói với con bà nội nhập viện rồi.”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Xi! Con sao lại nói toàn lời xấu, lần này..... Là chuyện tốt.” Cô cảm thấy mặt mình hơi nóng lên, phỉếm hồng.

Chuyện tốt? Trong nhà tiền vào không dứt, cả nhà bình an, thân thích bạn bè coi như hòa thuận, còn có thể có chuyện tốt gì để mẹ thận trọng tuyên bố như vậy?

“Tốt, con chuẩn bị tốt rồi, mẹ nói đi!” Phương gia phú giáp một phương (nghĩa là giàu có sung túc nhưng thấy nghĩ gốc gác đọc xuôi tay nên đề vạy.), cũng không thiếu việc vui. Cậu lại bác bỏ một khả năng, nhưng đầu vẫn xuất hiện những chuyện có thể xảy ra. Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Cô hít sâu một hơi, dừng một chút rồi nói: “Mẹ nghĩ, con sẽ có thêm một em trai hoặc em gái, mẹ cảm thấy..... Có thể là em gái.”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Thư Vĩ dừng lại một chút, nháy mắt ngây ra như phỗng, vẻ mặt này ngàn vàng khó mua, hại cô nhin cười không được.

Qua vài giây sau, cậu lại neho mi, theo bản năng nhìn nhìn cái bụng phẳng của cô: “Là cùng một ba với con sao?”

Cô hướng tới đầu con vỗ một cái thật mạnh: “Vô nghĩa, mẹ con không có tình nhân, mẹ là người bảo thủ, chỉ có một người đàn ông là ba con thôi.” Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“A!” Cậu sờ sờ đầu, như là nghĩ tới cái gì: “Không thể tưởng được hai người mờ ám vụng trộm đã lâu như vậy, ngay cả con cũng chẳng hay biết gì, ba mẹ hai người không phải đã phân giường nhiều năm rồi sao?”

“Nói cái gì vậy, ba mẹ là vợ chồng quan minh chính đại, có pháp luật chứng nhận cái gì mà mờ với ám hả.”

Đều do mình bình thường cung chiều con đã quên duy trì uy phong của một người mẹ, nhìn xem con đối với cô không biết lớn biết nhỏ.

Thư Vĩ hứng thú xem xét cô, nhìn cô không có ý gì tốt: “Gi? Vợ chồng hợp pháp? Thì ra hai người là vợ chồng a!” Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Nói nhảm!” Cô lại gõ đầu cậu một cái.

Cậu cười nham nhở: “Mẹ nên bảo trọng thân thể nhiều hơn.”

Trên mặt cô đỏ ửng, buồn bực trừng mắt cậu một cái.

“Ba biết không?”

“Còn chưa biết, mẹ nói cho con biết trước.” Cô lấp bắp nói.

“A~~~~” Cậu kéo dài âm cuối: “Vậy thì tốt, khi nào mẹ nói cho ba biết nhớ nói với con một tiếng, con muốn xem về mặt ba lúc đó.” Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Cô tưởng tượng chuyện đó, cũng không nhìn được phì cười.

Cô sờ sờ bụng, chỉ mới có hai tháng nên cái gì cũng không cảm nhận được, nhưng hiện tại tâm trạng của cô vẫn như lần đầu tiên được làm mẹ, cả người vui vẻ giống như đi trên mây.

Mà Thư Vĩ cũng nhìn chằm chằm bụng cô, đối với người em trai hoặc em gái sắp đến này, trong khoảng thời gian cũng có cảm giác u mê.

“Mẹ..... Muốn đứa bé này sao?”

Cô tròn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin được: “Đương nhiên a! Đây là con của ba với mẹ, mẹ làm sao có thể không cần nó.” Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Hôn nhân của mẹ và ba không phải do ông ngoại làm chủ sao? Đâu phải mẹ tự nguyện.” Cậu khó hiểu hỏi: “Tại sao còn muốn vì ba sinh con tiếp?”

Cô trả lời một cách đương nhiên: “Tất nhiên là vì mẹ thương ba.”

“Mẹ..... Mẹ thương ba?!”

“Sao con lại ngạc nhiên như vậy? Mẹ vẫn luôn thương ba, từ trước đến giờ, yêu suốt mười hai năm.” Vẻ mặt cô dịu dàng.

Biểu tình của cậu kinh dị, như là chưa từng nghĩ tới sẽ nghe được những lời này. Cậu vẫn nghĩ là mẹ bị ép buộc, bắt buộc dĩ chấp nhận cuộc hôn nhân này, vì con nên mới nhẫn nhịn. Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Bởi vì yêu, cho nên mẹ mới chịu được cuộc hôn nhân tịch mịch này, bởi vì yêu, cho nên mẹ nguyện ý sống cô đơn như vậy.

Cậu như nghĩ tới cái gì, có một số việc, trong nháy mắt toàn bộ rõ ràng rồi.

“Thư Vĩ, về sau con cũng sẽ gặp được một người con gái, vì yêu mà con sẽ vì người đó làm rất nhiều chuyện, vì người đó thay đổi bản thân, đến lúc đó con sẽ hiểu được lời mẹ nói.”

Thần sắc Thư Vĩ có chút cổ quái, gật gật đầu nói: “Con nghĩ con đã biết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 10.2

“Không nhanh như vậy đâu, còn phải đợi vài năm nữa!” Về ngoài cửa Thư Vĩ được di truyền từ Dĩ Kính, truyện được đăng tại diễn đàn lê quý đôn bây giờ tính cách tốt về sau càng được hoan nghênh.

“Con nghĩ, con thích một người.”

Sắc mặt của cô biến đổi, con mình trưởng thành sớm hẳn là rất vui, nhưng mà.....

“Mẹ nghĩ con nên chờ đến lúc trưởng thành thì mới nói đến tình yêu, bây giờ con còn nhỏ chưa có nhiều nhận xét, chỉ cảm giác thôi thì không đủ.”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Mẹ mười bảy tuổi kết hôn liền có con.” Cậu liếc cô một cái, nhắc nhở cô.

“A..... Khi đó không giống như bây giờ!” Cô lẩm bẩm một tiếng: “Con thích người con gái như thế nào?”

“Con có nói là nữ sao?” Cậu thân nhiên nói.

A! Đầu cô nhất thời trống rỗng, trên mặt chỉ có kinh ngạc: “Con..... Con nói..... Nói..... Cái..... Cái gì? Là nam..... Nam sao?”

“Con có nói là nam sao?” Cậu tức giận xanh mặt liếc cô một cái.

A?

“Con trai ơi! Đừng hành hạ mẹ nữa, rốt cuộc là nam hay là nữ?” Cô khản trương hỏi.

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Cậu khẽ mỉm cười, nụ cười cực kỳ giống Phương Dĩ Kính: “Là nữ.”

Cô thở ra một hơi, hung hăng néo eo con một cái thật đau, truyện được đăng tại diễn đàn lê quý đôn nghe con kêu đau mới vừa lòng buông tay: “Con dám dọa mẹ của con, nếu như con thật sự bị gay thì mẹ biết làm soa bây giờ?”

Cậu vừa cười vừa tránh né, cố gắng tránh né đợt công kích tiếp theo của cô.

“Ngày nào đó con dẫn nó về nhà cho mẹ nhìn xem.” Cô gái mà Thư Vĩ nhìn trúng chắc chắn không tầm thường.

“Tốt, sớm muộn cũng sẽ có một ngày.”

“Rốt cuộc là dạng con gái như thế nào?”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Cô hào hứng bùng bùng hỏi, đối với đối tượng của con trai quả thật là tò mò muốn chết, tuy rằng con mới mười hai tuổi nhưng con luôn trưởng thành sớm, lớn lên lại chịu sự giáo dục phương Tây, đối với tình yêu khác phái tò mò cũng là chuyện đương nhiên.

“Khi đến lúc, mẹ nhất định sẽ biết.”

Ha, thật thần bí! Nhìn con ngậm chặt miệng nửa chữ cũng không nói, truyện được đăng tại diễn đàn lê quý đôn cô chỉ có thể than thở, ba con hai người này không ai nói nhiều thêm một câu.

Hai người trò chuyện trong chốc lát, cô đột nhiên quét mắt nhìn cả thư phòng một cái, một cái nghi vấn, có lẽ Thư Vĩ sẽ biết được.

“Thư Vĩ, con biết ai là Laban* không?”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Đêm hôm đó lời nói của Đường Kinh Giang vẫn quanh quẩn ở bên tai cô, mà kỳ quái là cái tên này lại bị cô ghi nhớ chặt chẽ.

*Đọc tiếp chút nữa các bạn sẽ biết Laban là ai nhưng cái mình muốn nói là mình không hề thấy hoặc có ấn tượng gì lúc ĐKG nói chuyện với PDK mà có nhắc đến Laban cả, xui ấn tượng cũng không có. Có thể là mình đã bỏ qua nó và mọi người cũng bỏ qua luôn đi ;)

“Laban?” Cậu cố gắng lục lại trí nhớ: “Con có chút ấn tượng, để con nhớ đã.”

Cậu nở một quyền kinh thánh trên bàn, tìm vài chương trong trí nhớ: “Tìm được rồi, khó trách con cảm thấy có ấn tượng, đó là một người sống ở kỷ sáng thế.”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Tinh thần cô rung lên: “Đó là người như thế nào?”

“Laban là nhân vật chính trong kinh thánh, ông rất thông minh giáo hoạt, tài sản lớn nhất của ông là một cô con gái tên Lôi Văn*.” Xem hết một chương trong sách Thư Vĩ nói.

*Nguyên văn là Kéo Két tên nghe không đỡ được luôn, chả hiểu sao gần hết truyện còn xuất hiện mấy nhân vật bên lề.

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Kỷ sáng thế có viết, có một người tuổi trẻ tên là Jacques, anh ta yêu Lôi Văn liền tự nguyện làm công cho Lanban bảy năm. Bảy năm sau, thừa dịp đêm tối Laban đem con gái lớn là Lợi Á gả cho Jacques. Ông nói con gái lớn không gả con gái nhỏ Lôi Văn cũng không thể gả, truyện được đăng tại diễn đàn lê quý đôn Jacques bởi vì rất yêu Lôi Văn, vì để có được Lôi Văn lại làm công cho Laban bảy năm mới có thể cưới được Lôi Văn. Sau đó, vì lấy lại sản nghiệp của mình lại làm công cho Laban bảy năm, trước sau tổng cộng hai mươi một năm.”

“Tên của Jacques có nghĩa là ‘tranh đoạt’, anh ta cùng với anh em của mình tranh đoạt bị cha đuổi đi. Là một người rất lợi hại, rất có khả năng, truyện được đăng tại diễn đàn lê quý đôn nhưng vì yêu Lôi Văn anh ta làm việc cực nhọc dưới trướng Lanban hai mươi một năm. Mà Laban là một ông chủ rất lợi hại, đem Jacques áp bức gắt gao.”

Hành Vân cảm thấy thực chấn động, Jacques yêu Lôi Văn, vì cô ấy làm việc cực nhọc, Kinh Giang nói ba cô là Laban, mà cô..... Chính là Lôi Văn, Di Kinh..... Tự nhiên là Jacques, anh vì cô.....

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Thật vậy chẳng? Không cần suy nghĩ? Không cần phải đoán? Anh đối tốt với cô, so với suy nghĩ của cô còn muốn nhiều hơn?

“Xin chào, hồi hờn, tiểu thư Hạ Hành Vân, trở về trở về mau.....” Thư Vĩ vẫy tay trước mặt cô.

Cô từ xa xôi hoàn hồn trở lại, lúc vui vẻ, lúc lại nhú mào, biểu tình thoát nhìn thật sự là quái dị.

Hành Vân hưng phấn ôm con trai nhảy dựng lên: “Thư Vĩ, mẹ có bao giờ nói yêu con rồi chưa?”

Cậu lặng đi một chút, nở nụ cười: “Con cũng rất yêu mẹ.”

Hành Vân cười hi hi, vui vẻ chạy ra đằng trước.

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Đừng chạy!” Cậu lao tới kêu to ra tiếng.

Bị con kêu như vậy, cô suýt nữa té ngã nhào, vừa cố đứng vững liền ra về đoan trang nhẹ nhàng đi đứng bước.

A! Cậu lắc đầu một cái, có lẽ là ba bảo vệ mẹ quá tốt, thật không có cảm giác của một người mẹ, truyện được đăng tại diễn đàn lê quý đôn có khi cậu cảm thấy mình so với mẹ còn trầm ổn hơn.

.....

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Đoạn này là nói về du hành vũ trụ, dùng tia hồng ngoại dò xét không gian, NASA thiết lập kế hoạch, bla bla. Mình sẽ không ed đoạn này vì nó không quan trọng lại vừa dài vừa khó hiểu, mọi người thông cảm nha ☐”

Trên TV truyền đến tiếng nói ngay sau đó ống kính chuyển tới hình ảnh tổng dinh thự của nước Mỹ, sau đó người tham dự kế hoạch này phát biểu.

Hành Vân đi vào trong phòng, nhìn thấy Dĩ Kính đang tập trung tinh thần xem TV. Cô lẳng lặng tiêu sái đi đến cạnh anh, tầm mắt anh không di chuyển mà tập trung nhìn vào màn hình TV, truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn nhưng lại tự nhiên kéo cô lại ngồi gần mình.

Đến khi xem xong tin tức này, Dĩ Kính tắt TV, vỗ vỗ lên người vợ thấy bộ dáng lười biếng của cô, anh liền bế cô, cô cũng tự nhiên ôm cổ anh, để anh đem mình an bài trong chăn.

Quan hệ vợ chồng thay đổi, bọn họ ở chung ngày càng tốt.

“Anh có hối hận hay không?”

Anh biết cô hỏi cái gì, là hỏi anh có hối hận việc bỏ đi những nghiên cứu khoa học, có hối tiếc khi nhìn thấy tin tức báo chí đưa tin nhưng anh lại không có trong đó.

“Không.”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Vì sao?”

“Con người khi còn sống, luôn có phải thứ chọn hay bỏ, không có khả năng một người chiếm được tất cả tiện nghi, đối với lựa chọn này anh không hối hận.” Anh kiên định nói.

Cô lẩm bẩm một câu: “Anh không cần hối hận, em đã thay anh hối hận hết rồi.”

Anh nghe được cô nói nhỏ, chỉ bình tĩnh nói: “Em biết khoa học khó hiểu nhất là cái gì không?”

“Ừm. .... Sự bắt đầu của vũ trụ, khủng long tuyệt chủng. .... Bí mật của Kim Tự Tháp, có người ngoài hành tinh không, đĩa bay. ....”

“Đều không phải.” Anh cười lắc đầu: “Là sự ra đời của một sinh mệnh mới.”

A. .... Cô nghi ngờ nhìn anh, anh biết được cái gì rồi sao?

“Khoa học tiến bộ, cũng không tạo ra được sinh mạng, năm đó lúc Thụ Vĩ sinh ra anh rất xúc động, hơn nữa khoa học tạo ra lợi ích, truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn cũng không thể tạo ra hạnh phúc, đối với hết thảy anh rất thỏa mãn, hưởng hồ, biết mình còn có tài năng buôn bán không lợi dụng tốt không khỏi đáng tiếc.”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Tốt lắm, anh lại vô tình nói đến chủ đề chính, cô đang lo lắng không biết nên mở lời như thế nào đây! Cô thờ sâu, nhìn chồng đã nằm trên giường.

“Dĩ Kính, anh có tiếc nuối khi chỉ có mình thụ Vĩ là con hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 10.3

Edit + beta: Ngân Xinh Đẹp

Copy từ đầu đến giờ sắp hết rồi, còn chương cuối ghi nguồn được không mấy bạn?

“Không.” Anh thành thật nói: “Anh không muốn em lại phải chịu khổ một lần nữa, một đứa con trai là đủ rồi.”

Cho nên Dĩ Kính đem con huấn luyện như người máy, Hành Vân không khỏi đồng tình với con trai số khổ.

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Cô cẩn thận hỏi: “Anh có muốn trong nhà có thêm trẻ con không?”

Anh bật cười: “Chờ thụ Vĩ có con còn lâu lắm, nó mới mười hai tuổi, phải nhiều năm nữa.”

Cô chưa từng có xúc động giống như bây giờ, chồng cô quá mức thực tế, thiếu trí tưởng tượng, nói chuyện với anh thật là một chuyện vất vả a!.

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“VẬY anh..... Muốn làm ba một lần nữa không?”

Anh hoảng sợ, biểu tình kinh ngạc đã biểu đạt đáp án của anh: “Em làm sao lại có loại ý niệm này trong đầu?”

“Em chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi.” Cô lẩm bẩm một tiếng: “Thật là tổn tế bào não.”

Anh còn đang vì ý nghĩ kỳ lạ của cô mà lắc đầu: “Đó là điều không thể nào, chúng ta đã có con trai, hơn nữa em đã làm phẫu thuật tránh thai rồi.”

Phương Dĩ Kính nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ: “Mau ngủ đi! Ngày mai anh còn có việc.”

Khóe miệng của cô từ từ nâng lên một nụ cười, cô kề bên tai anh nói nhỏ: “Ngày mai nghỉ một ngày đi! Không đi làm, phải đi với em đó!”

Anh lẩm bẩm một tiếng, mơ hồ đáp lời.

“Ngày mai chuyện cần làm rất nhiều, đầu tiên đi theo em đến thăm mộ ba mẹ một chuyến, em có lời muốn nói với họ. Tiếp theo đi xem mẹ anh, anh đã lâu không về thăm mẹ, mẹ vẫn luôn nhớ anh. Sau đó theo em đi dạo, mặc kệ anh có muốn hay không cũng phải giúp em mua vài thứ. Cuối cùng lại đến bệnh viện cùng em, người bác sĩ kia còn rất sợ anh!”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Anh chôn mặt bên gáy cô, lại khẽ lên tiếng, bàn tay theo thói quen kéo chăn đắp cho cô, cô thích cảm giác được chăn bông bao quanh không khe hở.

Cô biết anh đã sắp ngủ, cô háng giọng mở miệng: “Đúng rồi, Dĩ Kính, em còn chuyện muốn nói với anh.”

“Uhm.....” Ý thức của anh đã một mảnh mơ hồ.

“Em có thai, anh sắp làm ba lần nữa.” Cô thản nhiên nói.

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“.....”

“Tốt lắm, ngủ ngon.” Cô nhắm mắt chuẩn bị đi vào mộng đẹp.

“Cái gì?!”

Đột nhiên Phương gia truyền ra một tiếng thét kinh thiên động địa, trong đêm dài vắng lặng nghe thật dọa người.

Hành Vân bị tiếng thét này làm nhảy dựng lên, thiếu chút nữa té xuống giường. Chỉ thấy Phương Dĩ Kính cả người nhảy lên, hai mắt mở lớn, miệng khe khẽ, tay chân cứng ngắc, vẻ mặt khiếp sợ không thể tin được.

Hành Vân vỗ ngực, cũng bị phản ứng của Dĩ Kính dọa sợ ngây người, qua vài giây thấy Dĩ Kính vẫn cứng ngắc đứng ở bên giường, cô mới khi khi bật cười, cười xong liền không thể dừng lại được.

“Rầm! Rầm! Rầm!” Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa kịch liệt.

“Mở cửa, nhanh mở cửa.” Thư Vĩ ngoài cửa kêu to.

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Nửa đêm, người ba từ trước đến nay luôn giữ bình tĩnh đột nhiên kêu to, làm cho cậu giật cả mình.

Hành Vân còn đang cười, cười đến không đứng thẳng lưng được, cô vừa cười vừa đi mở cửa cho Thư Vĩ.

Thư Vĩ vừa vào cửa nhìn mẹ đang cười đến run rẩy hết cả người, còn ba vẫn giật mình ngạc nhiên thì cậu mới hiểu chuyện gì.

Cậu quan sát ba mình một chút, khóe miệng cũng nâng lên: “Con nói rồi, lúc mẹ nói với ba nhớ kêu con một tiếng!”

“Con hiện tại không phải đang nhìn sao?”

Thư Vĩ mỉm môi cười nhẹ, hình tượng quyền uy của ba lúc này đã biến mất hầu như không còn lại gì: “Rất thú vị, nên chụp lại mới phải.”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Ba tỉnh lại sẽ không tha cho con.” Hành Vân kéo cậu ra khỏi phòng: “Đừng xem nữa, con mau đi ngủ đi.”

Đuối Thư Vĩ đi, cô vỗ nhẹ mặt Dĩ Kính: “Hello!”

Anh chần chờ, không chắc chắn nói: “Em. .... Em. .... Vừa. .... Vừa mới. .... Nói. .... Nói. .... Nói cái. .... Cái gì?”

Cô cười một tiếng: “Em có thai, anh lại làm ba lần nữa.”

Anh nuốt một ngụm nước miếng, cô thậm chí có thể nghe thấy tiếng anh siết chặt bàn tay mình.

“Thật. .... Thật. .... Thật sao?”

Anh hần là không bị cả lăm chứ! Cô nén cười, vô cùng trang trọng nói: “Thật.”

“Bao. .... Bao lâu. .... Rồi?”

“Hai tháng.”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Sao. .... Làm sao. .... Có thể. ....”

“Bác sĩ nói, cho dù là khoa học cũng sẽ có lúc sai sót.” So với anh cả lăm, cô nói chuyện lưu loát hơn nhiều.

Anh còn đang ngẩn ngơ, cô vòng tay ngồi xuống, mỉm cười nhìn phản ứng của anh. Anh thở ra một hơi thật dài, vẫn có vẻ mặt như đang nằm mơ.

“Là vị bác sĩ làm phẫu thuật buộc garô (triệt sản ấy) cho em?”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Cô gật đầu, anh cuối cùng đã nói chuyện lưu loát, nhưng cô lại rất nhớ cái người nói chuyện cả lăm vừa rồi.

Anh ngạc nhiên nhìn cô, sau đó từ từ ngồi xuống, ôm hông cô đem lỗ tai để lên bụng cô, vẻ mặt vẫn không thể tin được.

Một lúc lâu sau, anh mới mở miệng nói chuyện: “Ngày mai anh sẽ cùng em đến gặp ông ta.”

“Vị bác sĩ kia vẫn rất sợ anh, em nghe ông ấy nói với y tá là muốn nghỉ phép dài hạn.” Cô xoa tóc anh: “Đừng làm ông ấy sợ.”

Anh chôn đầu bên hông cô, thanh âm có chút mơ hồ: “Anh muốn đi cảm ơn ông ấy, còn phải tặng ông ấy một phần đại lễ, cảm ơn việc ngoài ý muốn này.”

“Anh vui không?”

“Anh rất vui.” Anh khàn khàn nói.

Cô dịu dàng sờ tóc anh, mặc anh từ từ nhắm mắt mặt kề sát bụng cô.

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Không biết có phải là một đứa trẻ búồng bình hay không.” Anh cau mày thầm nói, tự nhủ.

“Là con gái.” Cô khẳng định nói.

“Có làm kiểm tra sao? Nhanh như vậy đã biết được giới tính rồi?”

Cô lắc đầu: “Không có làm kiểm tra, nhưng em biết là con gái.” Trực giác của phụ nữ đều rất mạnh.

“Con gái tốt, anh muốn một bé gái.” Anh thỏa mãn thờ dài.

Thật lâu, anh nhẹ nhàng nói ra: “Cảm ơn anh.”

“Jacques, anh yêu Lôi Văn không?” Cô ghé vào tai anh nhẹ giọng nói.

Thấy vẻ mặt anh kinh ngạc, cô mới thành thật nói: “Ngày đó em đã nghe anh và Kính Giang nói chuyện, anh ta nói ba em là Laban, vậy. .... Em tự nhiên là Lôi Văn rồi. Anh yêu Lôi Văn không?”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Anh trừng mắt nhìn cô: “Em biết còn hỏi.”

“Nếu vậy anh phải trả giá rất nhiều đó.” Cô lên mặt, làm bộ kiêu ngạo nói.

“Anh nguyện ý trả ra giá cao.”

Cô cười gắt gao ôm cổ anh, đem mặt chôn ở cổ anh, cảm thụ ấm áp của anh.

“Quả nhiên là ba con (HV và ba), hai người đều nắm được nhược điểm của anh.” Anh thở dài: “Lời em nói y như những gì ba em nói.”

Cô cọ vào cổ anh: “Em và ba đều là họ Hạ đó!”

“Người khác đều nói anh lợi hại, nhưng anh lại hoàn toàn thua trong tay hai người.”

“Không cần buồn! Lôi Văn cũng yêu anh.”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Anh thở dài: “Vì những lời này, cái gì cũng đáng giá, làm thêm hai mươi năm cực nhọc cũng xứng đáng.”

Còn một ngoại truyện nữa là hoàn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Honey Thật Vất Vả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.